Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, yığınların içinde!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Kendi can güvenliğimizi kendimiz sağlayalım! Can güvenliği komitelerinde örgütlenelim

Yıl: 6, Sayı: 120-121
22 Ocak 1980

Bunalım Derinleşiyor

Seyit Havran

Devrimci durum hükümetlerin yakasını bırakmıyor. Demirel hükümeti, daha iki ayı dolmadan "bunaldı". Bu süre içinde yakıt sıkıntısı felâket ölçülerini aldı, okullar, fabrikalar ardı arkasına kapanıyor. Yalnız aralık ayında Bursa'da 30, İstanbul'da 16, Eskişehir'de 12 büyüklü, küçüklü fabrika kapandı. Üretimi sürdürebilenler ise artık yarım kapasite bile değil, ancak %20-30 kapasite ile çalışıyor.

Binlerce işçi sokağa, yani soğuğa ve açlığa atılıyor. Evin en temel gereksinim maddeleri karaborsada. Yağ bulunamıyor. Bulunsa da %100 zam yemiş. Yaygın bir espiriye göre Türkiye'de çalışan tek şey para basma makinaları. Enflasyon oranı bugün %80, yarın....? Krediler ise hâlâ "yolda".

Ve yine ölümler, ölümler, ölümler.

Bütün bunlar hükümete parlamento dışında sıkıyönetimin, parlamentoda MHP ve MSP'nin açık, CHP'nin kapalı desteğine *karşın* var.

Bu ortamda atılan militarist kliğin "uyarı" mektubu ortalığı karıştırdı. Kimse, üzerine alınmak istemedi, istemedi ama mektubun resmi alıcısı bir yana, gerçek alıcıları açıktır: "Anarşi" rumuzlu devrimci hareket ve "bölücü" rumuzlu Kürt ulusal hareketi. Tepedeki didişme, bu düşmanlara karşı oluşturulacak birliğin *biçimleri* üzerinedir.

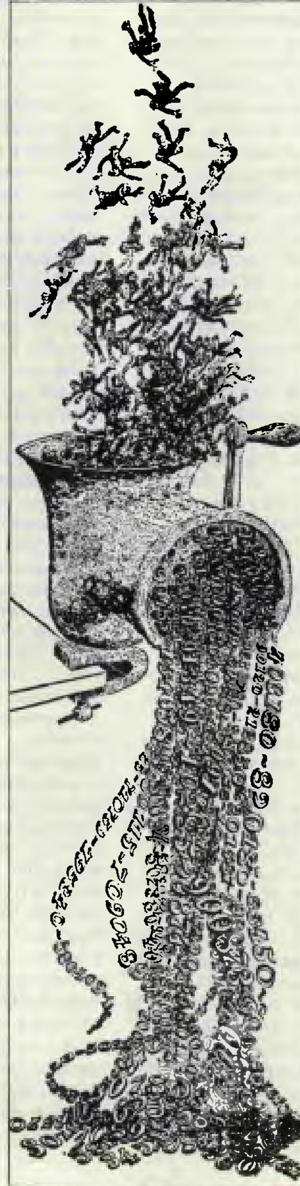
İşçinin Sesi daha baştan bu hükümeti *üstü kapalı* "Milli Birlik hükümeti" olarak niteledi. Ecevit, "uyarı" mektubunun ilk başta yarattığı panik havasından yararlanarak, üstünü açalım, koalisyon kuralım dedi. Demirel çıkaracağımız baskı yasalarını destekle, yeter diyor. Somutta ne olacağını kestirmek güç. Gerekmeyebilir de. Çünkü şu kadarı açık: Burjuvazinin tüm kesimleri, AP'si, CHP'si, tekelci paşası, "asgari müşterekte", ortamın devrimciliğini karşı-devrimcileştirecek önlemleri almakta anlaştı bile. DGM'ler yoluyla sıkıyönetimi sivilleştirecek, demokratik örgütlenmeler boğazlanacak, Ecevitçesi "Olağanüstü", Demirelcesi "Fevkalâde" Hal Yasasıyla ülke, emekçiler için bir çalışma kampına dönüştürülecek. Ecevit'in hesabı, gönülden desteklediği bu önlemler içinde durumunu birazcık düzeltmektir.

"Uyarı" mektubu bir gerçeği daha açığa çıkarıyor. Bunalım orduda da hissedilir ölçüde yansıyor. Komutanlar sıkıyönetimden bir yanıyla çekiniyorlar. Polisiye görev görmenin çeşitli sakıncaları vardır. En başta kışladan çıkarılan asker sınıf savaşının ta içine, grev çadırlarına, gösteri yürüyüşlerine iniyor. Halkın savaşımından kaçınılmaz olarak etkilenecektir.

Ordunun "asli görevine" dönmesi gerekiyor. Bunun için ise, devletin biran önce faşist bir yapıya geçirilmesi gerekiyor.

Bu "asli görev" üzerinde biraz daha duralım. Uyarı mektubu burjuvazi arasında giderek güçlenen bir eğilimi daha, *savaş* eğilimini yansıtıyor. Komutanlar ordunun "eğitimsiz" kaldığından yakınıyor. Genel Kurmay Başkanı, Kuvvet Komutanlarıyla 9 ocakta yaptığı 5 saatlik görüşmeden sonra Demirel, gazetecilerin sorularını yanıtlarken şöyle diyor: "Türkiye Cumhuriyeti Başbakanı, Silahlı Kuvvetlerin *savaşa hazırlanmasından* meclislere karşı sorumludur. Savaş konusuna ikinci kez değindiğini, önceki görüşmelerde bu konuya değinmediğini belirten gazeteciye Demirel şöyle yanıt veriyor: "İkinci defa, üçüncü defa, dördüncü defa söyleyebilirim. Bundan sonra hep değineceğim".

Birçok nedenden savaş, burjuvazi için "gerçekçi" bir alternatif gözükebilir. Bir kez petrol sorununun kestirme bir "çözümünü" taşımaktadır. Tekelci burjuvazinin yayılmacı emelleri olduğunu Kıbrıs'tan biliyoruz. Savaşı ekonomik bunalıma bir çözüm olarak görebilir. Sonra savaşı ülke içinde her türlü devrimci çıkışı, direnişi ezmenin en iyi bahanesidir. Özellikle savaş *hazırlığı* kılıfı altında Kürt halkına karşı girişilecek yok etme operasyonları kolaylaşacaktır.

Son günlerde bölgede olağanüstü artan gerginlik savaş için daha da elverişli bir ortam yaratıyor. Irak Türkleri, İran Azerileri, Afganistan olayları bahane edilebilir. Daha geniş bir planın parçası olarak Amerika'nın örneğin İran'a, ya da Sovyetler Birliği'ne karşı maşası olma görevi üstlenilebilir.

İki söz arasında ağızdan "kaçan" bir sözcük üzerine fazla spekülasyon yapmış olmayalım. Ancak şu noktada kuşkumuz olmasın: *Savaş burjuvazinin nesnel gereksinimlerini dile getirmektedir.* Bir noktada daha kuşkumuz olmasın. Bir savaş, Türkiye tekelci burjuvazisinin de sonu olacaktır.

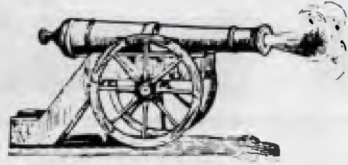
Bunun olabilmesi için, artan tehlikelere karşı, özellikle tüm halka yönelen şiddet yasalarına karşı savaşımda işçi sınıfının hegemonyasını kurabilmesi gerekir. Bu savaşım ileri demokratik halk devrimi için savaşımla ve çok somut olarak barış savaşımıyla göbeğinden bağlıdır. İşçi sınıfının bu tarihsel görevini yerine getirmesine başlıca engel oportünizmdir. Burjuvazi işçi sınıfına silah çekiyorsa, oportünizm de onu *silahsızlandırıyor.* Hükümeti "3. MC" "üstü kapalı MC" olarak nitelemesiyle, CHP'nin rolünü aklamaya çalışıyor. Şiddet yasalarına karşı savaşımı, parlamentoda bu yasalara karşı çıkan 3-5 sol kanat CHP saylavına bağlıyor. *TKP' nin Sesi*'nde Kürt ulusal hareketini "bir avuç teröriste" indirgeyerek "CIA komplosu" sayarak yok sayıyor. Yağmur duası gibi "en geniş" eylem ve cephe birliği çağırıyorsa da, önerdiği bağlaşıklara (TİP-TSİP-CHP) bakılırsa gerçekte en *sekter* tutumu alıyor. "Kurtuluş Savaşında doğan" burjuva ordusunun "asli görevinin" "ülkeyi emperyalizme karşı savunmak, bağımsızlığı korumak" olduğu safsatasıyla bilinçleri zehirliyor.

İşçi sınıfı ona silah çekenleri de, onu silahsızlandıranları da cezalandıracaktır.

İçindekiler

15 günlük devrimci işçi gazetesi.
Editör: R. Yürükoğlu
Masrafı: 30p.
Yıllık abone: 10 pound
Almanya için: 60 mark
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Adres: 29 Parkfield Street, London, N.1, England.
Baskı: Anvil Printers Ltd. (T.U.)

İŞÇİNİN SESİ

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Bu sayfalarımız goruslerimizi paylasan, paylasmayan tum okurlarımıza acıktır. Mektuplarınızı, haberlerinizi, yazılarınızı bekliyoruz.

Burada örgütlerde ideolojik, siyasal tartışmalar kıran kırana gidiyor. Oportünistler Lenincileri "fraksiyonculuk"la suçluyorlar, kendileri fraksiyonculuk yapıyorlar. Disiplinsizlik diyorlar, disiplinsizliğin en somut örneklerini vermek için birbirleriyleyarış ediyorlar. *İşçinin Sesi*'nin ideolojik siyasal temeli çürük diyorlar ama kendi çürük temelleri üzerinde, demagojik militanlık harcı ile yapı kurmaya çalışıyorlar. Leninci olmamasından kuşku duyulana, "senin altındakiler senin öznel görüşünden etkilendi" diyorlar. Oysa onun örgütünden, pırıl pırıl militanlar yetişiyor. Kimine de gelip ucuz ayak oyunları yapıyorlar. Bir yönetici militana: "Senin hakkında *İşçinin Sesi*'ni savunuyor dediklerinde, ben senin için, hayır o dürüsttür, aklı başındadır diyorum" diyor. İdeolojik soruna kafa-kol ve dedikodu ile yaklaşıyorlar. Bir de "*İşçinin Sesi* "militanlardan mektupları kendisi yazıyor" diyerek o sayfaların okuyucular üzerindeki etkisini zayıflatmaya çalışıyorlar. Oysa bildiri, broşür, radyo ile ideolojik eğitim yapmanın" zamanın geçtiğinden, Leninci kadroların, sempatizanların Marksizmi-Leninizmi, Marks'ın, Lenin'in yapıtlarından öğrendiklerinden habersizler. Disiplin adı altında örgüt görevlilerini atıyorlar, disiplinsizlik ediyorlar. *İşçinin Sesi*'ni savunan yöneticiler, örgütten atılmadığı durumlarda da, onları atlıyor, başka kanallar zorluyorlar. Gizlilik adına gizliliği çiğniyorlar. Oportünistler bütün bunları yaparken "tarihin çöplüğüne varışlarını hızlandırıyorlar.
Devrimci selamlar.

A.R.
Burdur

Sayın *İşçinin Sesi*,
Yoldaşlar, her yeni sayıda daha bir içtenlikle sevmeye ve aramaya başladığım *İşçinin Sesi* düzenli olarak elime geçiyor. Leninci muhalefetin Merkez Komitesi ile çelişkisinin ne olduğu üzerine çeşitli sorular geldi. Ben bildiğim kadarıyla bu ayrışmanın kökeninde Türkiye'de devrimci durum belirlemesinin ve "ulusal burjuvazi" nin, ulusal sorunun süre yayınlar elimize geçmediği için kafamızdakileri aktardık. Ama şimdi, yayınlar geldikçe, ayrı ayrı okuyup birlikte tartışıyoruz. Gönderdiğiniz yayınlardan *Parti Disiplini* ile *Üçüncü Program ve Görevlerimiz*'i okudum. Üçüncü Programda oportünistlerin ve ortacı oportünistlerin ulusal sorun üzerindeki görüşlerine indirdiğiniz şamarı yürekten kutlarım. Oportünistlerin sürdürmekte direndiği kör döğüşü, Yürükoğlu yoldaşın, Emine yoldaşın *Toplu Sözleşmeler ve Devrim Savaşımı* kitabına yazdığı önsözün 17. sayfasındaki açıklamasının kesinlikle haklı olduğunu kanıtlıyor: "Ya Leninci görüşler TKP' de egemen olacak, TKP' nin Leninci birliği sağlanacaktır, ya da çeşitli anti-Leninci yöntemlerle TKP oportünizmin elinde çürümeye, yavaş ölüme itilecektir". Dileğimiz, Türkiye işçi sınıfının öz partisini ilk seçeneğin biçimlendirmesidir.
Kürdistan'da küçük burjuva görüşlerini savunan gurupların belli bir etkinliği var. Bu görüşler hareketi yanlış yönlere çekiyorlar. Buna karşılık tüm Türkiye genelinde, özellikle Kürdistan'da Marksist-Leninist birikim yürekleri hoplatacak ölçüde hergün daha bilimsel boyutlar kazanıyor.
Siz tüm dostlarım Leninci öncü güçlere, Türkiye işçi sınıfının gerçek savunucusu tüm *İşçinin Sesi* emekçilerine selam ve saygılarımı sunarım.

Ş.T.
Diyarbakır

Yoldaşlar!
Ankara'dan komünist selamlar. Oportünizm geçmişinin, geleceğinin en hummalıdönemini yaşıyor. Yaşam, Leninci anlayışın ne kadar doğru, ne kadar tutarlı olduğunu gösteriyor. Oportünistler ne yapacaklarını şaşırdılar. İçlerindeki birçok devrimci unsurun kafası çorba gibi. Bazısı sınıf kavgasından soğuyor. Öğrenci gençliğin küçük burjuva yapıları, ön yargıları iyice sırıtmaya başlıyor. Bunu önleyemiyorlar. Tabanı seminer vereceğiz, broşür gelecek, işçi sınıfı, savaşkan partimiz(!) vs. diye oyalayarak tutmaya çabalıyorlar.
Ahmet Saydan ölünce bazı yerde sahip çıktılar. Bazı birimlerde "zaten oportünistti"(!).. gibisinden lâflar ettiler. Militanlar kime inanacaklarını çözmeye çalışıyorlar. Son *Devrimci Alternatif* diye Önder Sağlam'ın bir kitabı ve bu kitapta "Kürt Sorunu ve Güven" başlıklı bir yazı çıktı. 10 sayfalık yazıda "Kürt ulusu" ve "Kürt ulusunun ayrılma hakkı"nı bir cümle olarak bile göremedik. Bu kitapta yeni şeyler var. İleri demokratik halk devrimini "işçi sınıfı tarafından *korunan* ileri demokratik düzen" yaptılar. Sağ sosyal demokrasiye—ki bu yazıda bundan CHP'nin sağ kanadı sonucu çıkıyor—"sosyal şoven"(!) diyorlar.
Yoldaşlar!
Oportünizm, zorlamayla sorunların kökenine inmek zorunda kaldıkça iyice batağa saplanıyor.
Ama biz Lenin'i okuyor, Lenin'den öğreniyoruz. Leninizmle silahlanıyoruz. Hareketimizin içindeki oportünizmin kökünü kazımak için bileniyoruz! Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmaz!
Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!
Komünist selamlar!

P.E.
Ankara

Dostlar,
Gazetemiz *İşçinin Sesi*'nin son günlerde devrimci harekete getirmiş olduğu açık tartışma, biz .....'daki FİDEF içinde örgütlü ilericileri, komünistleri de şimdiye kadar yapılanları tekrar gözden geçirmeye sevk etti.
Bizim şimdi içinde bulunduğumuz moralsizlik ve yeni arayışa yardımcı olacağınıza inanıyoruz. Sizden şimdiye kadar çıkmış gazetemiz *İşçinin Sesi*'nin tüm sayılarını ve aşağıdaki kitapları göndermenizi istiyoruz.

Ç.E., F. Almanya

İşçinin Sesi Editörlüğüne,
Mersin .... mahallesinden, tüm yoldaşlara selamlar!
Yoldaşlar, bizler gerçekleri görerek, "Salon devrimciliğiyle, karanfille, güvercinle" devrimin olamayacağına inandık. Bu yoldan olsa olsa devrime set çeken oportünistlik olur. Mahallemizin devrim ateşiyle yanıp tutuşan gençleri olarak bizler en sağlam Leninci ideoloji olan *İşçinin Sesi*'ni benimsedik. *İşçinin Sesi*' ne lâyık olabilmek için oportünizme ve burjuvaziye karşı savaşın kesin zaferi için sistemli ve düzenli örgütlenmeliyiz. Bizler pratik ve teorik olarak Leninci *İşçinin Sesi* ile donanıyoruz. Gücümüzü kanıtlayacağız. Oportünizmi söküp atacağız.
Faşizmi ininde geberteceğiz!
Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!
Yaşasın *İŞÇİNİN SESİ!*

.... Mahallesi
Mersin

Eleştiri (!)

İşçinin Sesi dergisi dağıtıcısı,
Belli bir süreden beri aşağıdaki adrese dergi gönderiyorsunuz. Sizden dergi isteyen olmadı. Kesecekler mi diye bekledik. Fakat kesmediniz. Belli oldu sizin dilinizden konuşmak gerekiyor. Bir daha aynı şeyi yaparsanız sizin ananızı, avradınızı, gelmişinizi, geçmişinizi, geleceğinizi ....
Biz burada sınıf savaşımı veriyoruz. Sizin gibi devrimcilik oynamıyoruz. MİT misiniz, ajan mısınız, ne ... olduğunuz belli değil. Bir daha böyle ... yemeyin sayın muhterem aileye mensup ...... çocukları.
Adres: Ertuğrul Gazi Mah. Kardeşler Kıraathanesi, Eğitim Enstitüsü öğrencileri, BURSA.
Bu metni olduğu gibi yayınlayın ki İşçinin Sesi'ni okuyanlar nasıl çalışma yaptığınızı bilsinler.

Bursa Eğitim Enst.
İlerici Öğrenciler

Lenin'in ölümünün 50. yıldönümünde,
Leninci ilkeler uğrunda savaşan militanlara

Dünya proletaryasının yüce önderi ve Büyük Ekim Devrimi'nin yöneticisi, dünyada ilk proleter devletinin kurucusu Vladimir İliç Lenin, bundan 56 yıl önce 21 Ocak günü öldü. Lenin'i ölüm yıldönümünde en iyi anma yolu, bugün tek tek ülkelerden de öte dünyanın en ücra köşelerine dek yığınları saran Leninci ilkeleri canlı tutmaktır. Leninizm bayrağını daha da yükseltmektir. Türkiye komünistleri olarak, Lenin'e, Leninizme bağlılığımızı, Türkiye devrimi haline getireceğiz. Vladimir İliç Lenin'i, ölümünün 56. yılında, bu bilinç, bu hırsla, saygıyla anıyoruz.

VLADİMİR İLİÇ LENİN

Jülide Kayacan

Dünya proletaryasının yüce önderi ve Büyük Ekim Devriminin yöneticisi, dünyada ilk proleter devletinin kurucusu V.I. Lenin bundan 56 yıl önce 21 ocak günü öldü.

Lenin'i ölüm yıldönümünde en iyi anma yolu, bugün tek tek ülkelerden de öte dünyanın en ücra köşelerine dek yığınları saran Leninci ilkeleri canlı tutmaktır. Leninizmin bayrağını daha da yükseltmektir. Leninci ilkeleri cömertçe harcayan oportünizme karşı savaşmaktır. Bu savaş içinde proletaryaya devrimci bilinç vermektir.

Leninizmin, Bolşevizmin tarihi demek,Narodniklere, ekonomistlere ve Menşevik likidatörlere karşı verilen savaşım demektir. Nedir bu savaşımın altında yatan? "...her sosyal-demokrat (komünist—İ.S.) harekette bulunması doğal,kaçınılmaz" olan iki çizginin savaşımıdır. Ve sonunda tek bir noktada odaklaşır bu savaşım. Herşeyin gelip dayandığı bu nokta Leninizmin özüdür: *Proleter Hegemonyası*, ve ona kopmaz bağlarla bağlı ikiz kardeşi: *Proletarya Diktatörlüğü*.

"Devrimin utkusundan önce, utku için proleter hegemonyası, devrimden sonra, utkunun korunması ve sosyalizmin kurulması için proleter diktatörlüğü" (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, 23 Nisan 1977).

Bu ikiz kavram oportünistlere her zaman korku salmış. Bugün de öyle. Lenin bu kavramdan ölesiye korkan oportünistler için şunları söylüyor:

"...sınıf savaşını ve proletaryanın öncü rolünü yalnızca sözde kabul ederler, onun mantıksal sonucuna varmaktan korkarlar. Özellikle burjuvaziyi dehşete düşüren, asla kabul edemeyecekleri kaçınılmaz sonucu düşünmeye korkuyorlar. Proletarya diktatörlüğünün *de* sınıf savaşının, sınıflar ortadan kaldırılmadıkça kaçınılmaz olan, bir dönemi ... olduğunu kabul etmeye korkuyorlar" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.29, s.420).

Oportünistlere korku salan, burjuvaziyi dehşete düşüren proleter hegemonyası ve proletarya diktatörlüğü fikirleri nasıl yaşama geçirilir? Dün olduğu gibi bugün de bunları yaşama geçirmede araç

Bolşevik taktiklerdir.

Dünyada ilk proleter devrimin utkusunu sağlayan, Lenin'in önderliğinde açık ya da üstü örtülü biçimde Bolşevik taktiklerin geçerliliğini yitirdiğini söylüyorlar. Tam tersine dünya işçi sınıfı hareketinin deneyimleri bu taktiklerin doğruluğunu her gün daha çok kanıtlıyor. Ve tüm ülkelerde olduğu gibi Türkiye'de de oportünistlerin Lenincilere olan düşmanlığının altında yatan Bolşevik taktiklere olan düşmanlıktır.

Lenin Bolşevik taktikler için şunları söylüyor:

"Bolşevik taktikler doğruydu: *tek* uluslararası taktikti, çünkü onlar, dünya devriminden alçakça korku, ona cahilce 'inançsızlık' ... temeline değil, Avrupa'da devrimci durumun doğru *saptanması* temeline oturuyordu. Bu taktikler tek uluslararası taktiklerdi, çünkü *tüm ülkelerde* devrimin gelişmesi, desteklenmesi ve uyanışı *için* bir ülkede yapılması mümkün olan en büyük işi yaptı. Bu taktikler çok büyük başarılarıyla doğruluklarını kanıtladılar. Bolşevizm dünya Bolşevizmi oldu. (Rus Bolşeviklerinin hünerli oluşundan değil, her yerde *halkın* pratikte devrimci olan taktiklere olan derin sempatisinden dolayı) Bolşevizm pratikte, sosyal-şovenist ve sosyal-pasifistlerinkinden elle tutulur biçimde farklı olan bir düşünce, teori, program ve taktikler ortaya koydu...

"Bolşevizm dünya çapında 'proletarya diktatörlüğü' fikrini halka sevdirdi. Bu sözcükleri Latinceden, önce Rusçaya, sonra da dünyanın tüm dillerine çevirdi. *Sovyet hükümeti* örneğiyle de şunu gösterdi ki, geri bir ülkenin işçileri ve köylüleri *bile*, en az deneyim, eğitim ve örgütlenme alışkanlıklarıyla bile, muazzam güçlüklerin ve (*tüm* dünya burjuvazisinin desteklediği) sömürücülere karşı savaşımın ortasında, emekçi halkın erkinin devamını sağlayabildi. Dünyada daha önceki demokrasilerden ölçüsüz derecede yüksek ve geniş bir demokrasi yaratabildi. Ve sosyalizmin pratikte kuruculuğu için milyonlarca işçi ve köylünün yaratıcı çalışmasını başlatabildi.

"'Tüm dünyanın işçileri', sosyal-şovenist ve sosyal-pasifistlerin taktiklerinin 'onları emperyalist burjuvaziye olan ücretli köleliklerinden kurtaramadığının, bu taktiklerin tüm ülkeler için bir model olamayacağının hergün daha çok farkına varıyorlar. Tüm ülkelerde işçi yığınları, Bolşevizmin savaş ve emperyalizmden kurtulmak için doğru yolu gösterdiğinin, Bolşevizmin *hepsi için bir taktikler modeli olarak hizmet edebileceğinin* hergün daha çok farkına varıyorlar" (Lenin, c.28, s.293-294).

Proleter hegemonyasının, Bolşevik taktiklerin en gerekli olduğu ortam hangisidir? Sınıf savaşının yükseldiği, tüm emekçi kesimlerin ülkenin içinde bulunduğu bunalımdan etkilendiği, üst yapıda tüm laçkalıkların alıp yürüdüğü, burjuvazinin ülkeyi 'bildik' yöntemlerle yönetemediği, devrimci propaganda ve ajitasyon için en elverişli ortamın varolduğu, yığınların her an sokağa çıkabileceği ortamdır. Yani devrimci du-

rumdur. Devrimci durumu yadsımak, yüklediği görevlerden yan çizmek, proleter hegemonyasını yaşama geçirmek için çalışmaktan yan çizmektir. TKP'nin başını tutan Menşevik likidatörlerin de yaptığı budur. Onlar ülkedeki her hoşnutsuzluk damlasından yararlanıp devrim yatağına akıtacakları yerde Menşevik yöntem ve belgileriyle *"ortamı daha az devrimcileştiriyorlar"*.

Her ülkede, o ülkenin özgül koşullarına bağlı olarak, oportünizm değişik biçimde başkaldırıyor. Yuro-komünistler proletarya hegemonyası ve proletarya diktatörlüğü kavramlarını sözlükten sildiler.

Bizim oportünistler ise bu iki kavramı birbirinden koparıyorlar. Zaman zaman bu kavramlardan söz ediyorlar. Çünkü ülkemizdeki devrimci durum oportünistleri "militan konuşma"ya zorluyor. Ancak bu "militanlığı" biraz kazıdın mı Leninizmin özünü nasıl yadsıdıklarını görmek hiç de zor değil.

Bizim Menşevikler proletarya hegemonyası ve proletarya diktatörlüğünden "söz ettiklerinde" *bile* Leninizmin özünü yadsıyorlar. Örnekleyelim.

Nisan 1975 tarihli *Atılım* "İleri demokrasi aşamasında işçi sınıfının hegemonyası sağlanacak..." diyor. Leninciler için ileri demokrasi, sosyalizme açılan ileri demokratik halk devriminden sonra kurulacak düzendir. Devrimimiz ise *işçi sınıfının hegemonyasında* emekçi yığınların eliyle gerçekleşecektir. Yani devrimden *önce* devrimimizin utkuya ulaşmasının koşulu olarak, toplumun "bu en devrimci sınıfının tüm sömürülenlerin, emekçilerin, tüm demokratik güçlerin önünde yükselerek, onların hegemonu olması gerekir" (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, 23 Nisan 1977). Ama görüldüğü gibi bizim Menşeviklere göre öyle değil.

Proleter hegemonyasının varacağı, varması gereken hedef proletarya diktatörlüğüdür. *Atılım*'a göre hiç de öyle değil. *Atılım* "her iki aşamada da (ileri demokrasi ve sosyalizm aşamasında—İ.S.) işçi sınıfının, emekçi yığınların emperyalizme, kapitalizme karşı kazanımları savunulacaktır. *Gereğinde* işçi sınıfının diktatorası kurulacaktır" (abç) diyor. "Gereğinde" diktatoryayı kuraruz diyor!!!

Lenin, Kremlin'deki çalışma odasında 4 Ocak 1922

Bugün Türkiye işçi ve devrim hareketinin önündeki *en büyük* engel TKP'nin bu oportünist yelpazesidir.

Ancak devrimci durum olgunlaştıkça, Bolşevik taktikler gerekliliğini daha dayattıkça ve Leninciler *İşçinin Sesi* eliyle ideolojik savaşımı, Leninizmin bayrağını yükselttikçe, TKP'deki Menşevik saflarda sallantı artıyor. Menşevik likidatörler devrime gönül vermiş militanları biraz daha oyalayabilmek için şimdi Lenin'i okumayı önermeye başladılar. Ayrıca, Yürükoğlu yoldaşın belirttiği gibi, "Partimizdeki bunalım herkesi, Marksçı-Leninci klasikleri okuyup öğrenmeye itiyor. Niyet etmiş bir komünist için çok kısa zamanda edinebilecek bir birikimle Lenin'in genel teorisine, Marksizmin devrimci ruhuna ulaştıkça, "düşman"ın kim olduğu çok iyi ortaya çıkacaktır. Oportünizmin bunalımı derinleşecektir" (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, 2 Ocak 1980).

Evet okuyacağız. Tekrar tekrar okuyacağız Lenin'i. Leninizmi öğrenmek, Leninizmin düşmanı oportünizmin mezarını kazmak demektir.

Sözlerimizi *Zayıf Halka*'dan bir alıntıyla bitirelim.

"Bugün Türkiye öyle bir yere gelmiştir ki, işçi sınıfının katılmadığı hiçbir iktidar ilerici olamaz. İşçi sınıfının hegemonyası altında kurulmayan hiçbir iktidar devrimci olamaz. Anti-faşist, anti-tekelci, anti-emperyalist ileri demokratik halk devrimi dışında hiçbir yol faşist tehlikeye, işsizliğe, yoksulluğa, pahalılığa, açlığa, cahilliğe çözümler getiremez. Ardından Lenin inci kesintisiz devrim süreci içinde sosyalist devrime dönüşmeyen, burjuva diktatörlüğünü yerle bir edip proletarya diktatörlüğüne varmayan hiçbir devrimci-demokratik dönüşüm, hiçbir soruna kalıcı çözümler getiremez, hiçbir kazanımı koruyamaz.

"İşte sorunlar ve çözümleri tarihin gündemine bu biçimde gelmiştir. Üç dört yıl sonraki Türkiye bugünkünden çok farklı olacaktır. Yenilgi ölüm! Yenmek zorundayız! Yeneceğiz! Sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimini gerçekleştireceğiz!"

Lenin'e, Leninizme bağlılığımızı, *Türkiye devrimi* haline getireceğiz.

Vladimir İliç Lenin'i ölümünün 56. yılında bu bilinç, bu hırsla, saygıyla anıyoruz.

İzmir Leninci Gençliğin Kalesi Olacak

İşçinin Sesi'nın oportünizme, ortacılığa karşı açmış olduğu savaş bayrağını yükseklerde tutmak işçi sınıfına olan komünist borcumuzdur. Oportünizme karşı savaş burjuvaziye karşı savaştan ayrılmıyor. Bu savaşımda biz, oportünistlerin *İşçinin Sesi*'ne hangi yönlerden saldırdıklarını iletmeyi görev sayıyoruz.

Yoldaşlar,

Saldırının biri Leninci disiplin anlayışına geliyor. Oportünistler *İşçinin Sesi*'nin çıkışını disiplinsizlikle suçluyorlar. Cemil Silahtar yoldaşın *Parti Disiplini* adlı broşürünün 25. sayfasında Lenin'den aktardığı disiplin anlayışı "...Eylem birliği, tartışma ve eleştiri özgürlüğü için bizim tanımlamamız" için şunları söylüyorlar: "Lenin'in bu yazdıkları RSDİP içinde geçerliydi. Yeni tipden bir parti içinde böylesi bir disiplin anlayışı olmaz. O zaman parti herkesin istediğini söylediği bir tartışma kulübüne döner." Minareyi çalan kılıfını hazırlarmış. Leninizmin artık geçersiz olduğunu söylemek istiyorlar ama açıktan söyleyemiyorlar, böylesi kılıflar hazırlıyorlar. Cemil Silahtar yoldaş kitleler önünde açık tartışma; militanların hangi parti örgütünün hangi fikirleri savunduğunu bilmesi konularında Lenin'den yeterince aktarmalar yapıyor. Örnekler çoğaltılabilir. RSDİP içinde *açık* tartışmaya bir örnek de biz vermek istiyoruz. Lenin'in *Nisan Tezleri* 7 Nisan 1917 tarihinde *Pravda*'nın 26. sayısında yayınlanıyor. Bu konuya ilişkin Lenin şunları söylüyor:

"Hem Tezler, hem raporum Bolşeviklerin kendi arasında fikir ayrılığına neden oldu. Bir sıra danışmalardan sonra ayrılıkların *açık* olarak tartışılmasının ve böylece tüm-Rusya Konferansı icin materyal sağlamasının salık verilmesini oybirliğiyle sonuca bağladık" (Lenin, *Nisan Tezleri*, İngilizce basım, Progress Yayınları).

Evet oportünist baylar. Tartışma *açık* yapılıyor. Hem de Bolşeviklerin günlük yayın organı Pravda'da. Kamenev Pravda'nın 27. sayısında Lenin'in tezlerinde aynı fikirde olmadığı noktaları *açıkça* belirtiyor. Ama diyeceksiniz bu da RSDİP içinde oluyor!

O zaman bakalım RSDİP, SBKP(B) olduktan sonra parti içi fikir savaşımı, eleştiri özgürlüğü parti disipliniyle ne gibi *ilişkilere* giriyor? 100. doğum yılını bu günlerde kutladığımız büyük Leninci önder Stalin şöyle diyor:

"Birliğinden ve demir disiplininden güç alan bir parti olmadan proletarya diktatörlüğünü kurmak ve sürdürmek olanaksızdır. Ama bütün parti üyelerinin irade birliği olmadan, hareket birliği olmadan partide demir disiplin düşünülemez. *Kuşkusuz ki bu, partide fikir savaşımına yer olmadığı anlamına gelmez. Tam tersine, demir disiplin, eleştiriye ve fikir savaşımına engel olmak şöyle dursun, partinin bağrında eleştiriyi ve fikir savaşımını gerektirir*" (J.V. Stalin, *Leninizmin İlkeleri*, Sol Yayınları, s.109) (abç). Yıl 1924. RSDİP SBKP(B) olmuş!

Görüldüğü gibi RSDİP içinde olduğu kadar SBKP(B) içinde de eleştiri ve fikir savaşımı partinin demir disiplini için *gerekli* görülmüştür. Sizin yaptığınız gibi örtbas edilmemiştir. Bundan böyle edilemeyecektir de!

Oportünistlerin Leninci disiplin anlayışları olmadığından demokratik merkeziyetçilik ilkesini sulandırıyor, bürokratik merkeziyetçiliği uyguluyorlar. "Disiplinsizlik" yapmış olan "sol" oportünistleri "merkezden" inme "çevrelerle" ideolojik olarak mahkum ettiklerini sanıyorlar. Türkiye devrim hareketinin can alıcı sorunlarının kitlelerce açık olarak tartışılmasını engelliyorlar. "Orta" yol politikalarını gizlemeye çalışıyorlar. Son sözümüz yine Stalin'den:

"İlke sorunlarında 'orta' yol, görüş ayrılıklarını örtbas etme, gizleme 'yoludur', partinin ideolojik yozlaşmasının 'yoludur', partinin ölümünün 'yoludur' ". (agy, s.128).

TKP'yi ölüme götürmenize izin vermeyeceğiz!

F.M., İzmir

OPORTÜNİSTLERE SORUYORUZ BU SORULARI YANITLAMAYA YÜREKLİ MİSİNİZ?

Kadrolar şimdiye değin uyutuldu. Yanlış görüşler kolayca propaganda edildi. Ama *İşçinin Sesi*, bu ideolojik sis duvarını pırıl pırıl dünya görüşüyle, paramparça etti. *İşçinin Sesi* ile birlikte, kadroların ideolojik sorunlardan haberi oldu. Artık kadrolar da, *İşçinin Sesi*'nde Yürükoğlu yoldaşın yöneltti̇ği sorulardan esinlenerek, oportünistlere sorular yöneltiyorlar ve ardından ekliyorlar: yanıtlamaya yürekli misiniz?

1. Bugün Türkiye'de finans-oligarşisi var mıdır, yok mudur? Devlet tekelci kapitalizmi var mıdır, yok mudur? Burjuvazi, devleti ele geçirmiş midir, yoksa ele geçirme sürecinde midir? (Bilen yoldaşın Şubat 1979 *Barış ve Sosyalizm Sorunları*'ndaki "Yığın Bağları" yazısıyla sonradan çıkan yine Bilen yoldaşın *Atılım* Ağustos 1979'daki "Kara Basan" yazısı çelişkili değil midir?).

2. Bugün ülkemizde, kapitalizmin gelişkinlik düzeyini, olduğundan aşağı göstermek, anti-feodal görevleri olduğundan fazla abartmak, hedef olarak "işbirlikçi burjuvazi, toprak ağalarını" koymak doğru mudur? (Bak: *Konferans*, s.27, ayrıca *Program*, s.18).

3. "İşbirlikçi burjuvazi" ile "işbirlikçi tekelci burjuvazi" aynı anlamı içerir mi? İçermezse neden *Program*, *Konferans* ve *Plenum*'da "işbirlikçi burjuva" terimi kullanılıyor?

4. "Ulusal burjuvazi", orta katmanlar içinde midir, dışında mı? Orta katmanlar ile orta burjuvazi arasındaki ilişki nedir? (*Program*, *Konferans* neden bunları birbirine karıştırmıştır?) Tekeldışı burjuvaziye "ulusal burjuvazi" adını takmak burjuva kuyrukçuluğu değil midir?

5. CHP için şimdiye kadar değişik tanımlamalar kullandınız. Bunun nedeni, CHP'nin sınıfsal taban değiştirmesi midir, yoksa ilk baştan yanlış çözümlenmesi midir? Yanlış bir saptama varsa, bunun kökünde sağ oportünizmin, CHP'den beklediği umut yatmaz mı? CHP'nin "burjuva reformist" olması ile "sosyal-demokrat olması arasında bir çelişki var mıdır? CHP içinde sizler tarafından varolduğu söylenen "sosyal-demokrat" kanat kimdir? CHP'nin bu yapısıyla, bu yöneticileriyle, ileri demokratik halk devriminde onunla bağlaşık kurulabilir mi?

6. *İşçinin Sesi*, Türkiye'de "devrimci durum" olduğunu ilk kez eylül 1976'da duyurdu. *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye* ilk kez şubat 1978'de çıktı. Bütün bu yayınlardaki görüşler aynı olduğu halde, neden sessiz kaldınız? Bugün ise, komünist namusu bir yana iterek "*İşçinin Sesi* dışarda çıkan bir gazetedir, bizi bağlamaz" diyorsunuz. Bu dürüst bir davranış mıdır?

7. 3 Haziran 1979'da MK tarafından yapılan açıklamada "baş tehlike sağ oportünizm" dendi. Acaba Parti içindeki bu sağ oportünistlerin bu anki konumu nedir? Ortacı oportünistlerle, sağ oportünistler birleşip Lenincilere karşı tavır almadılar mı?

8. *Program*'da "demokratik dönüşümler" ve "ileri demokrasi" bölümü neden ayrı konmuştur? Bunlar ayrı aşamalar mıdır? Bu TİP'in savunduğu görüşe benzemez mi?

9. Devrimimiz için çok önemli olan ulusal sorunda: Kürtleri, hem "ulusal azınlık", hem "milliyet", hem "ulus" olarak tanımlamak doğru mudur? Gerçek bir ulusal azınlık olan Lazları, Kürtlerle bir tutmak doğru mudur? Yayınlarımızda her zaman, Kürt ulusunun görevlerini koyarız da neden ezen Türk ulusunun görevlerini koymayız? Hep Kürt ulusunun "anayasal demokratik eşit haklarından" söz ederiz de neden, ikircimsiz, amasız fakatsız "ayrı devlet kurma hakkından" söz etmeyiz? "Eşit haklar"ı savunmakla, "ayrı devlet kurma hakkını" savunmak aynı mıdır? "Ayrılma hakkını, ulusların tanınma, kabullenme" evresinde savunmayız. "Ayrılma hakkı *aleyhinde* propaganda yaparız" demek doğru mudur? Leninizmde böyle bir ayırım var mıdır? (Bak: *Ürün*, no: 52, H. Erdal'ın yazısı).

10. Bir komünist partisi, "ulusal çıkarlar" ile "proletarya enternasyonalizmi"ni karşı karşıya getirmez. Ancak seçim konusu olduğunda, proletarya enternasyonalizmini üste çıkarması gerekmez mi? Oportünistler bugün *Program*'da neyi savunuyorlar? (*Program*, s.22).

11. Parti yayınlarında "kapitalist olmayan kalkınma yolunun" savunulduğunu inkâr edebilir misiniz?

12. 1973'de yazılmış olan Program taslağında neden "proletarya diktatörlüğü" yoktu? Neden "Türkiyeli" terimi yerine "Türk" terimi vardı? Bu, daha o zamandan sağ oportünizmi belgelememiş miydi?

13. *Politika* gazetesi emekçilere yol gösteren günlük bir yayın mıdır? Yoksa emekçilere oportünizmi şırınga eden, eylem birliği(!) gazetesi mi? (Örneğin, Kenan Evren'e yurtsever demek doğru mudur?

14. TİP, TSİP için eskiden kullandığımız "legal sosyalist partiler" şimdi "sosyalist partiler" oldu. "Sağ oportünist küçük burjuva partiler" bugün "işçi sınıfının partileri" oldu. NEDEN? TİP ve TSİP'i "işçi sınıfının öncü müfrezeleri olarak kabul ediyor musunuz?

15. Can güvenliği komiteleri MK kararı olarak 1978'de gündeme geldi. Fakat şimdiye kadar Türkiye'nin hiçbir yanında böyle bir komite kurulmamıştır. NEDEN? Can güvenliği komitelerini önce "savaş örgütleri" ilân edip, arkasından bu komiteler "eylem birliği" komiteleridir demek, ve *İşçinin Sesi*'ne bu konuda saldırmak komünist dürüstlük müdür?

16. Stalin'in "ulus tanımı"nı anti-Marksist mi buluyorsunuz? *Ürün* 44. sayısında Kadri Şimşek adıyla çıkan yazıda, Stalin'e düşmanlık tohumları yok mudur?

17. İstiklal marşına saygı duyarız demek doğru mudur? Gerici bir ulusal değer olan İstiklal marşını, ileri bir ulusal değer gibi göstermek doğru mudur? İstiklal marşının gerici içeriğine karşı eylem yapmak ilkesel planda doğru mudur, yoksa yanlış mı?

18. 14 Ekim 1979 seçimlerinde, Türkiye'nin her yerinden neden bağımsız aday çıkarmadınız? İstanbul dışındaki yerlerde, objektif olarak CHP, TSİP kuyrukçuluğu yapılmadı mı? Biz, TSİP'i Türkiye'nin değişik yanlarında desteklerken, onun bizi İstanbul' da desteklememesini nasıl yorumluyorsunuz? Seçimler, bizim için amaç değil araçsa, neden Türkiye'nin her tarafında bağımsız propaganda yükseltilmedi?

19. Hangi belgi devrimcidir? "MHP, ÜGD kapatılsın, can güvenliği sağlansın" mı, yoksa "gelin canlar bir olalım, MHP'yi, ÜGD'yi susturalım" mı?

20. Toplu sözleşmelerde, işgücünün değerini istemek goşistlik midir? Bu gerçekçi istemin en alt düzeyi değil midir? İşgücünün değeri, "ancak sosyalizmde alınabilir" demek, Leninizmden habersiz olmak değil midir? Ölçüt olarak "alınabilirliği koymak" daha baştan uzlaşma yapmak değil midir?

Bunlar oportünistlerin yanıtlamak zorunda oldukları bazı sorulardır. Daha çok sayılabilir. Yanıt bekliyoruz.

T.M. İzmir

Politika'ya Uyarı

Politika gazetesi, *İşçinin Sesi*'ne fikir düzeyinde yanıtlar getiremedi. Gazetenin köşe yazarları, yanıt derken, daha büyük ideolojik açıklar verdiler ve geri çekildiler.

İşçinin Sesi'ne karşı fikir düzeyinde geri çekilmek zorunda kalan *Politika*, Talip Öztürk yoldaşın ölümüne ilişkin "muhbirlik" yaygarasıyla yeniden söze başladı. Başlarken de, "şimdi sıra bizde" diyor. Demek ki *Politika*'ya söz sırası ancak "muhbirlik" gibi, Babıali tipi konularda geliyor.

İşçinin Sesi, Talip Öztürk yoldaşın vurulmasını şöyle yorumlamıştı: "Talip Öztürk'ün vurulması, kuşkusuz ki Türkiye burjuvazisinin dikkatle planladığı cinayetlerden biriydi... Talip Öztürk, Bolşevizmin giderek güçlenmesinden korkan burjuvazinin ve onun beşinci kolu oportünizmin çıkarları açısından dikkatle seçilmiş bir hedefti. *İşçinin Sesi* yayınlarını yakından izleyen, titizlikle saklayan Ali İhsan Özgür de öyleydi".

Bu net, açık bir görüştür. *İşçinin Sesi*, bunu demek istedi, bunu dedi, bunu diyor. Başka şey demek isteseydi, onu derdi. *Hergün* ve *Aydınlık*, bu görüşe istedikleri kulpu takabilirler. Bu onların varlık nedenidir. Ne ki, *Politika* da, *İşçinin Sesi*'nin söylemediklerini, *Hergün* ve *Aydınlık*'ı tanık göstererek, *İşçinin Sesi*'ne atfediyor. Bunu yaparken, *Hergün* ve *Aydınlık*'ı tanık kabul ettiği halde, *İşçinin Sesi*'ndeki söz konusu yazıyı sanık olarak bile basamıyor, bu mertliği göstermiyor. *Politika* yaptığı çarpıtmanın bilincinde olduğu için, *İşçinin Sesi*' nin baş sayfasını yalnızca yazı başlığı okunabilecek bir boya küçültüyor.

Biz Talip Öztürk yoldaşın adı çevresinde sözü uzatmayacağız. Bu, yoldaşımıza saygı borcumuzdur. Ancak *Politika* gazetesine bir küçük uyarı yapalım: *İşçinin Sesi*' ni *Hergün* ve *Aydınlık*'la aynı safta göstermeye çalışırken, kendiniz onlarla aynı safa düştünüz! Her eve "bir ekmek bir Politika" diye, "bir ekmek bir yalan" mı girecek?

Disiplin

Parti Disiplini ve Oportünist Çarpıtmalar

Emine Engin

Atılım'ın aralık sayısında "Leninci parti ve oportünizmle savaş" başlıklı bir yazı çıktı. Yazı hem teorik açıdan, hem somut gerçeklere ilişkin başvurduğu çarpıtmalarla oportünist parti anlayışının canlı bir örneğidir. Böyle bir yazının TKP merkez organında yayınlanması, TKP'nin bolşevikleştirilmesi için savaşın can alıcı önemini bir kez daha vurguluyor.

TKP Yönetimi, 1973 öncesi likidasyonun sorumlusu yuro-komünizmin Türkiye'deki uzantısıdır

Yazıda 1973 sonrası değişim şöyle açıklanıyor: "TKP, Türkiye kapitalizminin görece barışçıl bir gelişme göstereceği düşlerine kapılmadı. Eğer proletarya illegal örgütlenmeden vazgeçerse bu, onun savaşına yalnızca zarar getirecekti. Bu durumda, Politik Büro illegal koşullarda partiyi ayağa kaldırmayı ivedi görev saydı".

Yani eğer göreceli barışçıl dönem olsaydı, proletarya illegal örgütlenmeden vazgeçebilirdi! Yani 1973 öncesi, "likidasyon" değil, "barışçıl durum değerlendirmesinin" doğal sonucuydu. Bu "değerlendirme", devrimci durumun dayatmasıyla "yavaştan" değişti ve 1973'de parti "ayağa" kaldırıldı!

Yürükoğlu yoldaşımız *3. Program ve Görevlerimiz*'de şöyle diyordu: "TKP'nin koca bir tarihsel dönemini kapsayan gerçek likidasyonun *nedenleri ve suçluları* nedense bir türlü açıklanmamıştır!... Evet, likidasyonun nedenlerini de suçlularını da açıklayamazlar!" (agy, s. 67-68).

Yine açıklamadılar ama ağızlarından kaçırdılar. Barışçıl dönemde de illegal partiye gerek olmadığını söyleyerek, likidasyonun nedeni ve suçlusu olan anlayışı açıkça ortaya koydular. Kimliklerini belgelediler.

Türkiye için, barışçıl dönemde illegal partiye gerek yoktur demeye getiren oportünistler, kasım *Atılım*'ında bir de şöyle söylüyorlardı: "Lenin... devrimci durumun gerektirdiği örgütlerden ne anlıyordu? Açıktır ki Lenin.... tüm Avrupa ülkelerinde 1915 yıllarında var olmayan örgütlerden söz ediyordu. Bu da yeni tipten devrimci proletarya partisidir".

Yani yeni tip parti salt devrimci durumun gerektirdiği örgüttür. Barışçıl dönemde Türkiye'de illegal partiye gerek yok, Avrupa'da ise legal varlığını sürdürse de partinin yeni tip komünist partisi olmasına gerek yok! Bugün Avrupa'da devrimci durum yok. Varsınlar yuro-komünistler Marksizm-Leninizme, proleter enternasyonalizmine, Sovyetler Birliği'ne sövsünler, partileri burjuva demokrasisinin açık bir eklentisi durumuna soksunlar! Bugün "komünist" olmalarına gerek yok!

İşte TKP'nin oportünist yönetimi yuro-komünizmle olan kan bağını da böyle belgeliyor. Böylece kimlik tamamlanıyor: Bunlar 1973 öncesi likidasyonun sorumluları, yuro-komünizmin Türkiye'deki devrimci duruma uyarlanmış uzantılarıdır. Bu nedenle, Yürükoğlu yoldaşımız yuro-komünizmi eleştirince can evlerinden vurulmuş gibi havaya sıçradılar. Bizi, "kardeş" partilerle TKP'nin arasını açmakla suçladılar. Aralık Atılım'ında da suçlamayı yineliyorlar. Oysa biz kardeş partileri değil, bazı partilerin ideolojik konumunu eleştiriyoruz. Marksizm-Leninizmi, proletarya enternasyonalizmini reddetmek hiçbir partinin "iç" işi değildir.

TKP yönetiminin "oportünizme" karşı "savaş" yöntemi oportünistliğini belgeliyor

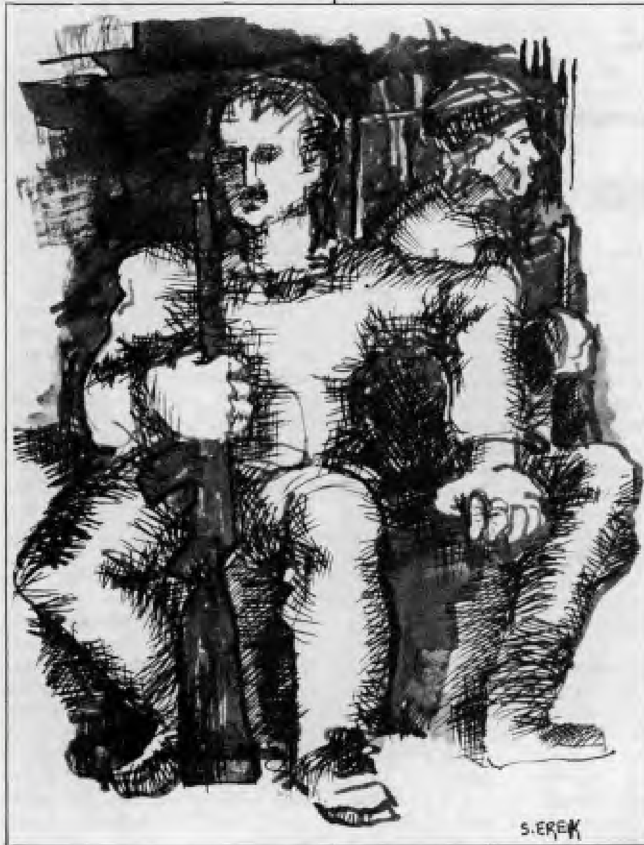
Yazı ve yanıbaşında yer alan bir mektup, sözde "oportünizme" karşı savaşan TKP yönetiminin, kendi oportünistliğini belgeliyor. TKP yönetimi Lenincilikle bağdaşmayacak ilkesiz, basit taktikler uyguluyor. Parti anlayışına ilişkin teorik çarpıtmalara geçmeden dört somut örnek verelim:

1. Yazının yanıbaşında "İngiltere'den bir komünist" imzalı bir mektup var. Mektup, bir taşla iki kuş vurmak amacıyla yayınlanmış. Biri, mektubu okuyunca "kim acaba" diye birbirimize girmemiz, kuşkudan uykularımızın kaçması.... vb. Oportünistler bazı birliklerin, güçler dengesi hesaplarına değil de fikirlere dayandığını anlayamıyorlar.

Mektubun asıl amacı, Türkiye'deki militanların gözünde, örgütlü muhalefet kavramını kırmaktır. Bunu yapmak zorundalar, çünkü:

2. Yazıda, "parti içi tartışma hakkı parti üyesinin, örgütlerinin hakkıdır, oportünistlerin değil", tartışma "örgütlü" yürür gibi sözler ediyorlar.

Militanlara yanlış bilgi veriyorlar, gerçekleri çarpıtıyorlar. Hakların kullanılması için *örgütlü* başvuru yapıldığını, bu başvurunun hasıraltı edildiğini, daha buna bir yanıt verilmeden *Atılım*'da damdan düşme yaftalama yazısının yayınlandığını açıklamıyorlar. *İşçinin Sesi* tüm bunlardan sonra açık tartışma çağrısını açıkça yineleyince, dönüp "bunu yapana tartışma hakkı yoktur" diyorlar. Bunu yapmayana tartışma hakkı değil, başvurusuna yanıt bile vermediklerini hiç belli etmiyorlar. Üstelik tersine bir görünüm

yaratıyorlar: Küçük bir gurupçuk, örgütsüz bir biçimde, birden açık tartışma diye bağırmaya başladı. Bu yalandır.

3. "Küçük burjuva aydınlar parti disiplinine tepki duydular" diye bir model sunarak yine militanlara yalan söylüyorlar. Yıllarca disiplin üzerine tartışma yürüdü, ama saflar hiç de gösterildiği gibi değildi. Bize yıllarca, "çok özveri, disiplin istiyorsunuz, militanlar ürker, kaçar" dendi. Yaz tarruzuna önce karşı çıkıldı. Maddi sonuçları yararını kanıtlayınca, karşı çıkmaktan vazgeçildi. Yıllarca "en özverili, en disiplinli" diye, zorunlu olarak örnek kabul edildik. Bizim bu huylarımız yine sürüyor. Ne ilginçtir ki, şu son ayların en hırçın savaşımı sırasında bile özveriyle yerine getirdiğimiz görevleri kendi kendilerine, hiçbir açıklama yapmadan kendileri kestiler. İşin çıkarını düşünmeyen menşevik anlayışa tipik bir örnek! Örgütlü likidasyon!

4. *Atılım*'daki yazıda, Yürükoğlu'nun komünist disiplini Osmanlı feodal geleneklerinden türettiği söyleniyor! Militanlara yayınları okutmuyorlar. Düpedüz yalanla göle maya çalıp, ya tutarsa diye bekliyorlar!

Parti Disiplini'nin önsözünde Yürükoğlu yoldaşımız, halkımızın üç özelliğini sayıyor: askersel disiplin; sabır ve temkin; yanlışa, haksızlığa boyun eğmeme. Sonra şöyle diyor: "Hepimiz Türkiye ortamının belirlediği özelliklerle yoğrulmuşuz. İşte oportünistler ve ortacılar bu özelliklerin *bugün* işlerine gelenlerini sömürüyorlar. Açık tartışma eleştiri kesinlikle yasak!" Yani diyor ki, oportünistler kadrolardaki kör disiplin yanaşımını sömürüyorlar!

İşte TKP yönetiminin "oportünizme" karşı "savaşına" verdiğimiz bu küçük örnekler bile, onların oportünistliğini belgeliyor. Onurlu Leninci yönteme, açık ideolojik savaşa karşı çıkarken, oportünistler böyle onursuz yollar uyguluyorlar.

Oportünistlerin kaptı-kaçtı yönetim anlayışı

Oportünistler, aynı çarpıtma yöntemlerini "ideolojik" savaşta da uyguluyorlar.

Atılım'da şöyle deniyor: "*İşçinin Sesi*, içinde her türlü fraksiyonun cirit attığı küçük burjuva 'tartışma kulübü' düşüncesini Leninci parti anlayışının yerine geçirme yeltenişi içindedir".

Şimdi bakalım gerçekten *İşçinin Sesi* bunu mu yapıyor. *Parti Disiplini* kitabında şöyle deniyordu:

"Komünist partisinde.... sınıf savaşımı için zaman kaybı olacak boş zevzekliğe yer yoktur... Herşeyde olduğu gibi sınıf savaşımının çıkarı (açık tartışmada—İ.S.) bunda da ana ölçüttür" (agy, s.21).

Demek ki *Atılım*'ın *İşçinin Sesi*'ne atfettiği "tartışma kulübü" düşüncesi, *İşçinin Sesi*'nde yoktur. Peki acaba *İşçinin Sesi* fraksiyonların varlığını mı savunuyor? Yine *Parti Disiplini* kitabında şöyle deniyordu:

"Klikçilik tarihte hep oportünizmle bağlı olmuştur. Bolşevikler Kongrede yönetime gelince, Menşevikler merkezi boykot etmişlerdir. Dar gurup çıkarı temelinde kapris yapmışlardır.... Yönetimi ele geçirince de Bolşevizme yaşam hakkı bile tanımaya yanaşmamışlardır... Partiyi batağa götürmüşlerdir.." (agy, s.23-24).

Demek ki *İşçinin Sesi*'nin fraksiyonlar cirit atsın diye bir görüşü de yoktur. Tam tersine bu görüşün oportünizmle bağlı olduğunu söylüyor.

İşçinin Sesi'nın bir temel görüşü vardır: Açık eleştiri, tartışmaeylemde birlik. *Atılım*'ın derdi, bu görüşün açık tartışma, eleştiri yönüyledir. *Atılım* açık tartışmayı fraksiyonculuk olarak gösteriyor.

Oportünistler, açık tartışmayı yalnızca fraksiyonlar arası savaş aracı olarak görüyorlar. Bu "nedenle" karşılar! Önemli bir siyasal karar öncesinde, ülkenin koşullarının değerlendirilmesinde, yönetimin kesin karar veremediği durumlarda, v.b., ya da yapılan yanlışların ardından açık tartışmanın yürüyebileceği akıllarına bile gelmiyor. Akıllarında kaptı kaçtı bir yönetim anlayışı var. Bir kez yönetime geldin mi 48 yıl kongre yapma, "örgütlü tartışma" açma, açık tartışmayı yasakla, "yol"a girmeyeni at... Partiyi kendi çiftlikleri sanıyorlar.

Lenin'i de bu çiftlikçi açıdan yorumluyorlar. 1911 öncesinde muhalefetteyken Lenin başka şeyler söyledi, açık tartışmayı yani "fraksiyonculuğu" (!) savundu, başa geldi iş değişti! "Diyalektik" bir yararcılık teorisi!

Leninci anlayış yararcı değil ilkeseldir

Lenin'in parti disiplini anlayışı ilkeseldir ve devrimcidir. Her koşulda partiyi ileri götürmenin yolunu gösterir. Leninci anlayışın temel taşı, "açık tartışma eylemde birlik"tir. Bu, Bolşevizmin ilk doğuş yıllarında biçimlenmiş ve son nefesine dek Lenin'in değiştirmediği bir anlayıştır. Örneğin 1921'de, oportünistlerimizin pek sarıldıkları 10. Kongre'de, Lenin yine "gerekli taktik dayanışma ve birlik ile gerekli tartışma özgürlüğünü birleştirmek"ten (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.32, sf. 255) söz ediyor. Üstelik burada Lenin, tartışma özgürlüğünün programı da kapsayacağını söylüyor (Lenin, c.32, s.253).

Oportünistlerimiz, fraksiyonculuk sözlerini görünce, *İşçinin Sesi*'ni suçlayabilmek telaşıyla panik içinde 10. Kongre'ye sarıldılar. Ne akla hizmet? 10. Kongre'de Lenin, açık tartışmayı fraksiyonculuğa özdeş kılmadığı gibi, tam tersine ona karşı bir önlem olarak öneriyor:

"Fraksiyonculuğa karşı pratik savaşta, her parti örgütü bütün fraksiyoncu çıkışları engellemek için kesin önlemler almalıdır ... Parti'nin genel çizgisinin çözümlemeleri, pratik deneyiminin değerlendirmeleri, kararların yerine getirilmesinin denetimi, yanlışları düzeltmenin yöntemlerinin araştırılması, vb. hiçbir koşul altında, 'platformlar' vb. temelinde kurulmuş guruplarda ön tartışmaya sunulmamalı, her durumda, doğrudan tüm parti üyelerine tartışma için sunulmalıdır. Bu amaçla Kongre, *Tartışma Bülteni*'nin daha düzenli yayınlanmasını, eleştirilerin öze ilişkin noktalarda yoğunlaşması ve proletaryanın sınıf düşmanlarına yardımcı olabilecek biçimler almamasını garanti etmek için sürekli çabayı artırmak üzere özel sempozyumlar emreder" (Lenin, c.32, s.243).

Lenin, açık tartışmayla fraksiyonculuk arasındaki kesin farkı koyuyor. Görüşlerin özel platformlarda değil tüm partiye sunulması! Bizim oportünistlerimiz ise merkez organını özel platforma çeviriyorlar. Sonra örgütün konferans kararıyla kabul edilmiş bir başka organında sesini yükselttin mi, Komintern'e giriş koşullarının 12. maddesinden söz ediyorlar.

Komintern'e giriş koşullarının ilk maddesinin ilk cümlesi şöyle diyor: "Günlük propaganda ajitasyon, gerçekten komünist karakter taşımalıdır" (Lenin, c.31, s.207). Ama *Atılım*'ın aralık sayısında başyazı, daha hala CHP yönetiminin "geçmişteki yanlışları"ndan söz ediyor. CHP'nin sınıfsal doğası, burjuvalığı gereği uyguladığı siyaseti "yanlış" diye gösteriyor. Bilinç bulandırıyor.

Komintern'e giriş koşullarının ikinci maddesi, "reformistleri ve 'ortacıları' işçi sınıfı hareketi içindeki (parti örgütleri, yazı kurulları, sendikalar,...) her türlü sorumlu yerden *atmak* ve yerine güvenilir komünistleri geçirmek"ten (Lenin, c.31, s.207). söz ediyor. Bizde ise "ortacılar" güvenilir komünistleri atma çabası içindeler.

Komintern'e giriş koşullarının yedinci maddesi, "reformizm ve 'ortacı' siyaset ile tam ve kesin kopma, bu kopma için parti üyeleri arasında propaganda yürütmek"ten (Lenin, c.31, s.209) söz ediyor. Bizde ise ortacılar merkez organını ortacı siyasetin özel mülkü yapmışlar, Lenincilere karşı propaganda yürütüyorlar.

Savaşımız, Komintern'e giriş koşullarının cımbızlanmış bir maddesini değil, *tümünü* yaşama geçirecek bolşevik bir TKP içindir.

Ortacı oportünizm Lenin'i çarpıtıyor.

Açık tartışmanın sınırı devrimci çıkardır. *Atılım* Lenin'den bunu örnekleyen üç söz aktarıyor ama Lenin'i açık tartışmaya ilke olarak karşı gibi gösteriyor. Uçak uçuyor diye yer çekimi yasasını reddediyor. Oportünistler Lenin'i öğrenmek için değil, yükseklerde uçabilmeye "alıntı" bulabilmek için, onu da bizim zorumuzla okuyorlar.

Atılım'ın üç örneğine sırayla bakalım.

1. Lenin köşesinde, *Atılım* şöyle diyor: "..Lenin değil açık bir tartışma, parti içi geniş bir tartışmayı bile zararlı gördü: 'Bu görüş ayrılıklarının geniş bir parti tartışmasında ve kongrede ele alınması büyük bir yanlıştır. Politik bir yanlıştır" (Lenin, c.42, s.225).

Lenin, "*politik* yanlış" diyor. *Örgütsel, disiplin açısından*, yanlış demiyor. Açık tartışmaya ilke olarak karşı çıkmıyor. Devrimci çıkar açısından konuşuyor, partiyi boşuna oyaladınız diyor. Gerçekten de Lenin aynı yazıda, tartışılan fikir ayrılıklarının partinin zamanını almaya değmez olduğunu, MK'da pratik çözümlerin bulunabileceğini söylüyor. (Lenin, c.31, s.36).

2. Yine Lenin köşesinde *Atılım* şunu aktarmış: "Benim görüşüme göre böyle bir lüks gerçekten yersizdi, bu tartışmaya yer vermekle kuşkusuz bir yanlış yaptık, bu tartışmayla objektif nedenlerle ön planda olmayacak bir soruyu ön plana çıkardık" (Lenin, c.32, s.176). Ardından fraksiyonculuğa karşı bir alıntıyla, *Atılım* açık tartışmayı fraksiyonculuk olarak gösteriyor.

Oysa Lenin, "bu konuyu" tartışmayacaktık diyor. Başka bir yerde, aynı tartışmaya ilişkin olarak, "daha acil sorunlarla uğraşmak yerine" bu konuyu tartıştık (Lenin, c.32, s.210) diye söz ediyor. Yani, yine sorun açık tartışmanın devrimci çıkarla sınırlanmasıdır. Disiplin suçuyla sınırlanması değildir.

3. Yine Lenin köşesinde, *Atılım*'a göre Troçki partiye açık tartışma dayattı, Lenin de buna fraksiyonculuk dedi. *Atılım* Lenin'i çarpıtarak açık tartışmayı fraksiyonculuk gibi gösteriyor. Lenin açık tartışmaya değil, Troçki'nin bunu yapış biçimine fraksiyonculuk dedi.

Bunun ilk nedeni Troçki'nin broşüründeki tondu. Broşüre 'platform' adını vermişti. Kollektif olduğunu söylüyordu. Kongre'nin önünde iki yol vardır diye tehditler savuruyordu. Oysa anlaşmazlık bu denli keskin dili hakedecek boyutta değildi. Partinin önüne "yol ayrımı" diye sunulacak ilkesel bir ayrılık yoktu (Lenin, c.32, s.80).

Troçki'nin değindiği sorunlarda herkes anlaşıyordu. Anlaşmazlık çözümde çıkıyordu. Bunu gidermek için bir MK komisyonu

Parti Disiplini ve Oportünist Çarpıtmalar

Baştarafı 7. Savfada

kurulmuştu. Troçki bu komisyonda çalışmayı reddetti. Lenin 10. Kongre'de Troçki'ye şöyle diyor: "... Bu çok önemlidir, Troçki yoldaş, çok önemli. Sendikalar komisyonunda çalışmayı reddetmen Merkez Komite disiplinini çiğnemekti" (Lenin, c.32, s.211).

Yani Troçki, hem ayrı bir platformla çıktı, hemde disiplinsizlik yaptı. Üstelik bunların özü de kendi ayıbını örtmekti. Kendisi bürokratik işleyişler savunuyordu. Lenin bunları MK'da sergileyince, kendi yanlışını örtmek için, keskin dille bürokratikliğe saldıran bir broşür yayınladı.

Atılım bu çarpıtmalarla, üç şeyi birbirine karıştırıyor: ilke olarak açık tartışma, açık tartışmanın devrimci çıkarla sınırlanması ve fraksiyonculuk. *Atılım* birinciye karşı çıkarken, ikinciden örnek veriyor, *İşçinin Sesi*'ni ise üçüncüyle suçlamaya kalkıyor.

Örgütlü tartışma, açık tartışma hakkının kullanımının örgütlenmesidir

Atılım'ın fraksiyonculuk diye gürültü çıkarmasına gelmeden, örgütlü tartışma sorununa değinelim.

Önce şunu saptayalım. Açık tartışma vazgeçilmez bir haktır. Bu hakkı *ilke olarak* tanımayana komünist denemez.

Lenin, Troçki'yi "biçimsel demokrasinin devrimci çıkara bağlı kılınması gerektiğini" anlamamakla suçladı (Lenin, c.32, s.86). Biçimsel açıdan Troçki'nin bu çıkışı yapmaya hakkı olduğunu ama koşullara bakarak yapmaması gerektiğini savundu (Lenin, c.32, s.74). Yani Lenin, Troçki'nin öz ve biçim açısından çok yanlış çıkışı karşısında bile biçimsel hakkı hasıraltı etmiyor. Bu *hakkın* yanlış *kullanımını* eleştiriyor.

Şimdi gelelim açık tartışmayla örgütlü tartışmanın bağına. Oportünistler "açık tartışma yok örgütlü tartışma var" diyorlar. Burada örgütlü tartışma yalnızca tartışmayı tümüyle reddetmenin kılıfıdır. Çünkü örgütlü tartışma, her zaman açık tartışma hakkı olduğunu bilen komünistlerin, bu tartışmayı yürütmede yönetime yetki devretmesidir. Tartışmanın devrimci çıkarla bağını kurma, ona göre sınırlama, zamanlama işini güven duyulan yönetime bırakmasıdır. Yönetim bu yetkiyi tersine kullanmaya başlarsa, taban da açık tartışma hakkını kullanır. Yönetim elli yıldır *hiç* kullanmazsa, taban da kendi kullanır.

Lenin Troçki'yi eleştirirken şöyle diyor:

"Biçimsel demokrasinin kuralları açısından Troçki'nin Merkez Komite'nin tümüne karşı bile, fraksiyoncu bir platformla çıkma *hakkı vardı*. Bu tartışmasızdır. Yine tartışmasız olan birşey de şudur: Merkez Komite, 24 Aralık 1920'de aldığı tartışma özgürlüğü kararıyla bu biçimsel hakkı onaylamıştı" (Lenin, c.32, s.74). Lenin Troçki'yi tüm bunlara karşın eleştiriyor.

Burada vurgulamak istediğimiz, "onaylamıştı" sözüdür. Biçimsel hakkı MK "onaylıyor". Başında Lenin gibi bir önderi olan MK'nın değil onayına, herşeyine can kurban! Veli Dursun yoldaşın bir *Açık Mektubu* yayınlandı. Buradan öğreniyoruz ki, TKP Polit Bürosu değil parti içi açık tartışmayı onaylasın, örgütlesin, MK'de bile tartışmayı engelliyor. İşte "açık tartışma yok, örgütlü tartışma" sözlerinin kofluğuna somut örnek. Açık tartışmayı kabul etmeyen bir anlayış nasıl tartışma örgütler?

Örgütlü tartışma konusunda anlaşabilmenin ilk koşulu, açık tartışma hakkının ilke olarak tanınmasıdır. Yoldaşça güven ancak böyle bir nesnel temelde yükselebilir.

Fraksiyonculuk gürültüsü fraksiyonculuğun incir yaprağıdır

Oportünistler uzun süredir tek bir noktaya yapıştılar. *İşçinin Sesi*'ni, açık tartışma-eylemde birlik ilkesi yüzünden fraksiyonculukla suçluyorlar. Bu militanın dikkatini ayrılıkların ideolojik özünden biçime kaydırma manevrasıdır.

Açık tartışma sözünü görünce fraksiyonculuk diye ayaklanan oportünistlerin mantığını *Atılım* Aralık sayısındaki yazı dile getiriyor. Açık tartışma 1911 öncesinde, Bolşeviklerle Menşevikler aynı partideyken geçerliydi. Yeni tip partide ise Menşevikler yoktur, Bolşevizm egemendir. TKP de 1920'de yeni tip parti olarak kuruldu ve bu niteliğini "sürekli" geliştirdi. Öyleyse TKP'nin yönetiminde Bolşevizmin egemenliği bir *veridir*. Oportünizm çıkar ama nedense hep tabanda çıkar. Bolşevik yönetim tabanda çıkan sağ ve sol oportünizme karşı sürekli savaşır. Açık tartışmaya gerek yoktur. Oportünistler atılır.

Yani yazının tüm mantığı, TKP'nin taşıdığı onurlu ada ve 1920'de yeni tip parti olarak kurulmuşluğuna dayanarak, bugünkü yönetimi temize çıkarmaya kalıcı kılmaya yöneliktir. Tüm "teori" tarih buna göre hizaya sokuluyor. "Sürekli" sözüyle geçmiş oportünist likidatör yönetimler de temize çıkarılıyor.

Bu, mantık oyunudur: "Olması gereken budur, öyleyse olan budur". Bunun bir de Latince adı vardır ama bilimsel özü idealizmdir. Ayrıca, burada "olması gereken" diye sunulan anlayış da "olması istenen"e uyarlanmıştır. Yeni tip partide fraksiyonculuğa yer yoktur görüşü, açık tartışmaya yer yoktur biçiminde çarpıtılmıştır.

Yeni tip partide fraksiyonculuğa yer yoktur. Oportünizme de yer yoktur. Ama oportünizm çıkabilir ve fraksiyonculuk yapabilir. Açık tartışmayı yalnızca fraksiyonlar arası savaş aracı olarak görsek de, böyle bir olgu çıkınca yine açık tartışma gerekli olacaktır. Doğru ideolojik çizginin kazanmasını açık tartışma sağlayacaktır.

Oportünistlere göre açık tartışmaya gerek yok çünkü yeni tip partide yönetimin "doğruluğu" allah vergisidir. Bu "doğru" yönetim oportünistleri atar. İşte bu çiftlikçi anlayıştır. Yönetim doğruysa, ideolojik sergileme yapmadan oportünistleri atmaması gerektiğini bilir. İdeolojik savaş içinde oportünizmi sergiler, yanlış yola girmiş yoldaşları kazanır, yanlışta ısrar edenleri atar. Bunlar için de açık tartışma yürütür. Partinin yargısına başvurur.

10. Kongre'de Lenin baştan sona fraksiyonculuğa karşı savaşıyor. Ve savaşı en yapıcı sonuçlara bağlıyor. Kongrenin sonuna doğru bir önerge geliyor. Kongrelerde platformlara göre seçim kaldırılsın deniyor. Lenin buna karşı çıkıyor ve şöyle diyor:

"Temel sorunlarda anlaşmazlık durumunda Partiyi ve Merkez Komite üyelerini, Partiye başvurma hakkından yoksun bırakamayız. Böyle birşeyi nasıl yaparız, benim aklım almıyor!... Diyelim ki Brest barışının sonuca bağlanması gibi bir sorunla karşılaştık? Hiç böyle bir sorun çıkmayacağını garanti edebilir misiniz? Hayır edemezsiniz. Böyle bir durumda ise, seçimler platformlara dayanabilir (Ryazanof: 'Tek bir sorun') Kesinlikle. Ama senin kararın, platformlara göre seçim yok diyor. Bunu yasaklamaya yetkimiz olduğunu sanmıyorum. Birlik üzerine kararımızda ve doğal olarak devrimin gelişmesinde birlik içindeysek, platformlara göre seçim yinelenmeyecektir. Bu Kongreden aldığımız ders unutulmayacaktır. Ama koşullar temel anlaşmazlıklara yol açarsa, bunların tüm Partinin yargısına sunulmasını yasaklayabilir miyiz? Hayır yasaklayamayız. Bu aşırı bir istektir, gerçekçi değildir ve reddedilmesini öneriyorum" (Lenin, c.32, s.261).

Lenin, Partide ayrı platformların çıkmasını istemiyor ama tabanda ya da MK'da temel anlaşmazlıkların çıkabileceğini, platformların zorunlu olabileceğini kabul ediyor. Bunu yasaklamayı Lenin'in aklı almıyor! Ama bizim oportünistlerimizin aklı alıyor. Partinin "diyalektik" gelişmesinden söz ediyorlar ama iş kendi yönetimlerine gelince gelişme dönüyor. Doğruluk allah vergisi oluyor.

Atılım fraksiyonculuğu çok güzel tanımlıyor. Lenin köşesinde iki tanım veriyor. Birinde Lenin, fraksiyonculuğun belirtilerini şöyle sayıyor: "Özel platformu olan, belli derecede kendi içine kapanmaya ve kendi öz gurup disiplinini yaratmaya çalışan gurupların oluşması" (Lenin, c.32, s.241).

İşte TKP yönetimi, açık tartışmaya ilke olarak karşı çıkarak tam bir fraksiyonculuk yapıyor. Partinin çizgisini, bağlaşıklık içinde yönetimde bulunan fraksiyonların ortak platformu addediyor. Güçler dengesi hesaplarına dayanan bu ortak yuvarlak platform tartışılamaz. Tartışılırsa, bir kez ortaklar arasındaki farklılıklar ortaya çıkar. Bu nedenle tartışılıp, yuvarlaklığın ötesine, netliğe gidilemez. Tartışanlar bu ortaklığın kendi öz disiplininin dışına atılır!

Bugün TKP'de temel bir anlaşmazlık vardır. TKP yönetimi, kendi çiftlikçi, fraksiyoncu tutumuyla bu anlaşmazlığın örgütlü giderilmesine engel olmuştur. Şimdi de fraksiyonculuk yapıyor. Partinin çizgisini, bağlaşıklık içinde yönetimde bulunan fraksiyonların ortak platformu addediyor. Güçler dengesi hesaplarına dayanan bu ortak yuvarlak platform tartışılamaz. Tartışılırsa, bir kez ortaklar arasındaki farklılıklar ortaya çıkar. Bu nedenle tartılıp, yuvarlaklığın ötesine, netliğine gidilemez. Tartışanlar bu ortaklığın kendi öz disiplininin dışına atılır!

Bugün TKP'de temel bir anlaşmazlık vardır. TKP yönetimi, kendi çiftlikçi, fraksiyoncu tutumuyla bu anlaşmazlığın örgütlü giderilmesine engel olmuştur. Şimdi de fraksiyonculuk gürültüsüyle anlaşmazlığın özünü gölgelemeye çalışıyor. Troçki de hep fraksiyonculuğunu fraksiyonculuğa karşı kuru gürültüyle gizlemeye çalışmıştır.

Yıl 1980. Ülkemiz 12 yıldır kaynıyor. Biz devrimci durum var mı yok mu diye tartışmak zorunda kalıyoruz. Son yılda 2000'i aşkın siyasal cinayet oldu. Dolmuş kavgasında bile tabancalar konuşuyor. Biz daha hâlâ can güvenliği komiteleri eylem birliği komiteleri midir, yoksa silahlı halkın komiteleri midir diye tartışmak zorunda kalıyoruz. Gerçekte, ülkenin durumu bunları tartışmayı değil, uygulamayı gerektiriyor. TKP yönetimi, partiyi *oyalıyor*.

Bugün en yapıcı tutum, devrimci çıkar, fraksiyonculuk üzerine kuru gürültü değil, açık onurlu, ilkeli bir tartışmayla bu temel sorunları hemen çözmektir. *İşçinin Sesi*'nin temel ayrılıkları Partinin yargısına sunmasını hiçbir güç engelleyemez.

Veli Dursun yoldaşın dediği gibi:

"Türkiye'nin bugün Leninci bir TKP'ye her zamankinden daha çok gereksinimi vardır. Ona göre davranalım.

Yaşasın Leninci Türkiye Komünist Partisi!

Yaşasın TKP'nin Devrimci Birliği!

Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, yığınların içinde!

İŞÇİNİN SESİ

Kendi can güvenliğimizi kendimiz sağlayalım! Can güvenliği komitelerinde örgütlenelim

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Yıl: 6, Sayı: 120-121
22 Ocak 1980

Dünya Devrimci M rk zi ve Oportünistlerin Çaresizliği

R. Yürükoğlu

Oportünistler, 100. sayıda sorduğumuz 26 sorunun bazılarını, aradan aylar da geçse, yanıtlamaya başladılar. Leninciler, herşeyi bir yana bırakın, Türkiye komünist hareketine getirdikleri ideolojik dinamizmle büyük bir toplumsal işlev görüyorlar.

Oportünistler, bazı soruları hiç yanıtlamadan, bizim söylediklerimizi alıp kendi görüşleri gibi öne sürüyorlar. Bazılarını ise "yanıtlıyorlar". Batağın derinlerine iki yoldan iniyorlar. Bizim de görevimiz bu değil mi?

Lenincilerin ideolojik saldırısının haklılığı ve güçlülüğü Türkiye'yi karıştırdı. Çeşitli kesimsel çıkarlar nedeniyle "anahtarı bendedir" tutumuyla TKP içinde saf tutması engellenmiş ama komünizme gönül vermiş pekçok kişi ve gurup, aynen bizim yaptığımız gibi, kendi ideolojik ve siyasal konumlarını yeni baştan değerlendiriyorlar. Leninci ideolojiye dayanan gerçek birlik istemi hızla yaygınlaşıyor. Oportünistler panik içinde. Saçma sapan işler yapıyorlar. Birgün öyle söylüyorlar, ertesi gün dönüp başka şey söylüyorlar. Ortalık toz duman.

Böyle bir ortamda, likidatör anlayışın özünü yakalamak oldukça zordur. Onun için tüm komünistler, oportünistlere karşı sürmekte olan ideolojik kavgayı dikkatle izlemeli, onların ve Lenincilerin *tüm* yazdıklarını okumalı, günlük dönüşleri anında saptamalıdırlar. Bu konuda, Lenin'in çok önemli bir uyarısı bize ışık tutmalıdır. Lenin şöyle diyor: Her ideolojik akım, "...büyüyen ve gelişen canlı bir varlıktır ve de işte bu gelişmenin şu ya da bu yöne oluşu, söz konusu felsefenin gerçek özünü anlamada, bize uzun tartışmalardan çok daha yararlı olur" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.14, s.217).

Oportünistler bugün büyük bir ideolojik baskı altındadırlar. Her gittikleri yerde Leninizm karşılarına çıkıyor. En güvendikleri yerlerde bile. Tüm davranışlarını bu olgu belirliyor. Oportünistlerin yılan gibi kıvrılmalarını iyi anlayabilmek için, bu nedenle, Lenin'in uyarısı ile Lenincilerin ideolojik baskısını birlikte ele alıp değerlendirmek gerekir. Ancak bu iki öğe birlikte değerlendirildiğinde sağlıklı bir sonuca ulaşılabilir.

Devrimci Merkez Konusunda Adım Adım Oportünizm

Lenin'in yukardaki uyarısına uyarak, devrimci merkez tartışmasını en başından başlayıp kısaca özetleyelim. Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu(ATTF)'nda 1971-72 yılları arasında geçen tartışmalardan başlayacağız.

Bugün savaş verdiğimiz görüşler büyük çoğunluğu ile aynı görüşler olmasaydı, ATTF'de geçen kavgalara önem vermeye değmezdi. Yurt dışında ölü bir örgütün içindeki kavgalar der geçerdik. Ama öyle değil. Aradan yıllar geçti, bir de baktık aynı anlayış, aynı kavgalar, bu kez TKP'de yineleniyor.

Oportünistler, Berlin'de yapılan bir kongrede, İTİB'in kongre raporunda Stalin adı geçiyor diye ayağa kalktılardı. "Olmaz böyle şey, çıkarın" dedilerdi.

Aynı kongrede "sarı sendikacılık" dedik diye yine ayağa kalktılardı. "Sen ne istiyorsun, kızıl sendika mı istiyorsun, sendikanın kızılı sarısı olmaz" dedilerdi.

Bir başka kongrede kadın sorunu üstüne karar tasarısı geçirebilmek için bir tam gün boğuşmak zorunda kalmıştık. "Ne istiyorsunuz, karılarımızla bizi birbirimize mi düşürmek istiyorsunuz" dedilerdi.

Saymakla bitmez.

Neyse, konumuza dönelim. Bir genel yönetim kurulu toplantısında, İTİB temsilcisi, "Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir" demişti. Yine ayaklandılar. "*Böyle bir kavram yoktur*, nereden çıkarıyorsunuz, bugün artık merkez yoktur" dedilerdi. İşte oportünistler, dünya devrimci merkezi konusunda tartışmaya böyle başladılar!

Aradan yıllar geçti. Biz düşüncemizi değiştirmedik. Onlar da. Hem onlar bu konudaki suskunluklarını da değiştirmediler. 1976 eylülünde, 53. sayıdan başlayarak biz *İşçinin Sesi*'nin editörlüğünü üstlendik. Eylül 1977'de, 75-76. sayıda "*Devrimci Merkez — Zayıf Halka*" adlı yazı ile bugün savunduğumuz görüşleri ortaya koyduk.

Oportünistlerde ses yok!

Aralık 1978'de *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin ikinci basımı, genişletilmiş olarak yayınlandı. Bu basımda, devrimci merkez konusundaki görüşlerimizi daha da açarak yazdık.

Oportünistlerde yine ses yok!

İşçinin Sesi'nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısında sorduğumuz 26 soru ile oportünistleri bu konuda görüş belirtmeye çağırdık. Bu noktadan sonra oportünistlerin "açmaz"ı başladı. Artık birşey söylemek zorunlu oldu. Ama ne diyecekler? Konuşurken, "devrimci merkez diye birşey yoktur" demek kolay. Yazmaya geldi mi, o denli kolay değil!

Yıllarca susmuşuz, biraz daha sussak ne olur diyerek, tam 4 ay daha sustular.

Ardından, kasım 1979 başında dağıtmaya başladıkları " *'Sol' Oportünist Fraksiyoncu Akımla İdeolojik-Politik Savaşın İlk Çerçevesi*" adlı TKP MK bildirisi geldi (Bak: *İşçinin Sesi*, sayı: 113-114). Oportünistlerin yazılarında "devrimci merkez" kavramı *ilk kez* bu bildiride yer aldı. Ama tam bir yılan kıvraklığı içinde yer aldı. Bu kavram doğru mudur, yanlış mıdır, kendileri ne diyorlar, yok. Yalnızca şöyle bir cümle: "Komünist hareketin geçmişinde ileri sürülen ve yanlışlığı ortaya konan görüşleri savunuyor. Sovyetler Birliği'nin öncü rolünün değişebileceğini, devrimci merkezin kayması formülü ile vurgulayarak öne sürüyor".

Kendine "insan" diyen, işçi sınıfı aydını olmaya çalışan kişilerin, bilimsel namusdan bu denli uzak olabileceklerini başımıza gelmeden önce düşünemedik. Yukardaki cümleyi okuyan ne düşünür? Bunlar "devrimci merkez" kavramını ve de Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez olduğunu kabul ediyorlar, yalnızca "vurguyu" eleştiriyorlar, demez mi?

Yahu, bunları kabul ediyordunuz da, 10-20-30-40-50 yıldır bu konuda neden tek bir satır karalamadınız? Neden, çıkıp da "böyleyken böyledir" demediniz? İki ay, üç ay değil, 10 yıl, 20 yıl, 30 yılın sözünü ediyoruz. Önce bu suskunluğun, sonra da, birdenbire yukardaki cümleyle işe başlamanın hesabını verin bakalım.

Bu MK bildirisinin ardından *İşçinin Sesi*, 113-114. sayısında konuya bir daha değindi ve şöyle dedi:

"Menşevikler hiçbir yerde, Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez olduğunu açıklamadılar. Gelgelelim bizi 'Sovyetler Birliği'nin öncü rolünün değişebileceğini, devrimci merkezin kayması formülü ile ... öne sürmek'le suçlamaya kalkışıyorlar!

"Görülüyor ki, Menşevikler bu 'suçlamayı' yaparken bile, açık seçik bir biçimde 'Sovyetler Birliği devrimci merkezdir' demekten kaçınıyorlar. Böylece, *bir kez*, bizim sorumuz, 'Sovyetler Birliği devrimci merkez midir?' sorusu hâlâ yanıt bekliyor. *İkincisi*, Menşevikler bu soruyu yanıtlayamayarak 'açık' düştüklerini anlıyorlar. Bu 'açığı' gözlerden saklamak için 'devrimci merkezin kayması formülüne' saldırıyorlar. Ama bununla yeni bir 'açık' veriyorlar. Çünkü devrimci merkezin kayması fikri Lenin'indir. İdeolojik açıkları pragmatik siyasetle örtbas etme yolu, daha büyük açıklara götürüyor.

Bunun üstüne, oportünistlerin, "görüşleri" açıklamaktan başka yapacakları birşey kalmadı. Ve, yukarda okuduğunuz *Radyo* yazısı geldi ortaya. İşte, bugünkü noktaya, böyle itile itile geldiler.

Şimdi, *Radyo* yazısındaki görüşleri tek tek ele alalım.

Çalarken Bile Çarpıtıyorlar

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de şöyle demiştik: "*Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir*... Günümüzde dünya devrimci merkezi hâlâ Sovyetler Birliği'dir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yönden en gelişmiş sosyalist ülke, işçi sınıfı hareketinin en yüksek boyutlara ulaştığı ülke demektir. Ve dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği bugün en ileri sosyalist ülkedir. ... İlk sosyalist devrimin utkusuyla birlikte, devrimci merkez emperyalist sistemin dışına çıktı ve *zayıf halka ile devrimci merkez birbirlerinden ayrıldı*" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 4. basım, s.31-33).

Radyo, "günümüzde, devrimci merkez artık zayıf halka kavramından ayrılmıştır" diyor. Ömürleri boyunca, devrimci merkez adını ağızlarına almayanların, ağızlarını açar açmaz *Zayıf Halka*'daki bir cümleyi aynen kullanmaları ne hoş bir raslantıdır. Haydi diyelim ki, kendi "bağımsız" çalışmalarıyla bu sonuca vardılar.

Ne var ki ardından gelen cümlede işler iyice sarpa sarıyor: "Devrimci merkez *bu nedenle*, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, yeni bir toplum düzeninin, sosyalizmin, komünizmin kurulma sürecinin geliştiği sistem, Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya sosyalist sistemidir" (abç). "BU NEDENLE" diyor! Görüyor musunuz, nasıl kaş yapayım derken göz çıkarıyorlar! "Bu nedenle" diyor, devrimci merkez, proleter hareketinin en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, sosyalist sistemdir. Yani bu oportünist baylar diyorlar ki, sosyalizmi, komünizmi kurma savaşımı, işçi hareketinin bugün ulaştığı en yüksek aşama değildir! Yeni bir toplum kurma, sömürüyü, sınıfları yok etme savaşımı, oportünistlere göre günümüzdeki en yüksek işçi sınıfı savaşımı değil ha? Gelin şimdi bunu militanlara anlatın bakalım. Sömürüsüz-sınıfsız özgür bir dünya yaratma savaşımı, fabrikalarda, tarlalarda hergün tarihten gelen eşitsizliklerin üstüne çıkarak sosyalizmi üretme savaşımı, nasıl olur da en yüksek sınıf hareketi olmaz anlatın. Bakalım,başarabilecek misiniz?

Oportünistlerin mantığı, Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin uluslararası planda yürüttüğü sınıf savaşımını yadsıyor. Onlar sosyalist ülkede düşman sınıflar yok diye, sosyalizmi, komünizmi kurmayı işçi sınıfı savaşı olarak görmüyorlar. Oysa bu, dünya emperyalist burjuvazisine karşı savaşın en yükseğidir.

Ne var ki, sosyalist ülkeler, başlangıç düzeyleri, ekonomik ve toplumsal rezervleri, insan malzemesi açısından farklıdırlar. Bu farklılık, gelişme oranları açısından farklılık getirir. Sosyalist ülkeler arası ekonomik entegrasyon, ekonomik ve toplumsal yönden daha geri ülkelerin kendi başlarına gerçekleştirebilecekleri gelişme hızından çok daha yüksek tempoları kalıcı olarak sürdürebilmelerinin en büyük güvencesidir Ve bu ekonomik entegrasyon ilerledikçe, çeşitli sosyalist ülkeler arasındaki daha az elverişli koşullar giderek törpülenmektedir. Ama ortadan tam olarak kalkmaları, 10-20 yılın değil, çok uzun tarihsel dönemlerin işidir. Bu nedenle, sosyalist ülkeler arasında farklı gelişme tempolarının varlığını saptamak (ki öyledir), hiç de "kör yasalar"dan, "eşitsiz gelişme yasası"ndan söz etmek değildir. İki düzeyi birbirine karıştıran oportünistler, bilimin karikatürü olmaktan öteye geçmiyorlar.

Sovyetler Birliği sosyalist ülkeler arasında en yüksek gelişme hızına sahip ülkelerdendir. Böyle olmasaydı (varsayım yapıyoruz) en düşük gelişme hızına sahip olsaydı, belirli bir anda öteki bazı sosyalist ülkeler onu geçemez miydi? Geçebilirdi. Ama bu, "kör işleyiş", "eşitsiz gelişme yasası" işliyor demek olmazdı. Çünkü böyle bir durumda Sovyetler Birliği, o yasanın öngördüğü gibi geriliyor, duruyor değil, kendi temposuyla ve bu tempoyu giderek de artırarak yine gelişiyor olacaktı. İşte bu nedenle, oportünistlerin yaptığı bilgiçlik kendi savlarını çürütüyor.

Devrimci Merkezin Değişmesi ve Lenin

Devrimci merkezin değişebilirliği konusunda getireceğimiz ikinci nokta, bu "formül"ün, bizim değil, Lenin'in olduğudur. Lenin, uzun yıllar Sovyet devrimini Avrupa'da proleter devrimlerin izleyeceğini düşündü, bunu bekledi. Oportünizm devrimi batağa sürmeseydi, bu bekleyiş gerçekleşecekti. Olmadı. Ama Lenin, o dönemlerde, devrimci merkezin Sovyetler Birliği'nden başka bir ülkeye geçebileceğini şu sözlerle anlattı:

"Proletaryanın daha büyük ağırlığının ve etkinliğinin olduğu, daha gelişmiş ülkelerde kurulacak Sovyet Cumhuriyetlerinin, proletarya diktatörlüğü yolunu tuttukları zaman Rusya'yı geçmemeleri için hiçbir neden yoktur" (Lenin, c.29, s.309-311).

Daha sonra, *Sol-Kanat Komünizmi*'nde aynı fikri şöyle yineledi: "Gelişmiş ülkelerden en azından birinde proleter devriminin utkusundan az sonra, keskin bir değişimin olabileceği gerçeğini gözden kaçırmak da yanlış olurdu: (Olabilecek bu değişimle—İ.S.) Rusya model olmaktan çıkacak ve bir kez daha geri ('Sovyet' ve sosyalist anlamda) bir ülke olacaktır" (Lenin, c.31, s.21).

Görüldüğü gibi, Lenin, devrimci merkezin değişebilirliğini *somut* bir olasılık olarak koymuştur. Başka ülkelerde gerçekleşecek devrimlerle bir dünya sosyalist sisteminin ortaya çıkacağını Lenin de bileceğine göre ve de bazı sosyalist ülkelerin Sovyetler Birliği'ni geçebileceğini somut olarak kabul ettiğine göre, herhalde Lenin de "kör yasalar"dan, "eşitsiz gelişme yasası"ndan söz ediyordu! Herhalde Lenin de "sinsi bir anti-Sovyettir"!

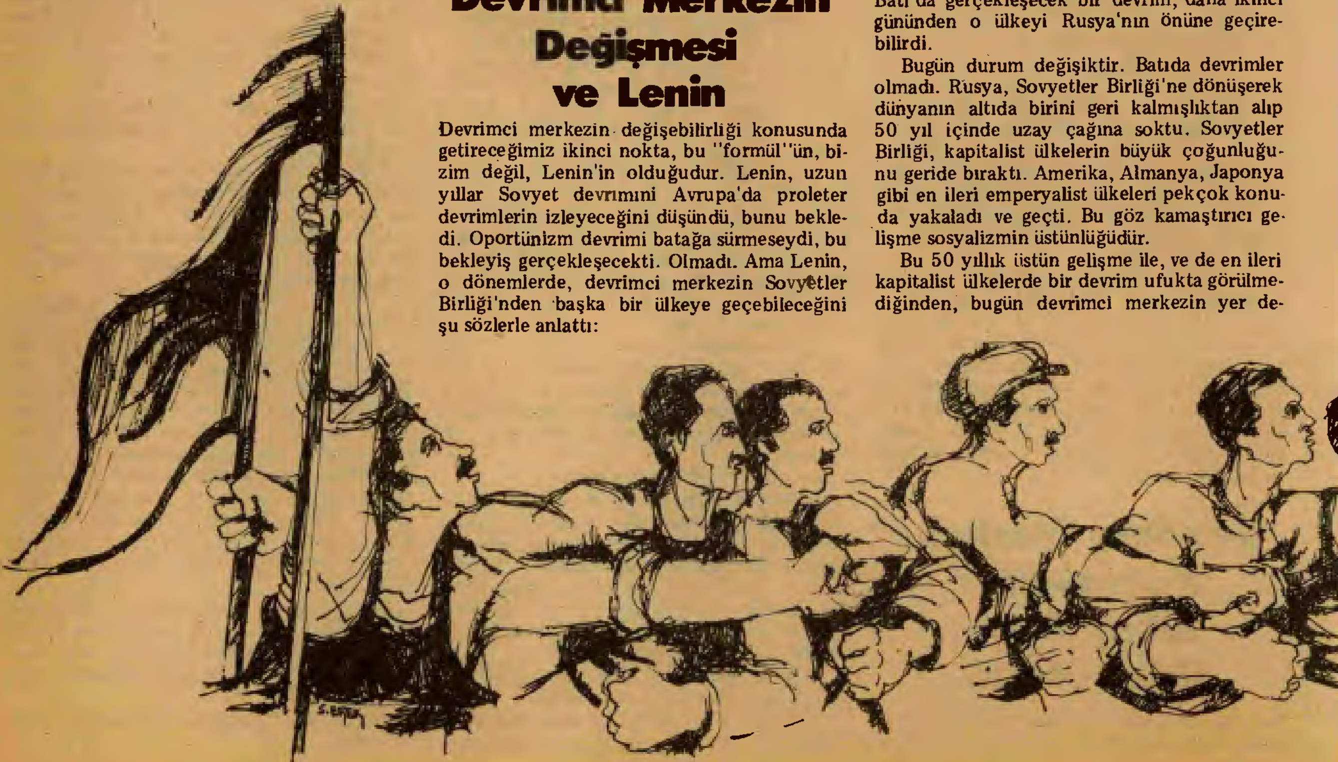
Devrimci Merkezin Değişmesi Bugünkü Koşullarda Pratik Değil Teorik Olasılıktır

Devrimci merkezin değişebilirliği konusunda vurgulayacağımız üçüncü nokta, bunun bugün pratik değil, teorik bir olasılık olduğudur. Nasıl bugün, barışçı yoldan devrim henüz pratik değil ancak teorik bir olasılık olarak kabul edilebilirse (ama teorik bir olasılık olarak kesinlikle kabul edilmelidir) bu da öyledir.

Lenin'in yaşadığı dönemde, devrimci merkezin yer değiştirmesi *somut* bir olasılıktı. Rusya devrimini yeni yapmıştı. Avrupa ve Amerika'ya oranla çok geri bir ülkeydi. Batı'da gerçekleşecek bir devrim, daha ikinci gününden o ülkeyi Rusya'nın önüne geçirebilirdi.

Bugün durum değişiktir. Batıda devrimler olmadı. Rusya, Sovyetler Birliği'ne dönüşerek dünyanın altıda birini geri kalmışlıktan alıp 50 yıl içinde uzay çağına soktu. Sovyetler Birliği, kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunu geride bıraktı. Amerika, Almanya, Japonya gibi en ileri emperyalist ülkeleri pekçok konuda yakaladı ve geçti. Bu göz kamaştırıcı gelişme sosyalizmin üstünlüğüdür.

Bu 50 yıllık üstün gelişme ile, ve de en ileri kapitalist ülkelerde bir devrim ufukta görülmediğinden, bugün devrimci merkezin yer de-

ğiştirmesi ancak teorik olarak kavramamız gereken bir olasılık düzeyine inmiştir. Pratik bir anlamı yoktur. Bu görüşümüzü *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de açıkça yazdık:

"Dünya devrimci merkezi artık hiç değişmez mi?

"Değişebilir. Devrimci merkezin, proleter hareketinin yükseldiği aşamalara bağlı olarak yer değiştirdiğini söylemiştik. Proleter savaşımının, sosyalist devrim ve sosyalizm kuruculuğundan daha yüksek aşaması, gelişmiş sosyalizm kuruculuğu, sonra komünizmin maddi-teknik temellerinin atılması ve sonunda komünist toplum aşamasıdır. Dünya devrimci güçlerinin merkezi olma durumu bundan böyle bu aşamalara bağlı olarak, ya da aynı aşama içinde daha ileri gitmeyle yer değiştirebilir. Lenin'in dediği gibi, en ileri sosyalist ülkeyi ekonomik ve toplumsal alanlarda geçebilen, üretim güçlerinin gelişimini onun üstüne çıkarabilen bir başka sosyalist ülkeye ve yalnızca bu ülkeye geçebilir" (agy, s.32).

"Yalnızca bu ülkeye geçebilir". Var mı öyle bir ülke? Yok. Demek ki, "şimdilik" değişmeyecek. Öyleyse bu yaygara neden? Etrafta da yel değirmeni yok ki, bizim Don Kişotlar saldırıyorlar. Daha sonra da *İşçinin Sesi*'nin 107-108. sayısında Seyit Havran yoldaş aynı görüşü yineledi. Şöyle dedi:

"En ileri sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği bugün de dünya devrimci merkezidir, sosyalizm yolunu tutan bir başka ülke onu her alanda geçene dek orada kalacaktır. (Ki bu, bugünkü koşullarda pratik değil, ancak teorik bir olasılıktır.)"

Devrimci Merkezin Değişmesi ve "Kör Yasalar"

Oportünistler, dünya devrimci merkezinin değişebilirliğini *teorik* açıdan tartıştığımız için bizi "sinsi bir anti-Sovyetizm" yapmakla suçluyorlar. Bunu yaparken de, "günümüzde sosyalist sistemin gelişme yasaları tıpkı toplumsal, ekonomik, politik, emperyalist ülkelerde olduğu gibi eşitsiz midir? Sosyalist ülkeler böyle kör yasalarla, eşitsiz gelişmelerle birbirini geçmiyor" diye bilgiçlik yapıyorlar.

Oysa yaptıkları bilgiçlik, kendi kalkış noktalarını çürütüyor. Görelim.

Sosyalist ekonomide yasaların körcesine işlemeyeceği, kapitalizmde körcesine işleyen "eşitsiz gelişme yasası"nın sosyalizmde olmayacağı çok açıktır. "Eşitsiz gelişme yasası", belirli bir dönemde belirli ülkeler güçlenirken, başka bazı ülkelerin güçten düşmesi, daha sonra yeni bazı ülkeler hızla yükselirken eski bazı ülkelerin güçsüzleşmesi sonucunu doğurur. Bu, kapitalizmin yasasıdır. Sosyalizmde böyle şey olmaz. Tüm ülkeler, tutarlı ve sürekli bir tempoyla gelişirler.

Oportünistler, dünya devrimci merkezini ve proletarya enternasyonalizmini gerçek düşmanlara (dünya komünist hareketinde ve Türkiye'de oportünizm, "solculuk", ulusçuluk, anti-Sovyetizm) karşı *gerçek* biçimde savunamıyorlar. Bundan dolayı Sovyetler Birliği ve proletarya enternasyonalizminin savunucuları gibi *görünebilmek* için (Türkiye'de kimse yutmasa bile dışarda yutan olur umuduyla) Sovyetizmi "devrimci merkezin değişebileceği *formülü*"ne karşı koruyorlar.

Nasıl Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketinin bu türden "savunucular"a gereksinimi yoksa, proletarya enternasyonalizmi, Sovyetler Birliği ve dünya komünist hareketinin de yoktur.

Sovyetler Birliği Her Alanda Emperyalizmi Geçtiğinde Çağ Değişecektir

Radyo bize çatabilmek için bilimi, sağduyuyu fırlatıp atıyor ve şu soruları soruyor: "Bugün hangi kapitalist ülke Sovyetler Birliği'nden *köklü* bir biçimde ilerdedir? Hangi ülke bugün devrimini yapsa Sovyetler Birliği'nden çok daha ileri bir sosyalist toplum kurabilir? Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği bugün *başlıca* kapitalist ülkeleri *her alanda* geçmedi mi? Sovyetler Birliği, en ileri kapitalist ülke Amerika Birleşik Devletleri'ni *birçok alanda* geride bırakmadı mı?" (abç). Ve bu sorularla, bizim, Sovyetler Birliği'nin öncü rolü üstüne spekülasyon yaptığımızı kanıtladığını sanıyor.

Oysa, kendi soruları kendisini yanıtlıyor! Özellikle birinci soru, bir ya da birkaç kapitalist ülkenin, Sovyetler Birliği'nden (köklü bir biçimde olmasa da) ilerde olduğunu söylüyor. Son soru da, Sovyetler Birliği'nin ABD'yi, her alanda, ya da çoğunluk alanda değil, birçok alanda geride bıraktığını söyleyerek, aynı sonucu yinelemiş oluyor. Bunlar, ne tutarsız insanlardır, bu ne zavallı bir mantıktır ki, kendi sorularıyla bizi kanıtlıyorlar!

Dünyada iki sistem var. Emperyalist sistemin başında kesintisiz bir süreç içinde göreceli olarak güçten düşmekte olan, fakat hâlâ *üretim güçlerinin genel gelişme düzeyi* açısından en ileri ülke olan ABD var. Sosyalist sistemin başında, kesintisiz bir süreç içinde hızla güçlenen, üretim güçlerinin gelişme düzeyi açısından emperyalistleri birçok alanda daha şimdiden geçmiş olan ve *üretim ilişkileri açısından en ileri düzeyi temsil eden* Sovyetler Birliği var.

Amerika, feodalizmi yaşamadan, zamanın en ileri kapitalist ülkesi olan İngiltere'den göç ederek yerleşen rafine bir insan malzemesiyle kurulmuş, korkunç bir dinamizmle gelişen bir ülkeydi. Lenin'in ve Stalin'in deyimleriyle, feodalizmin geri çekici etkisini yaşamayan, damıtılmış bir kapitalizmin at koşturduğu bir ülkeydi. Kendi toprağı dışında yürüyen I. ve özellikle II. Dünya Savaşı, üretim güçlerini yıkmamış, tam tersine, büyük bir gelişme göstermesini sağlamıştı. Bunların yanısıra, en önemlisi, kendi emeği sonucu olmayan, dünyanın her yanından emperyalist sömürü yoluyla akan akıl almaz boyutlardaki zenginliklere oturuyordu.

Bolşevikler iktidara geldiğinde, Rusya, feodalizmin ağır yükünü taşıyan orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülkeydi. İleri kapitalist ülkelere oranla çok geri düzeydeydi. Zaten devrimin gerçekleşmesinde I. Dünya Savaşı'nın yıkıcı sonuçlarının büyük rolü olmuştu. Ardından iç savaş, aşağı yukarı tüm göstergelerde ekonomiyi 1913 öncesine itti. Ülke büyük yıkım gördü. İnsan malzemesi geriydi. Bunlara karşın, Sovyet insanı göz kamaştırıcı başarıdan başarıya koştu. II. Dünya Savaşı geldiğinde, faşist Almanya'ya karşı koyabilecek bir ağır sanayi tabanı kurulmuştu. Ne var ki, II. Dünya Savaşı, büyük ağırlığıyla Sovyet toprağında geçti. Ülke baştan başa yıkıldı. 22 milyon Sovyet evlâdı kırıldı. Savaş sonrası, dünya sosyalist sistemi oluştu. Sosyalizme yeni katılan ülkeler ekonomilerini ayağa kaldırabilsin diye, Sovyet halkı kendi emeğinden kesip bu ülkelere dev yardımlar yaptı, *hâlâ* da yapıyor. Batı kaynaklarına göre, Sovyetler Birliği'nin yalnızca Küba'ya yaptığı yardım bugün *günde* 2 milyon dolardır. Sovyetler Birliği'nin, dış ülkelerin sömürüsünden gelen ve emperyalist ülkeleri asıl ayakta tutan emperyalist kârları yoktur. Tam tersine, kahraman Sovyet insanı, sofrasındaki her lokmayı, dünyanın her yanındaki devrimci hareketlerle paylaşıyor. Sovyetler Birliği'nin büyük yardımlarını görmeyen tek bir devrimci hareket gösterilemez.

Tüm bu çok güçlü olumsuz etkenlere karşı Sovyetler Birliği, 50 yıl gibi çok kısa bir sürede kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunu geride bıraktı. Bugün, dünyanın ikinci en güçlü ülkesi oldu. Lenin, devrimden sonra elektrikleşmeyi ana hedef koyarken, bugün Sovyetler Birliği uzay çağına girdi. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin üretim ilişkileri, geri üretim güçlerini hızla ileri çekici bir rol oynadı, oynuyor.

Bu akıl almaz gelişme, sosyalizmin üstünlüğünü en kesin biçimde kanıtlamaz da ne kanıtlar? Bizim zavallı oportünistlerimiz, neden sosyalizmin üstünlüğünü tartışma konusu yaptığımız yalanını yayıyorlar? ABD ile SSCB'nin başladıkları nokta çok farklıdır. Yaşadıkları tarih çok farklıdır. Buna karşın Sovyeter Birliği ABD'yi yakalamıştır. Sorunu bu çerçevenin dışında tartışmak, henüz varılmamış aşamayı varılmış gibi göstermek bilimsellik değildir, yağcılıktır. Sovyetler Birliği'nin yararına değil, zararınadır. Gerçekler devrimcidir. Gerçekler, Sovyetler Birliği'nden yanadır. Devrimciler gerçeklerden korkmazlar.

Sovyetler Birliği'nin yağcılığa gereksinimi yoktur. Onların yanaşımı, göz kamaştırıcı başarılardan sosyalizm adına gurur duyan ama gerçekçi bir yanaşımdır. Hiçbir Sovyet kitabında bugüne dek, Sovyetler Birliği'nin ABD'yi, genel ekonomik açıdan geçtiği yazılmamıştır. G.A. Kozlof'un genel yönetmenli-

ğinde 1977 yılında yayınlanan *Siyasal Ekonomi: Kapitalizm* adlı kitaptan okuyalım:

"Kapitalizmin genel bunalımının üçüncü aşamasının ana özelliği şudur: Dünya sosyalist sistemi, ekonomik olarak güçlenirken, insan toplumunun yaşamının en önemli alanında, yani maddi üretimde, kapitalizme karşı utku kazanmak için başarıyla savaşıyor.

(...)

"Dünya endüstri üretiminde sosyalist sistemin hâlâ mutlak egemenliği yoktur, ama her yıl payı artıyor. 1950'de sosyalist ülkeler dünya endüstri üretiminin %20'sinden azını gerçekleştirirken, 1975'de %40'dan çoğunu gerçekleştirdiler. KOMEKON ülkeleri dünya üretiminin üçte birini tutuyor. Dünya sistemlerinin en güçlü devletlerinin, SSCB ve ABD'nin karşılaştırması gösteriyor ki Sovyet ekonomisi ABD ekonomisi ile yarışta büyük bir başarı kazanmıştır. 1913'de, Çarlık Rusyası'nın endüstri üretimi ABD'ninkinin yalnızca %12,5'i idi. 1975'de, SSCB'de endüstri üretiminin hacmi, ABD düzeyinin %80'inden fazlaydı. SSCB, petrol, kömür ve demir cevheri çıkarmada, pik demir ve çelik dökümünde, gübre, mazotlu ve elektrikli lokomotif, traktör, çimento, prefabrik güçlendirilmiş beton levha, yünlü, deri ayakkabı, şeker, hayvansal yağ, v.b. üretiminde dünyada ilk sırayı almıştır.

(...)

"Ekonomik gelişmenin önemli bir göstergesi, emek üretkenliğidir. Bu endekse göre, dünya sosyalist sistemindeki ülkeler, hâlâ yüksek derecede gelişmiş kapitalist ülkelerden geridedir. SSCB'nin endüstrisinde emek üretkenliği, örneğin 1975'de, Amerika düzeyinin %55'iydi ve bu sayı tarımda daha da düşüktü. Ama SSCB'de emek üretkenliğinin büyüme hızı şimdi, ABD'dekini önemli ölçüde geçiyor. 1951-1975 arasında, SSCB'nin endüstrisinde emek üretkenliğinde yıllık ortalama artış hızı %6,2 iken, ABD'de %3,2 idi.

"Ekonomik büyümenin en genel endeksi, ulusal gelirdeki artıştır. Kişi başına ulusal gelir hacminde, sosyalist ülkeler hâlâ en gelişmiş kapitalist ülkelerin gerisindedir. SSCB'nin ulusal geliri, örneğin, 1975'de ABD düzeyinin %66'sının üstündeydi. Ancak ulusal gelirin büyüme hızı açısından, sosyalist ülkeler gelişmiş kapitalist ülkeleri çok çok geçmiştir. 1951-1975 arasında, ortalama yıllık artış, SSCB'de %8,1 iken, ABD'de ancak %3,1 idi" (G.A. Kozlof, et al, *Siyasal Ekonomi: Kapitalizm*, Moskova 1977, s.389-92).

Lenin, 1921'de, RKP(B)'nin 10. Tüm-Rusya Konferansı'nda yaptığı konuşmada şöyle demişti:

"Biz şimdi uluslararası devrime ana etkimizi ekonomik siyasetimiz yoluyla yapıyoruz. ... Bu alanda savaşım artık evrensel olmuştur. Bu sorunu bir kez çözdük mü, *kesin ve sonul olarak uluslararası ölçekte* kazanmış olacağız. Bu nedenle bizim için, ekonomik gelişme sorunları kesinlikle olağanüstü önem taşır" (Lenin, c.32, s.437).

Biz de, Lenin'in bu görüşünü günümüz koşullarına uzatarak *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de şöyle yazmıştık:

"Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır diyoruz. Bu değerlendirme, kapitalist sistemden kopmuş ayrı bir devrimci merkezin varlığını ve giderek güçlenişini, emperyalist zincirden kopan yeni halkalarla beslenişini yansıtıyor. *Kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci*, bir başka deyişle, devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, *sosyalizm çağı* açılacaktır. Kuşkusuz, bunun en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Ve Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklere karşın onurla, üstün başarıyla taşıyor" (agy, s.33).

Durum böyle iken, neden hem zayıf halka ve devrimci merkez durum fikirlerini *reddetmek* için bu kadar çaba harcıyorlar, hem de dünya devrimci merkezi fikrine (ki bunu da yeni yeni ve çarpıtarak yapmaktalar) bütün güçleriyle *sarılmaya* çaba harcıyorlar? Neden bize "devrimci merkezci" değil de "halkacı" diyorlar? Çünkü biliyorlar ki bizi "anti-Sovyet" olarak gösterebilme durumları "çok" zordur. Ama biz dedik, "bu balık başka balık".

Rusya'yı dünya devrimci merkezi ve Rus proletaryasını da enternasyonal proletaryanın öncü gücü yapan, "herhangi bir ülkenin proletaryasının tüm acil görevlerinden en devrimcisi karşı karşıya geldiği zaman bu görevini yerine getirmesi" idi (Lenin, c.5, s.373). Lenin bu satırları yazdığı zaman (1902) bu görev "yalnız Avrupa'daki değil, fakat ... aynı zamanda Asya'daki gericiliğin en güçlü siperinin yerle bir edilmesi" idi (Lenin, c.5, s.373). Bugün, Sovyetler Birliği'nin karşısındaki görev, komünist toplumun nesnel-teknik temellerini kurmaktır, bu yolla aynı zamanda uluslararası alanda emperyalizme üstün gelmektir. Bu görev, bugün herhangi bir ülkenin işçi sınıfına düşen görevler arasında *en devrimcisidir*. Sovyetler Birliği, dünya devrimci merkezidir, çünkü işçi sınıfı hareketinin en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir.

Ek: TKP'nin Sesi Radyosu'ndan

TKP dün olduğu gibi bugün de enternasyonalizmin başlıca ölçütünü sosyalist sistemin merkezinde bulunan Sovyetler Birliği'ne, reel sosyalizme karşı tutum olarak saptamıştır. Tüm parti üyeleri egemen sınıfların ve onların ortağı her boydan oportünistin anti-Sovyetizmine karşı bugün de en önde savaşıyor. TKP'nin bu ardıcıl tutumunu tartışmaya kalkacak her kimse ancak gülünç olabilir.

Parti düşmanı gurup, yeni anti-TKP'cilik çizgisinde yer aldığından beri işte böyle gülünç bir durumdadır. Bu amaçla ortaya devrimci merkez üzerine hiçbir bilimsel değeri olmayan demagojik savlar atıyor. Bunların yayınlandığı broşürde yaptıkları devrimci merkez tanımlaması tarihsel değildir. Günümüzde başını Sovyetler Birliği'nin çektiği dünya sosyalist sistemi vardır. Ve bu sistem devrim sürecinde belirleyici etkendir. Bu nedenle devrimci merkezin yer değiştirmesi bugün artık pratik anlamı olmayan bir hipotez, varsayımdır.

Günümüzde devrimci merkez artık zayıf halka kavramından ayrılmıştır. Devrimci merkez bu nedenle proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, yeni bir toplum düzeninin, sosyalizmin, komünizmin kurulma sürecinin geliştiği sistem, Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya sosyalist sistemidir.

Sosyalizmin dünya sosyalist sistemi olmasıyla Sovyetler Birliği'nin rolü, tek başına dünya devrimci hareketinin merkezi olduğu dönemden çok daha fazla artmıştır. Görüldüğü gibi parti düşmanı gurubun Sovyetler Birliği'yle ilgili demagojik yaklaşımı iki noktada açığa çıkıyor. Birincisi günümüzde dünya devrimci merkezinin tek bir sosyalist ülke olmadığı, başında Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sistemi olduğudur. İkincisi böylesi bir evrenin ortaya çıkmasıyla birlikte artık devrimci merkezin bir yerden bir başka yere kaymasından değil, sosyalist sistemin, yeni atılımlarla devrimci merkezin güçlenmesinden söz edilebilir. Parti düşmanlarının devrimci merkez tanımlaması da, bu merkezin yer değiştireceği varsayımı da yanlıştır ve zararlıdır.

Fedoseyev, Leninciliğin Sosyalist Devrim Teorisi kitabının 294. sayfasında şöyle yazıyor: "Şimdi artık dünya devriminin ana ve esas temelini bir tek ülke değil, fakat bir dünya sisteminde ortak sınıf çıkarlarıyla birbirine bağlı birçok ülke oluşturuyor. Bu durum, sadece devrim güçlerinde nicelikçe bir büyümeyi ifade etmekle kalmıyor, aynı zamanda sınıfsal güçlerin uluslararası dağılımında nitelikçe ileri bir değişime de yol açıyor". İşte parti düşmanı gurup bu nitelikçe değişimi yadsıyor. Görüldüğü gibi dünya devrimci merkezi tek bir ülke değil de sosyalist sistem olduğuna göre, devrimci merkezin bir ülkeden başka bir ülkeye kayması söz konusu değildir. Ama eğer parti düşmanları Sovyetler Birliği'nin sosyalist sistemdeki öncü rolünün değişebileceği üzerine kehanette bulunmak istiyorlarsa bunlara şu sorular sorulmalıdır: Bugün hangi kapitalist ülke Sovyetler Birliği'nden köklü bir biçimde ileridir? Hangi ülke bugün devrimini yapsa Sovyetler Birliği'nden çok daha ileri bir sosyalist toplum kurulabilir? Sovyet Sovyalist Cumhuriyetleri Birliği bugün başlıca kapitalist ülkeleri her alanda geçmedi mi? Sovyetler Birliği en ileri kapitalist ülke Amerika Birleşik Devletleri'ni birçok alanda geride bırakmadı mı? Sovyet halkının yarım yüzyılı aşkın deneyimlerini, komünist insan tipinin gelişme süreçlerini hangi kapitalist ülke devrimini yaptığı zaman geçebilir? Dahası var günümüz sosyalist sisteminin gelişme yasaları (toplumsal, ekonomik, politik) tıpkı emperyalist ülkelerde olduğu gibi eşitsiz mi? Sosyalist ülkeler böyle kör yasalarla, eşitsiz gelişmeler birbirlerini mi geçiyor, yoksa sosyalist ülkeler sosyalist entegrasyon süreci içinde sürekli olarak birbirlerine yakınlaşıp, bütünleşiyor mu? Bir sosyalist ülkenin ötekileri geride bırakma gibi milliyetçi amaçlar peşinde koşabileceği söyleniyor mu? Bu sav da Pekin hegemonyacılarının önlerine koydukları milliyetçi amacın ta kendisidir. Bunlar Sovyetler Birliği'ni geçmeyi parti kararı yaptılar. Geldikleri yer biliniyor. Günümüzde artık sosyalist dünya sistemi dünya devrimci sürecinin doğal merkezi olmuştur. Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi üyesi Konstanov'un başkanlığında bir kollektifin hazırladığı Marksist-Leninist Felsefe'nin Temelleri adlı yapıtta şöyle deniyor: "Rusya'da sosyalist dünya sisteminin oluşmasıyla çağımızın bütün devrimci güçleri için doğal bir merkez oluşmuştur. Dünya devrimci hareketinin başında öteki bütün devrimci güçlere yol gösteren ve destek veren sosyalizm ülkeleri bulunuyor".

Parti düşmanı gurup, devrimci merkez üzerine demagojik tezleriyle içinden çıkılmaz bir duruma düşmüştür. Bunlar birinci olarak sosyalist sistemin rolünü görmezlikten geliyorlar. İkincisi Sovyetler Birliği'nin elde ettiği başarıları, komünizmin kapitalizme kesin üstünlüğünü kanıtlamasını tartışma konusu yapmaya yelteniyorlar. Bu, sinsi bir anti-Sovyetizmdir. Uluslararası komünist hareket içinde uzun yıllar devrimci merkez sorunu oportünizme karşı savaşın baş yerini aldı. Komünistler Avrupa'yı merkez sayan görüşlere de, Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı merkez sayan görüşlere de kararlı bir biçimde karşı durdular. Merkezinde Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sisteminin olduğu dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünü vurguladılar. Bu sistemin dünya devrimci merkezi olduğunu kanıtladılar. Sorun böyle değerlendirilir.

Fabrikalarda, işyerlerinde, okullarda, mahallelerde, yığınların içinde!

KAVGA YORUM

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Kendi can güvenliğimizi kendimiz sağlayalım! Can güvenliği komitelerinde örgütlenelim

Yıl: 6, Sayı: 120-121
22 Ocak 1980

Dünya Devrimci Merkezi ve Oportünistlerin Çaresizliği

R. Yürükoğlu

Oportünistler, 100. sayıda sorduğumuz 26 sorunun bazılarını, aradan aylar da geçse, yanıtlamaya başladılar. Leninciler, herşeyi bir yana bırakın, Türkiye komünist hareketine getirdikleri ideolojik dinamizmle büyük bir toplumsal işlev görüyorlar.

Oportünistler, bazı soruları hiç yanıtlamadan, bizim söylediklerimizi alıp kendi görüşleri gibi öne sürüyorlar. Bazılarını ise "yanıtlıyorlar". Batağın derinlerine iki yoldan iniyorlar. Bizim de görevimiz bu değil mi?

Lenincilerin ideolojik saldırısının haklılığı ve güçlülüğü Türkiye'yi karıştırdı. Çeşitli kesimsel çıkarlar nedeniyle "anahtarı bendedir" tutumuyla TKP içinde saf tutması engellenmiş ama komünizme gönül vermiş pekçok kişi ve gurup, aynen bizim yaptığımız gibi, kendi ideolojik ve siyasal konumlarını yeni baştan değerlendiriyorlar. Leninci ideolojiye dayanan gerçek birlik istemi hızla yaygınlaşıyor. Oportünistler panik içinde. Saçma sapan işler yapıyorlar. Birgün öyle söylüyorlar, ertesi gün dönüp başka şey söylüyorlar. Ortalık toz duman.

Böyle bir ortamda, likidatör anlayışın özünü yakalamak oldukça zordur. Onun için tüm komünistler, oportünistlere karşı sürmekte olan ideolojik kavgayı dikkatle izlemeli, onların ve Lenincilerin *tüm* yazdıklarını okumalı, günlük dönüşleri anında saptamalıdırlar. Bu konuda, Lenin'in çok önemli bir uyarısı bize ışık tutmalıdır. Lenin şöyle diyor: Her ideolojik akım, "...büyüyen ve gelişen canlı bir varlıktır ve de işte bu gelişmenin şu ya da bu yöne oluşu, söz konusu felsefenin gerçek özünü anlamada, bize uzun tartışmalardan çok daha yararlı olur" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.14, s.217).

Oportünistler bugün büyük bir ideolojik baskı altındadırlar. Her gittikleri yerde Leninizm karşılarına çıkıyor. En güvendikleri yerlerde bile. Tüm davranışlarını bu olgu belirliyor. Oportünistlerin yılan gibi kıvrılmalarını iyi anlayabilmek için, bu nedenle, Lenin'in uyarısı ile Lenincilerin ideolojik baskısını birlikte ele alıp değerlendirmek gerekir. Ancak bu iki öğe birlikte değerlendirildiğinde sağlıklı bir sonuca ulaşılabilir.

Devrimci Merkez Konusunda Adım Adım Oportünizm

Lenin'in yukardaki uyarısına uyarak, devrimci merkez tartışmasını en başından başlayıp kısaca özetleyelim. Avrupa Türkiyeli Toplumcular Federasyonu(ATTF)'nda 1971-72 yılları arasında geçen tartışmalardan başlayacağız.

Bugün savaş verdiğimiz görüşler büyük çoğunluğu ile aynı görüşler olmasaydı, ATTF'de geçen kavgalara önem vermeye değmezdi. Yurt dışında ölü bir örgütün içindeki kavgalar der geçerdik. Ama öyle değil. Aradan yıllar geçti, bir de baktık aynı anlayış, aynı kavgalar, bu kez TKP'de yineleniyor.

Oportünistler, Berlin'de yapılan bir kongrede, İTİB'in kongre raporunda Stalin adı geçiyor diye ayağa kalktılardı. "Olmaz böyle şey, çıkarın" dedilerdi.

Aynı kongrede "sarı sendikacılık" dedik diye yine ayağa kalktılardı. "Sen ne istiyorsun, kızıl sendika mı istiyorsun, sendikanın kızılı sarısı olmaz" dedilerdi.

Bir başka kongrede kadın sorunu üstüne karar tasarısı geçirebilmek için bir tam gün boğuşmak zorunda kalmıştık. "Ne istiyorsunuz, karılarımızla bizi birbirimize mi düşürmek istiyorsunuz" dedilerdi.

Saymakla bitmez.

Neyse, konumuza dönelim. Bir genel yönetim kurulu toplantısında, İTİB temsilcisi, "Sovyetler Birliği dünya devrimci merkezidir" demişti. Yine ayaklandılar. "*Böyle bir kavram yoktur*, nereden çıkarıyorsunuz, bugün artık merkez yoktur" dedilerdi. İşte oportünistler, dünya devrimci merkezi konusunda tartışmaya böyle başladılar!

Aradan yıllar geçti. Biz düşüncemizi değiştirmedik. Onlar da. Hem onlar bu konudaki suskunluklarını da değiştirmediler. 1976 eylülünde, 53. sayıdan başlayarak biz *İşçinin Sesi*'nin editörlüğünü üstlendik. Eylül 1977'de, 75-76. sayıda "*Devrimci Merkez — Zayıf Halka*" adlı yazı ile bugün savunduğumuz görüşleri ortaya koyduk.

Oportünistlerde ses yok!

Aralık 1978'de *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'nin ikinci basımı, genişletilmiş olarak yayınlandı. Bu basımda, devrimci merkez konusundaki görüşlerimizi daha da açarak yazdık.

Oportünistlerde yine ses yok!

İşçinin Sesi'nin 30 Temmuz 1979 tarihli 100. sayısında sorduğumuz 26 soru ile oportünistleri bu konuda görüş belirtmeye çağırdık. Bu noktadan sonra oportünistlerin "açmaz"ı başladı. Artık birşey söylemek zorunlu oldu. Ama ne diyecekler? Konuşurken, "devrimci merkez diye birşey yoktur" demek kolay. Yazmaya geldi mi, o denli kolay değil!

Yıllarca susmuşuz, biraz daha sussak ne olur diyerek, tam 4 ay daha sustular.

Ardından, kasım 1979 başında dağıtmaya başladıkları "*'Sol' Oportünist Fraksiyoncu Akımla İdeolojik-Politik Savaşın İlk Çerçevesi*" adlı TKP MK bildirisi geldi (Bak: *İşçinin Sesi*, sayı: 113-114). Oportünistlerin yazılarında "devrimci merkez" kavramı ***ilk kez*** bu bildiride yer aldı. Ama tam bir yılan kıvraklığı içinde yer aldı. Bu kavram doğru mudur, yanlış mıdır, kendileri ne diyorlar, yok. Yalnızca şöyle bir cümle: "Komünist hareketin geçmişinde ileri sürülen ve yanlışlığı ortaya konan görüşleri savunuyor. Sovyetler Birliği'nin öncü rolünün değişebileceğini, devrimci merkezin kayması formülü ile vurgulayarak öne sürüyor".

Kendine "insan" diyen, işçi sınıfı aydını olmaya çalışan kişilerin, bilimsel namusdan bu denli uzak olabileceklerini başımıza gelmeden önce düşünemedik. Yukardaki cümleyi okuyan ne düşünür? Bunlar "devrimci merkez" kavramını ve de Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez olduğunu kabul ediyorlar, yalnızca "vurguyu" eleştiriyorlar, demez mi?

Yahu, bunları kabul ediyordunuz da, 10-20-30-40-50 yıldır bu konuda neden tek bir satır karalamadınız? Neden, çıkıp da "böyleyken böyledir" demediniz? İki ay, üç ay değil, 10 yıl, 20 yıl, 30 yılın sözünü ediyoruz. Önce bu suskunluğun, sonra da, birdenbire yukardaki cümleyle işe başlamanın hesabını verin bakalım.

Bu MK bildirisinin ardından *İşçinin Sesi*, 113-114. sayısında konuya bir daha değindi ve şöyle dedi:

"Menşevikler hiçbir yerde, Sovyetler Birliği'nin devrimci merkez olduğunu açıklamadılar. Gelgelelim bizi 'Sovyetler Birliği'nin öncü rolünün değişebileceğini, devrimci merkezin kayması formülü ile ... öne sürmek'le suçlamaya kalkışıyorlar!

"Görülüyor ki, Menşevikler bu 'suçlamayı' yaparken bile, açık seçik bir biçimde 'Sovyetler Birliği devrimci merkezdir' demekten kaçınıyorlar. Böylece, *bir kez*, bizim sorumuz, 'Sovyetler Birliği devrimci merkez midir?' sorusu hâlâ yanıt bekliyor. *İkincisi*, Menşevikler bu soruyu yanıtlayamayarak 'açık' düştüklerini anlıyorlar. Bu 'açığı' gözlerden saklamak için 'devrimci merkezin kayması formülüne' saldırıyorlar. Ama bununla yeni bir 'açık' veriyorlar. Çünkü devrimci merkezin kayması fikri Lenin'indir. İdeolojik açıkları pragmatik siyasetle örtbas etme yolu, daha büyük açıklara götürüyor.

Bunun üstüne, oportünistlerin, "görüşlerini" açıklamaktan başka yapacakları birşey kalmadı. Ve, yukarda okuduğunuz *Radyo* yazısı geldi ortaya. İşte, bugünkü noktaya, böyle itile itile geldiler.

Şimdi, *Radyo* yazısındaki görüşleri tek tek ele alalım.

Çalarken Bile Çarpıtıyorlar

Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye'de şöyle demiştik: "*Dünya devrimci merkezi, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir*... Günümüzde dünya devrimci merkezi hâlâ Sovyetler Birliği'dir. Çünkü ekonomik ve toplumsal yönden en gelişmiş sosyalist ülke, işçi sınıfı hareketinin en yüksek boyutlara ulaştığı ülke demektir. Ve dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği bugün en ileri sosyalist ülkedir. ... İlk sosyalist devrimin utkusuyla birlikte, devrimci merkez emperyalist sistemin dışına çıktı ve *zayıf halka ile devrimci merkez birbirlerinden ayrıldı*" (*Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 4. basım, s.31-33).

Radyo, "günümüzde, devrimci merkez artık zayıf halka kavramından ayrılmıştır" diyor. Ömürleri boyunca, devrimci merkez adını ağızlarına almayanların, ağızlarını açar açmaz *Zayıf Halka*'daki bir cümleyi aynen kullanmaları ne hoş bir raslantıdır. Haydi diyelim ki, kendi "bağımsız" çalışmalarıyla bu sonuca vardılar.

Ne var ki ardından gelen cümlede işler iyice sarpa sarıyor: "Devrimci merkez *bu nedenle*, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, yeni bir toplum düzeninin, sosyalizmin, komünizmin kurulma sürecinin geliştiği sistem, Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya sosyalist sistemidir" (abç). "BU NEDENLE" diyor! Görüyor musunuz, nasıl kaş yapayım derken göz çıkarıyorlar! "Bu nedenle" diyor, devrimci merkez, proleter hareketinin en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, sosyalist sistemdir. Yani bu oportünist haylar diyorlar ki, sosyalizmi, komünizmi kurma savaşımı, işçi hareketinin bugün ulaştığı en yüksek aşama değildir! Yeni bir toplum kurma, sömürüyü, sınıfları yok etme savaşımı, oportünistlere göre günümüzdeki en yüksek işçi sınıfı savaşımı değil ha? Gelin şimdi bunu militanlara anlatın bakalım. Sömürüsüz-sınıfsız özgür bir dünya yaratma savaşımı, fabrikalarda, tarlalarda hergün tarihten gelen eşitsizliklerin üstüne çıkarak sosyalizmi üretme savaşımı, nasıl olur da en yüksek sınıf hareketi olmaz anlatın. Bakalım, başarabilecek misiniz?

Oportünistlerin mantığı, Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin uluslararası planda yürüttüğü sınıf savaşımını yadsıyor. Onlar sosyalist ülkede düşman sınıflar yok diye, sosyalizmi, komünizmi kurmayı işçi sınıfı savaşı olarak görmüyorlar. Oysa bu, dünya emperyalist burjuvazisine karşı savaşın en yükseğidir.

Ne var ki, sosyalist ülkeler, başlangıç düzeyleri, ekonomik ve toplumsal rezervleri, insan malzemesi açısından farklıdırlar. Bu farklılık, gelişme oranları açısından farklılık getirir. Sosyalist ülkeler arası ekonomik entegrasyon, ekonomik ve toplumsal yönden daha geri ülkelerin kendi başlarına gerçekleştirebilecekleri gelişme hızından çok daha yüksek tempoları kalıcı olarak sürdürebilmelerinin en büyük güvencesidir. Ve bu ekonomik entegrasyon ilerledikçe, çeşitli sosyalist ülkeler arasındaki daha az elverişli koşullar giderek törpülenmektedir. Ama ortadan tam olarak kalkmaları, 10-20 yılın değil, çok uzun tarihsel dönemlerin işidir. Bu nedenle, sosyalist ülkeler arasında farklı gelişme tempolarının varlığını saptamak (ki öyledir), hiç de "kör yasalar"dan, "eşitsiz gelişme yasası"ndan söz etmek değildir. İki düzeyi birbirine karıştıran oportünistler, bilimin karikatürü olmaktan öteye geçmiyorlar.

Sovyetler Birliği sosyalist ülkeler arasında en yüksek gelişme hızına sahip ülkelerdendir. Böyle olmasaydı (varsayım yapıyoruz) en düşük gelişme hızına sahip olsaydı, belirli bir anda öteki bazı sosyalist ülkeler onu geçemez miydi? Geçebilirdi. Ama bu, "kör işleyiş", "eşitsiz gelişme yasası" işliyor demek olmazdı. Çünkü böyle bir durumda Sovyetler Birliği, o yasanın öngördüğü gibi geriliyor, duruyor değil, kendi temposuyla ve bu tempoyu giderek de artırarak yine gelişiyor olacaktı. İşte bu nedenle, oportünistlerin yaptığı bilgiçlik kendi savlarını çürütüyor.

Devrimci Merkezin Değişmesi ve Lenin

Devrimci merkezin değişebilirliği konusunda getireceğimiz ikinci nokta, bu "formül"ün, bizim değil, Lenin'in olduğudur. Lenin, uzun yıllar Sovyet devrimini Avrupa'da proleter devrimlerin izleyeceğini düşündü, bunu bekledi. Oportünizm devrimi batağa sürmeseydi, bu bekleyiş gerçekleşecekti. Olmadı. Ama Lenin, o dönemlerde, devrimci merkezin Sovyetler Birliği'nden başka bir ülkeye geçebileceğini şu sözlerle anlattı:

"Proletaryanın daha büyük ağırlığının ve etkinliğinin olduğu, daha gelişmiş ülkelerde kurulacak Sovyet Cumhuriyetlerinin, proletarya diktatörlüğü yolunu tuttukları zaman Rus ya'yı geçmemeleri için hiçbir neden yoktur" (Lenin, c.29, s.309-311).

Daha sonra, *Sol-Kanat Komünizmi*'nde aynı fikri şöyle yineledi: "Gelişmiş ülkelerden en azından birinde proleter devriminin utkusundan az sonra, keskin bir değişimin olabileceği gerçeğini gözden kaçırmak da yanlış olurdu: (Olabilecek bu değişimle—İ.S.) Rusya model olmaktan çıkacak ve bir kez daha geri ('Sovyet' ve sosyalist anlamda) bir ülke olacaktır" (Lenin, c.31, s.21).

Görüldüğü gibi, Lenin, devrimci merkezin değişebilirliğini *somut* bir olasılık olarak koymuştur. Başka ülkelerde gerçekleşecek devrimlerle bir dünya sosyalist sisteminin ortaya çıkacağını Lenin de bileceğine göre ve de bazı sosyalist ülkelerin Sovyetler Birliği'ni geçebileceğini somut olarak kabul ettiğine göre, herhalde Lenin de "kör yasalar"dan, "eşitsiz gelişme yasası"ndan söz ediyordu! Herhalde Lenin de "sinsi bir anti-Sovyettir"!

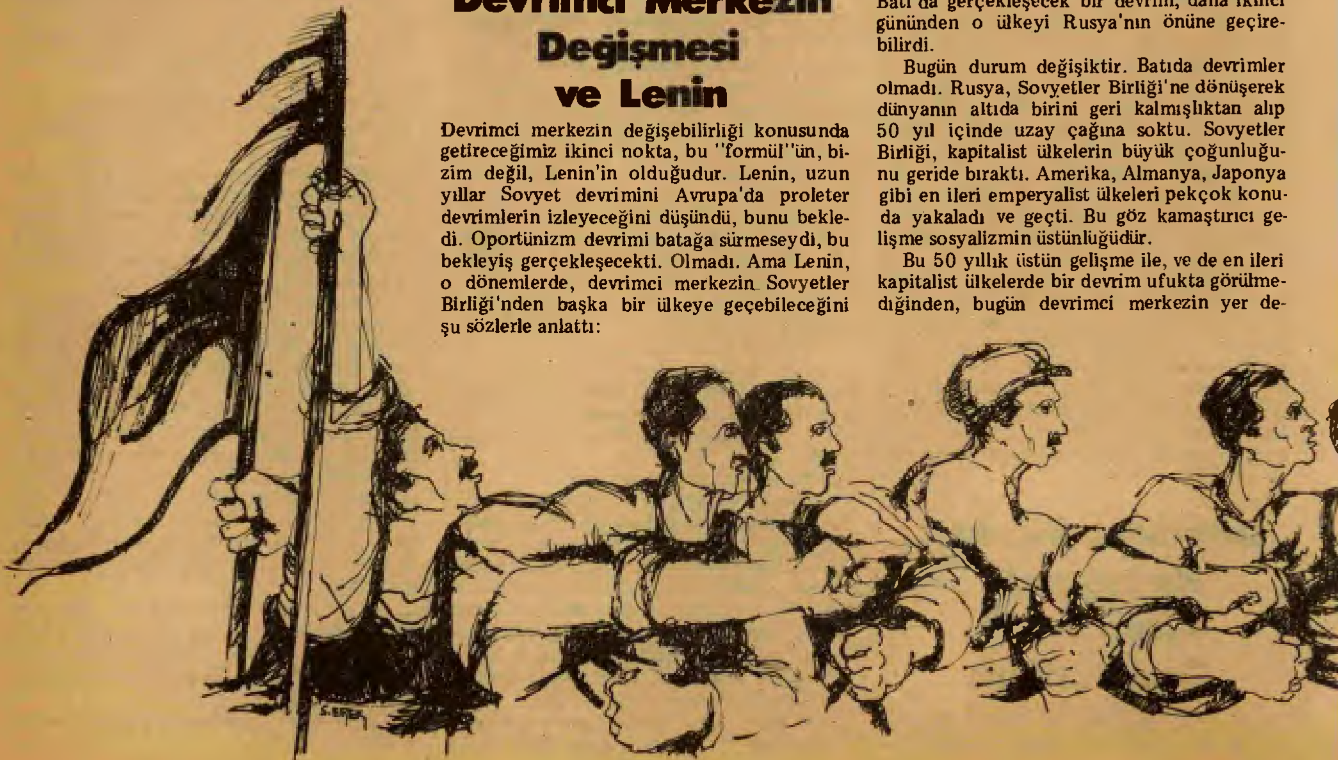
Devrimci Merkezin Değişmesi Bugünkü Koşullarda Pratik Değil Teorik Olasılıktır

Devrimci merkezin değişebilirliği konusunda vurgulayacağımız üçüncü nokta, bunun bugün pratik değil, teorik bir olasılık olduğudur. Nasıl bugün, barışçı yoldan devrim henüz pratik değil ancak teorik bir olasılık olarak kabul edilebilirse (ama teorik bir olasılık olarak kesinlikle kabul edilmelidir) bu da öyledir.

Lenin'in yaşadığı dönemde, devrimci merkezin yer değiştirmesi *somut* bir olasılıktı. Rusya devrimini yeni yapmıştı. Avrupa ve Amerika'ya oranla çok geri bir ülkeydi. Batı'da gerçekleşecek bir devrim, daha ikinci gününden o ülkeyi Rusya'nın önüne geçirebilirdi.

Bugün durum değişiktir. Batıda devrimler olmadı. Rusya, Sovyetler Birliği'ne dönüşerek dünyanın altıda birini geri kalmışlıktan alıp 50 yıl içinde uzay çağına soktu. Sovyetler Birliği, kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunu geride bıraktı. Amerika, Almanya, Japonya gibi en ileri emperyalist ülkeleri pekçok konuda yakaladı ve geçti. Bu göz kamaştırıcı gelişme sosyalizmin üstünlüğüdür.

Bu 50 yıllık üstün gelişme ile, ve de en ileri kapitalist ülkelerde bir devrim ufukta görülmediğinden, bugün devrimci merkezin yer de-

ğiştirmesi ancak teorik olarak kavramamız gereken bir olasılık düzeyine inmiştir. Pratik bir anlamı yoktur. Bu görüşümüzü *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de açıkça yazdık:

"Dünya devrimci merkezi artık hiç değişmez mi?

"Değişebilir. Devrimci merkezin, proleter hareketinin yükseldiği aşamalara bağlı olarak yer değiştirdiğini söylemiştik. Proleter savaşımının, sosyalist devrim ve sosyalizm kuruculuğundan daha yüksek aşaması, gelişmiş sosyalizm kuruculuğu, sonra komünizmin maddi-teknik temellerinin atılması ve sonunda komünist toplum aşamasıdır. Dunya devrimci güçlerinin merkezi olma durumu bundan böyle bu aşamalara bağlı olarak, ya da aynı aşama içinde daha ileri gitmeyle yer değiştirebilir. Lenin'in dediği gibi, en ileri sosyalist ülkeyi ekonomik ve toplumsal alanlarda geçebilen, üretim güçlerinin gelişimini onun üstune çıkarabilen bir başka sosyalist ülkeye ve yalnızca bu ülkeye geçebilir" (agy, s.32).

"Yalnızca bu ülkeye geçebilir". Var mı öyle bir ülke? Yok. Demek ki, "şimdilik" değişmeyecek. Öyleyse bu yaygara neden? Etrafta da yel değirmeni yok ki, bizim Don Kişotlar saldırıyorlar. Daha sonra da *İşçinin Sesi*'nin 107-108. sayısında Seyit Havran yoldaş aynı görüşü yiheledi. Şöyle dedi:

"En ileri sosyalist ülke olarak Sovyetler Birliği bugün de dünya devrimci merkezidir, sosyalizm yolunu tutan bir başka ülke onu her alanda geçene dek orada kalacaktır. (Ki bu, bugünkü koşullarda pratik değil, ancak teorik bir olasılıktır.)"

Devrimci Merkezin Değişmesi ve "Kör Yasalar"

Oportünistler, dünya devrimci merkezinin değişebilirliğini *teorik* açıdan tartıştığımız için bizi "sinsi bir anti-Sovyetizm" yapmakla suçluyorlar. Bunu yaparken de, "günümüzde sosyalist sistemin gelişme yasaları tıpkı toplumsal, ekonomik, politik, emperyalist ülkelerde olduğu gibi eşitsiz midir? Sosyalist ülkeler böyle kör yasalarla, eşitsiz gelişmelerle birbirini geçmiyor" diye bilgiçlik yapıyorlar.

Oysa yaptıkları bilgiçlik, kendi kalkış noktalarını çürütüyor. Görelim.

Sosyalist ekonomide yasaların körcesine işlemeyeceği, kapitalizmde körcesine işleyen "eşitsiz gelişme yasası"nın sosyalizmde olmayacağı çok açıktır. "Eşitsiz gelişme yasası", belirli bir dönemde belirli ülkeler güçlenirken, başka bazı ülkelerin güçten düşmesi, daha sonra yeni bazı ülkeler hızla yükselirken eski bazı ülkelerin güçsüzleşmesi sonucunu doğurur. Bu, kapitalizmin yasasıdır. Sosyalizmde böyle şey olmaz. Tüm ülkeler, tutarlı ve sürekli bir tempoyla gelişirler.

Oportünistler, dünya devrimci merkezini ve proletarya enternasyonalizmini gerçek düşmanlara (dünya komünist hareketinde ve Türkiye'de oportünizm, "solculuk", ulusçuluk, anti-Sovyetizm) karşı *gerçek* biçimde savunamıyorlar. Bundan dolayı Sovyetler Birliği ve proletarya enternasyonalizminin savunucuları gibi *görünebilmek* için (Türkiye'de kimse yutmasa bile dışarda yutan olur umuduyla) Sovyetizmi "devrimci merkezin değişebileceği *formülü*"ne karşı koruyorlar.

Nasıl Türkiye işçi sınıfı ve devrimci hareketinin bu türden "savunucular"a gereksinimi yoksa, proletarya enternasyonalizmi, Sovyetler Birliği ve dünya komünist hareketinin de yoktur.

Sovyetler Birliği Her Alanda Emperyalizmi Geçtiğinde Çağ Değişecektir

Radyo bize çatabilmek için bilimi, sağduyuyu fırlatıp atıyor ve şu soruları soruyor: "Bugün hangi kapitalist ülke Sovyetler Birliği'nden *köklü* bir biçimde ilerdedir? Hangi ülke bugün devrimini yapsa Sovyetler Birliği'nden çok daha ileri bir sosyalist toplum kurabılır? Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği bugün *başlıca* kapitalist ülkeleri *her alanda* geçmedi mi? Sovyetler Birlığı, en ileri kapitalist ülke Amerika Birleşik Devletleri'ni *birçok alanda* geride bırakmadı mı?" (abç). Ve bu sorularla, bizim, Sovyetler Birliği'nin öncü rolü üstune spekülasyon yaptığımızı kanıtladığını sanıyor.

Oysa, kendi soruları kendisini yanıtlıyor! Özellikle birinci soru, bir ya da birkaç kapitalist ülkenin, Sovyetler Birliği'nden (köklü bir biçimde olmasa da) ilerde olduğunu söylüyor. Son soru da, Sovyetler Birliği'nin ABD'yi, her alanda, ya da çoğunluk alanda değil, birçok alanda geride bıraktığını söyleyerek, aynı sonucu yinelemiş oluyor. Bunlar, ne tutarsız insanlardır, bu ne zavallı bir mantıktır ki, kendi sorularıyla bizi kanıtlıyorlar!

Dünyada iki sistem var. Emperyalist sistemin başında kesintisiz bir süreç içinde görece li olarak güçten düşmekte olan, fakat hâlâ *üretim güçlerinin genel gelişme düzeyi* acısından en ileri ülke olan ABD var. Sosyalist sistemin başında, kesintisiz bir süreç içinde hızla güçlenen, üretim güçlerinin gelişme düzeyi açısından emperyalistleri birçok alanda daha şimdiden geçmiş olan ve *üretim ilişkileri açısından en ileri düzeyi temsil eden* Sovyetler Birliği var.

Amerika, feodalizmi yaşamadan, zamanın en ileri kapitalist ülkesi olan İngiltere'den göç ederek yerleşen rafine bir insan malzemesiyle kurulmuş, korkunç bir dinamizmle gelişen bir ülkeydi. Lenin'in ve Stalin'in deyimleriyle, feodalizmin geri çekici etkisini yaşamayan, damıtılmış bir kapitalizmin at koşturduğu bir ülkeydi. Kendi toprağı dışında yürüyen I. ve özellikle II. Dünya Savaşı, üretim güçlerini yıkmamış, tam tersine, büyük bir gelişme göstermesini sağlamıştı. Bunların yanısıra, en önemlisi, kendi emeği sonucu olmayan, dünyanın her yanından emperyalist sömürü yoluyla akan akıl almaz boyutlardaki zenginliklere oturuyordu.

Bolşevikler iktidara geldiğinde, Rusya, feodalizmin ağır yükünü taşıyan orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülkeydi. İleri kapitalist ülkelere oranla çok geri düzeydeydi. Zaten devrimin gerçekleşmesinde I Dunya Savaşı'nın yıkıcı sonuçlarının büyük rolü olmuştu. Ardından iç savaş, aşağı yukarı tüm göstergelerde ekonomiyi 1913 öncesine itti. Ülke büyük yıkım gördü. İnsan malzemesi geriydi. Bunlara karşın, Sovyet insanı göz kamaştırıcı başarıdan başarıya koştu. II. Dünya Savaşı geldiğinde, faşist Almanya'ya karşı koyabilecek bir ağır sanayi tabanı kurulmuştu. Ne var ki, II. Dünya Savaşı, büyük ağırlığıyla Sovyet toprağında geçti. Ülke baştan başa yıkıldı. 22 milyon Sovyet evlâdı kırıldı. Savaş sonrası, dünya sosyalist sistemi oluştu. Sosyalizme yeni katılan ülkeler ekonomilerini ayağa kaldırabilsin diye, Sovyet halkı kendi emeğinden kesip bu ülkelere dev yardımlar yaptı, *hâlâ* da yapıyor. Batı kaynaklarına göre, Sovyetler Birliği'nin yalnızca Küba'ya yaptığı yardım bugün *günde* 2 milyon dolardır. Sovyetler Birliği'nin, dış ülkelerin sömürüsünden gelen ve emperyalist ülkeleri asıl ayakta tutan emperyalist kârları yoktur. Tam tersine, kahraman Sovyet insanı, sofrasındaki her lokmayı, dünyanın her yanındaki devrimci hareketlerle paylaşıyor. Sovyetler Birliği'nin büyük yardımlarını gormeyen tek bir devrimci hareket gösterilemez.

Tüm bu çok güçlü olumsuz etkenlere karşı Sovyetler Birliği, 50 yıl gibi çok kısa bir sürede kapitalist ülkelerin büyük çoğunluğunu geride bıraktı. Bugün, dünyanın, ikinci en güçlü ülkesi oldu. Lenin, devrimden sonra elektrikleşmeyi ana hedef koyarken, bugün Sovyetler Birliği uzay çağına girdi. Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin üretim ilişkileri, geri üretim güçlerini hızla ileri çekici bir rol oynadı, oynuyor.

Bu akıl almaz gelişme, sosyalizmin üstünlüğünu en kesin biçimde kanıtlamaz da ne kanıtlar? Bizim zavallı oportünistlerimiz, neden sosyalizmin üstünlüğünü tartışma konusu yaptığımız yalanını yayıyorlar? ABD ile SSCB'nin başladıkları nokta çok farklıdır. Yaşadıkları tarih çok farklıdır. Buna karşın Sovyeter Birliği ABD'yi yakalamıştır. Sorunu bu çerçevenin dışında tartışmak, henüz varılmamış aşamayı varılmış gibi göstermek bilimsellik değildir, yağcılıktır. Sovyetler Birliği'nin yararına değil, zararınadır. Gerçekler devrimcidir. Gerçekler, Sovyetler Birliği'nden yanadır. Devrimciler gerçeklerden korkmazlar.

Sovyetler Birlıği'nin yağcılığa gereksinimi yoktur. Onların yanaşımı, göz kamaştırıcı başarılardan sosyalizm adına gurur duyan ama gerçekçi bir yanaşımdır. Hiçbir Sovyet kitabında bugüne dek, Sovyetler Birliği'nin ABD'yi, genel ekonomik açıdan geçtiği yazılmamıştır. G.A. Kozlof'un genel yönetmenli-

ğinde 1977 yılında yayınlanan *Siyasal Ekonomi: Kapitalizm* adlı kitaptan okuyalım:

"Kapitalizmin genel bunalımının üçüncü aşamasının ana özelliği şudur: Dünya sosyalist sistemi, ekonomik olarak güçlenirken, insan toplumunun yaşamının en önemli alanında, yani maddi üretimde, kapitalizme karşı utku kazanmak için başarıyla savaşıyor.

(...)

"Dünya endüstri üretiminde sosyalist sistemin hâlâ mutlak egemenliği yoktur, ama her yıl payı artıyor. 1950'de sosyalist ülkeler dünya endüstri üretiminin %20'sinden azını gerçekleştirirken, 1975'de %40'dan çoğunu gerçekleştirdiler. KOMEKON ülkeleri dünya üretiminin üçte birini tutuyor. Dünya sistemlerinin en güçlü devletlerinin, SSCB ve ABD'nin karşılaştırması gösteriyor ki Sovyet ekonomisi ABD ekonomisi ile yarışta büyük bir başarı kazanmıştır. 1913'de, Çarlık Rusyası'nın endüstri üretimi ABD'ninkinin yalnızca %12,5'i idi. 1975'de, SSCB'de endüstri üretiminin hacmi, ABD düzeyinin %80'inden fazlaydı. SSCB, petrol, kömür ve demir cevheri çıkarmada, pik demir ve çelik dökümünde, gübre, mazotlu ve elektrikli lokomotif, traktör, çimento, prefabrik güçlendirilmiş beton levha, yünlü, deri ayakkabı, şeker, hayvansal yağ, v.b. üretiminde dünyada ilk sırayı almıştır.

(...)

"Ekonomik gelişmenin önemli bir göstergesi, emek üretkenliğidir. Bu endekse göre, dünya sosyalist sistemindeki ülkeler, hâlâ yüksek derecede gelişmiş kapitalist ülkelerden geridedir. SSCB'nin endüstrisinde emek üretkenliği, örneğin 1975'de, Amerika düzeyinin %55iydi ve bu sayı tarımda daha da düşüktü. Ama SSCB'de emek üretkenliğinin büyüme hızı şimdi, ABD'dekini önemli ölçüde geçiyor. 1951-1975 arasında, SSCB'nin endüstrisinde emek üretkenliğinde yıllık ortalama artış hızı %6,2 iken, ABD'de %3,2 idi.

"Ekonomik büyümenin en genel endeksi, ulusal gelirdeki artıştır. Kişi başına ulusal gelir hacminde, sosyalist ülkeler hâlâ en gelişmiş kapitalist ülkelerin gerisindedir. SSCB'nin ulusal geliri, örneğin, 1975'de ABD düzeyinin %66'sının üstündeydi. Ancak ulusal gelirin büyüme hızı açısından, sosyalist ülkeler gelişmiş kapitalist ülkeleri çok çok geçmiştir. 1951-1975 arasında, ortalama yıllık artış, SSCB'de %8,1 iken, ABD'de ancak %3,1 idi" (G.A. Kozlof, et al, *Siyasal Ekonomi: Kapitalizm*, Moskova 1977, s.389-92).

Lenin, 1921'de, RKP(B)'nin 10. Tüm-Rusya Konferansı'nda yaptığı konuşmada şöyle demişti:

"Biz şimdi uluslararası devrime ana etkinizi ekonomik siyasetimiz yoluyla yapıyoruz. ... Bu alanda savaşım artık evrensel olmuştur. Bu sorunu bir kez çözdük mü, *kesin ve sonul olarak uluslararası ölçekte* kazanmış olacağız. Bu nedenle bizim için, ekonomik gelişme sorunları kesinlikle olağanüstü önem taşır" (Lenin, c.32, s.437).

Biz de, Lenin'in bu görüşünü günümüz koşullarına uzatarak *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*'de şöyle yazmıştık:

"Çağımız kapitalizmden sosyalizme geçiş çağıdır diyoruz. Bu değerlendirme, kapitalist sistemden kopmuş ayrı bir devrimci merkezin varlığını ve giderek güçlenişini, emperyalist zincirden kopan yeni halkalarla beslenişini yansıtıyor. *Kapitalizmden sosyalizme geçiş süreci*, bir başka deyişle, devrimci merkezin nitel ve nicel olarak güçleniş ve egemen oluş sürecidir. Somut olarak Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin her alanda ilerlemeleri ve yeni ülkelerin de kapitalist sistemin zayıf halkalarında gerçekleşen devrimlerle sosyalist topluluğa katılmaları sürecidir. Bu süreç içinde, sosyalist sistemin her alanda emperyalizmi geçmesiyle çağ değişecek, *sosyalizm çağı* açılacaktır. Kuşkusuz, bunun en kestirme yolu, büyük emperyalist ülkelerde devrimin gerçekleşmesidir. Ne var ki, bu şimdilik ufukta görünmüyor. Ve Sovyetler Birliği bu çağın ağır sorumluluğunu tüm güçlüklere karşın onurla, üstün başarıyla taşıyor" (agy, s.33).

Durum böyle iken, neden hem zayıf halka ve devrimci durum fikirlerini *reddetmek* için bu kadar çaba harcıyorlar, hem de dünya devrimci merkezi fikrine (ki bunu da yeni yeni ve çarpıtarak yapmaktalar) bütün güçleriyle *sarılmaya* çaba harcıyorlar? Neden bize "devrimci merkezci" değil de "halkacı" diyorlar? Çünkü biliyorlar ki bizi "anti-Sovyet" olarak gösterebilme durumları "çok" zordur. Ama biz dedik, "bu balık başka balık".

Rusya'yı dünya devrimci merkezi ve Rus proletaryasını da enternasyonal proletaryanın öncü gücü yapan, "herhangi bir ülkenin proletaryasının tüm acil görevlerinden en devrimcisi karşı karşıya geldiği zaman bu görevini yerine getirmesi" idi (Lenin, c.5, s.373). Lenin bu satırları yazdığı zaman (1902) bu görev "yalnız Avrupa'daki değil, fakat ... aynı zamanda Asya'daki gericiliğin en güçlü siperinin yerle bir edilmesi" idi (Lenin, c.5, s.373). Bugün, Sovyetler Birliği'nin karşısındaki görev, komünist toplumun nesnel-teknik temellerini kurmaktır, bu yolla aynı zamanda uluslararası alanda emperyalizme üstün gelmektir. Bu görev, bugün herhangi bir ülkenin işçi sınıfına düşen görevler arasında *en devrimcisidir*. Sovyetler Birliği, dünya devrimci merkezidir, çünkü işçi sınıfı hareketinin en yüksek aşamaya ulaştığı yerdir.

Ek: TKP'nin Sesi Radyosu'ndan

TKP dün olduğu gibi bugün de enternasyonalizmin başlıca ölçütünü sosyalist sistemin merkezinde bulunan Sovyetler Birliği'ne, reel sosyalizme karşı tutum olarak saptamıştır. Tüm parti üyeleri egemen sınıfların ve onların ortağı her boydan oportünistin anti-Sovyetizmine karşı bugün de en önde savaşıyor. TKP' nin bu ardıcıl tutumunu tartışmaya kalkacak her kimse ancak gülünç olabilir.

Parti düşmanı gurup, yeni anti-TKP'cilik çizgisinde yer aldığından beri işte böyle gülünç bir durumdadır. Bu amaçla ortaya devrimci merkez üzerine hiçbir bilimsel değeri olmayan demagojik savlar atıyor. Bunların yayınlandığı broşürde yaptıkları devrimci merkez tanımlaması tarihsel değildir. Günümüzde başını Sovyetler Birliği'nin çektiği dünya sosyalist sistemi vardır. Ve bu sistem devrim sürecinde belirleyici etkendir. Bu nedenle devrimci merkezin yer değiştirmesi bugün artık pratik anlamı olmayan bir hipotez, varsayımdır.

Günümüzde devrimci merkez artık zayıf halka kavramından ayrılmıştır. Devrimci merkez bu nedenle proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer değil, yeni bir toplum düzeninin, sosyalizmin, komünizmin kurulma sürecinin geliştiği sistem, Sovyetler Birliği'nin öncülüğündeki dünya sosyalist sistemidir.

Sosyalizmin dünya sosyalist sistemi olmasıyla Sovyetler Birliği'nin rolü, tek başına dünya devrimci hareketinin merkezi olduğu dönemden çok daha fazla artmıştır. Görüldüğü gibi parti düşmanı gurubun Sovyetler Birliği'yle ilgili demagojik yaklaşımı iki noktada açığa çıkıyor. Birincisi günümüzde dünya devrimci merkezinin tek bir sosyalist ülke olmadığı, başında Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sistemi olduğudur. İkincisi böylesi bir evrenin ortaya çıkmasıyla birlikte artık devrimci merkezin bir yerden bir başka yere kaymasından değil, sosyalist sistemin, yeni atılımlarla devrimci merkezin güçlenmesinden söz edilebilir. Parti düşmanlarının devrimci merkez tanımlaması da, bu merkezin yer değiştireceği varsayımı da yanlıştır ve zararlıdır.

Fedoseyev, Lenincİliğin Sosyalist Devrim Teorisi kitabının 294. sayfasında şöyle yazıyor: "Şimdi artık dünya devriminin ana ve esas temelini bir tek ülke değil, fakat bir dünya sisteminde ortak sınıf çıkarlarıyla birbirine bağlı birçok ülke oluşturuyor. Bu durum, sadece devrim güçlerinde nicelikçe bir büyümeyi ifade etmekle kalmıyor, aynı zamanda sınıfsal güçlerin uluslararası dağılımında nitelikçe ileri bir değişime de yol açıyor". İşte parti düşmanı gurup bu nitelikçe değişimi yadsıyor. Görüldüğü gibi dünya devrimci merkezi tek bir ülke değil de sosyalist sistem olduğuna göre, devrimci merkezin bir ülkeden başka bir ülkeye kayması söz konusu değildir. Ama eğer parti düşmanları Sovyetler Birliği'nin sosyalist sistemdeki öncü rolünün değişebileceği üzerine kehanette bulunmak istiyorlarsa bunlara şu sorular sorulmalıdır: Bugün hangi kapitalist ülke Sovyetler Birliği'nden köklü bir biçimde ileridir? Hangi ülke bugün devrimini yapsa Sovyetler Birliği'nden çok daha ileri bir sosyalist toplum kurulabilir? Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği bugün başlıca kapitalist ülkeleri her alanda geçmedi mi? Sovyetler Birliği en ileri kapitalist ülke Amerika Birleşik Devletleri'ni birçok alanda geride bırakmadı mı? Sovyet halkının yarım yüzyılı aşkın deneylerini, komünist insan tipinin gelişme süreçlerini hangi kapitalist ülke devrimini yaptığı zaman geçebilir? Dahası var günümüz sosyalist sisteminin gelişme yasaları (toplumsal, ekonomik, politik) tıpkı emperyalist ülkelerde olduğu gibi eşitsiz mi? Sosyalist ülkeler böyle kör yasalarla, eşitsiz gelişmelerle birbirlerini mi geçiyor, yoksa sosyalist ülkeler sosyalist entegrasyon süreci içinde sürekli olarak birbirlerine yakınlaşıp, bütünleşiyor mu? Bir sosyalist ülkenin ötekileri geride bırakma gibi milliyetçi amaçlar peşinde koşabileceği söyleniyor mu? Bu sav da Pekin hegemonyacılarının önlerine koydukları milliyetçi amacın ta kendisidir. Bunlar Sovyetler Birliği'ni geçmeyi parti kararı yaptılar. Geldikleri yer biliniyor. Günümüzde artık sosyalist dünya sistemi dünya devrimci sürecinin doğal merkezi olmuştur. Sovyetler Birliği Bilimler Akademisi üyesi Konstanov'un başkanlığında bir kollektifin hazırladığı Marksist-Leninist Felsefe'nin Temelleri adlı yapıtta şöyle deniyor: "Rusya'da sosyalist dünya sisteminin oluşmasıyla çağımızın bütün devrimci güçleri için doğal hir merkez oluşmuştur. Dünya devrimci hareketinin başında öteki bütün devrimci güçlere yol gösteren ve destek veren sosyalizm ülkeleri bulunuyor".

Parti düşmanı gurup, devrimci merkez üzerine demagojik tezleriyle içinden çıkılmaz bir duruma düşmüştür. Bunlar birinci olarak sosyalist sistemin rolünü görmezlikten geliyorlar. İkincisi Sovyetler Birliği'nin elde ettiği başarıları, komünizmin kapitalizme kesin üstünlüğünü kanıtlamasını tartışma konusu yapmaya yelteniyorlar. Bu, sinsi bir anti-Sovyetizmdir. Uluslararası komünist hareket içinde uzun yıllar devrimci merkez sorunu oportünizme karşı savaşın baş yerini aldı. Komünistler Avrupa'yı merkez sayan görüşlere de, Asya, Afrika ve Latin Amerika'yı merkez sayan görüşlere de kararlı bir biçimde karşı durdular. Merkezinde Sovyetler Birliği'nin olduğu dünya sosyalist sisteminin olduğu dünya sosyalist sisteminin belirleyici rolünü vurguladılar. Bu sistemin dünya devrimci merkezi olduğunu kanıtladılar. Sorun böyle değerlendirilir.

Proletarya Enternasyonalizmi Afganistan'da Yaşama Geçti

Ayla Antepli

29 aralık 1979 tarihinde dünya devrimci merkezi Sovyetler Birliği Afganistan halkına 1978 Nisan devriminin kazanımlarını, emperyalist saldırılara karşı savunmak için doğrudan askeri yardımda bulundu. Brejnef yoldaş "başka türlü davranmak, Afganistan'ı emperyalizme av olarak bırakmak olurdu" diyerek Sovyetler Birliği'nin tutumunu özetledi. Emperyalizmin "insan özgürlüğünün kanla boğulduğu başka bir Şili" yaratması engellendi. (*Pravda*, 13 Ocak 1980)

Dünyanın tüm devrimcileri, komünistleri, ilerici ve barışseverleri Sovyetler Birliği'nin askersel yardımını proletarya enternasyonalizminin zaferi olarak selamladılar. 1970'lerde emperyalizmin Vietnam, Angola, Mozambik, Etyopya ve Nikaragua'daki yenilgilerine bir yenisinin eklenmesi coşku yarattı.

Kızılordu askerleri, II. Dünya Savaşı sonrasındaki Doğu Avrupa ülkeleri halk devrimlerinden buyana ilk kez Afganistan'da devrimi korumak için sıcak savaşa girdiler. Bu, bir yandan Sovyetler Birliği'nin siyasal, ekonomik ve askersel gücünün artışının, öte yandan da zayıf halkaların giderek emperyalizmden kopuşunun göstergesidir. Güçler dengesinin sosyalizmden yana değişimi, dünya halklarının ve işçi sınıfının emperyalizme karşı daha kararlı ve daha atak savaşmasına da yol açacaktır. Türkiye'deki tüm anti-faşist ilericiler, devrimciler, komünistler, proleter enternasyonalizminin bu yüce uygulanmasına açık destek vermelidirler.

Afganistan'daki halk devrimi

Afganistan halk devrimi 1978 Nisanında Demokratik Halkın Partisi'nin (şimdi Demokratik Halkın Birleşik Partisi) önderliğinde, Muhammed Davud hükümetinin devrilmesiyle gerçekleşti. Muhammed Davud, Afganistan'ı özel kapitalistleri geliştirerek "kalkındırmayı" planlıyordu. Yerine geçen devrim hükümeti ise köklü bir toprak reformu ve demokratik halk hükümetinin denetiminde devlet sektörünün geliştirilmesi yolunu benimsedi.

Büyük sorunlarla karşılaştığı halde, 1978 ve 1979 yılının ilk 7-8 ayında devrim büyük ilerlemeler gösterdi. "Bir yılda 2 üniversite ve 500 okul açıldı, 300.000 dönüm toprak 140.000 köylü ailesine dağıtıldı, 11 milyon köylünün tüm borçları silindi, okuma-yazma kampanyası başlatıldı, kadınlara eşitlik tanındı" (*New Worker*, 18 Ocak 1980).

Emperyalistler ve gericiler, Afganistan devrimini, ilk günlerinden buyana ezmek için çalıştılar. CIA, Çin, Pakistan ve Mısır'ın yardımıyla binlerce Afganistanlıyı eğiterek, silahlandırarak karşı-devrimi örgütlemek için Afganistan'a saldı. Amaç, ufak gurupları anti-komünizm ve anti-Sovyetizm bayrağı altında toplamaktı.

1978 Nisan devriminden sonra iktidara gelen yeni hükümetin birden, sayıları yüzlere kadar varan küçük isyancı gurubun desteğini kazanamaması, en azından tarafsızlaştıramaması şaşırtıcı değildir. Çünkü bunlar Kabul merkez hükümetine karşı savaş vermeyi gelenek haline getirmiş olan aşiretlerin günümüzdeki temsilcileridir.

Çarkhı hapishanesinden serbest bırakılan mahkümlar

Bunlar kendi aralarında bölünmüş, birbirlerine ve başkalarına karşı güven duymayan gurupçuklardır. Bunların, kendi geleneksel varlıklarını korumak için inançla savaşanları, bir başka deyişle en "iyileri" bile, devrimci hükümete karşı bir "cihat" çağrısı yapan anti-komünist ve anti-Sovyet propaganda için eşsiz malzeme oldu. Yağma ve talanla yaşayanlar ise, emperyalizmin "ufak" bir desteği ile harekete geçtiler. 31 aralık 1979 tarihli İngiliz *Times* gazetesi, bir tanığın gördüklerini şöyle aktarıyordu: "Bir aşiretin köylüleri, genellikle eyaletin başka bir bölgesinden gelen gerillaların kendi topraklarından geçmesini engelliyorlar. Ele geçirilen silahlar genellikle satılıyor. Bunlara sığınan askerler de soyulup, silahları alındıktan sonra kendi başlarına bırakılıyorlar... Çalınan silahların çoğu satılıyor. Telsiz vb. gibi askeri malzemeler ve ele geçirilen helikopterler ya tahrib ediliyor, ya da parçalara ayrılarak birkaç kuruşa satılıyor".

İçerden yardım

"Halk düşmanı amaçlarını uygulayabilmek için, gericiler, demokratik Afganistan'ın liderliğinden de bir yardımcı buldular" (*Pravda*, 10 Ocak 1980). Bu yardımcı, yasal başkan Nur Muhammed Tarakki'yi eylül 1979'da deviren ve öldüren Başkan Amin idi. Tarakki, başbakan olan Amin'in 'tepeden' reformları şiddet yoluyla uyguladığını, orduda ve partide kendisini eleştirenleri tasfiye ettiğini, geniş çapta tutuklamalarla yığınları yabancılaştırdığını ve devrimi tehlikeye düşürdüğünü görmüştü. Bu nedenle, Tarakki, Amin'e işten el çektirmeyi ve başbakan olarak Karmal'ı getirmeyi planlıyordu.

Amin, Tarakki'yi öldürdükten sonra eylül-aralık 1979 tarihleri arasında 4 aylık yönetimiyle devrimi tehlikeye attı. Başkan Karmal'ın dediği gibi, "Amin, geriliğin ve emperyalizmin istediği, körlüğün, kararsızlığın ve hilenin tahlikeli yolunu seçti. Amin'in siyaseti bir yandan asilerin karşı koymasını güçlendirdi, öte yandan da devrimi korumakla görevli orduyu zayıflattı. Yenilgiler ve düşman tarafına geçmeler başgösterdi.

Pravda'nın dediği gibi, "dışardan içişlerine karışıldığı ve ülke içinde Amin terörünün demokratik sistemi gerçekten tehlikeye düşürdüğü koşullarda Afganistan'da yabancı saldırılara ve iç tehlikeye karşı duracak güçler vardı.

"Bu koşullarda Afgan hükümeti dış saldırganlara karşı savaşmada Sovyetler Birliği'nden derhal yardım ve destek gönderilmesi için ısrarlı istemlerde bulundu".

Bu yardım istemleri Nisan 1978 devriminden sonra birçok kez yapıldı. 1978 aralık ayında Sovyetler Birliği ile Afganistan arasında imzalanan dostluk anlaşması da Sovyetler Birliği'nin askersel yardımlarının uluslararası yasal temelini oluşturuyordu. Bu 20 yıllık anlaşma, her iki ülkenin güvenliğini, bağımsızlığını ve toprak bütünlüğünü güvence altına alıyor, bunu gerçekleştirmek için askersel işbirliğini öngörüyordu.

Emperyalizmin umudu

Bugün Afganistan'daki devrim güvence altındadır. Bir dizi sorun ve zorluk hâlâ duruyor. Fakat Sovyetler Birliği'nin askersel yardımı sonucunda bunları Afganistan halkının yararına çözme olanakları yaratıldı. Gerillalarla görüşmeler başladı.

Kızılordu'nun varlığı, emperyalizme, Kabul'deki devrimci hükümeti devirip Afganistan'ı bir emperyalist köprübaşı olarak kullanma olanağını tıkadı. Bu durumda emperyalizmin tek "umudu", Sovyetler Birliği'ne ve detant siyasetine karşı hiç durmadan sürdüregeldiği saldırılarda Afganistan'ı bahane olarak kullanmak ve soğuk savaşı körüklemektir. Brejnef yoldaşın dediği gibi, "Afganistan olmasaydı, Amerika başka bir bahane bulurdu". Salt II anlaşmasının onaylanmasını sürekli geciktiren ABD gerici çevreleri ve Carter yönetimi, anlaşmayı süresiz ertelemek için Afganistanı bahane olarak kullandı.

SALT 2 anlaşmasının onaylanmasını beklemekle yetinmeyerek 17 Sovyet diplomatını ülkelerine gönderdi. Sovyetler Birliği'ne tahıl ve teknoloji satışına ambargo koykoydu. 1980 olimpiyatlarının Moskova'dan başka bir yerde yapılması için kampanya açtı.

Emperyalizm ve bölgedeki gerici güçler Ortadoğu ve Güneybatı Asya'da silahlanmayı daha da artıracak yeni bir kampanyaya giriştiler. Bölgedeki tüm gerici rejimler Amerika'dan daha fazla silah yardımı alabilmek için koşarak yardıma geldiler. Umman, İsrail, Mısır, Pakistan, Somali ve başından beri karşı-devrimci güçlere silah veren Çin, para yardımında bulunmayı, üs vermeyi, ya da karşı-devrimcileri eğitmeyi üstlendiler.

Emperyalistler Afganistan'a Sovyet yardımını "saldırı" ya da "yayılma" olarak göstersbilmek için büyük çaba harcıyorlar. Böylece Sovyetler Birliği'yle bağımsız ülkelerin arasını açmaya çalışıyorlar. Afganistan'daki karşı devrimcileri bir ulusal kurtuluş hareketi olarak tanıtmak için propaganda yapıyorlar. Bazı yüro-komünist partiler de buna alkış tutuyorlar.

Biz Türkiyeli komünistler, Sovyetler Birliği'nin Afganistan devrimini korumak üzere şanlı Kızılorduyu Afganistan'a göndermesini enternasyonalist, devrimci bir eylem olarak görüyoruz. Ve bunu tüm gücümüzle destekliyoruz.

Yaşasın Sovyetler Birliği, dünya devrimci merkezi!

Yaşasın enternasyonalist Kızılordu!

Yaşasın Afganistan halk devrimi!

TÜRK MİLLİYETÇİSİ H. ERDAL'A BİRKAÇ SÖZ

Feyiz Kızılbayrak, İzmir

Oportünistlerimizin liberal burjuvaziye bel bağlama siyaseti, her alanda olduğu gibi ulusal sorunda da sırıtıyor. Oportünistler burjuvazinin "bölücülük" suçlamaları karşısında geriliyor, ezen ulus şovenizmi yapıyorlar. Burjuvazi "Kürt-Türk yok, hepimiz Türküz" diyor. Oportünistler de aynı koroya katılıyor. "Kürtler milliyettir" diyor. "Ulusal azınlıktır" diyor. Kürtlerin ulus olduğu gerçeğini saklıyorlar. Ellerinden gelse liberal burjuvaziye yaranmak için Kürt ulusuna etnik gurup diyecekler, hatta Kürt ulusunu yok sayacaklar. Burjuvazi, Kürt ulusunun ayrılma hakkını savunan komünistleri "bölücülükle" suçluyor. Oportünistlerimiz de ayrılma hakkına karşı çıkıyor, ayrılma hakkının aleyhinde propaganda yapılmasını söylüyorlar. Bunu da Lenin'in sözlerini çarpıtarak, Leninizm adına yapıyorlar. Ulusların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkına sözde sahip çıkıp özünü boşaltıyorlar. Kürt ulusunun ayrılma, ayrı devlet kurma hakkını, eşit haklar savaşımına indirgiyorlar.

Bu yazımızda ulus, milliyet, ulusal azınlık kavramlarının ne anlama geldiğini, oportünistlerin bu kavramları nasıl çarpıttığını ve bu çarpıtmanın amacını açıklayacağız.

Eşine az rastlanır bir kargaşa

Önce size eşine az rastlanır bir kavram kargaşası, daha doğrusu kavram çorbası sunacağız. Çorba çünkü; ulus, milliyet, ulusal azınlık kavramlarının hepsi aynı yazıda Kürtler için kullanılmıştır. Çorbayı yapan H. Erdal'dır. İşte H. Erdal'ın *Ürün* 52. sayıda çıkan yazısından bazı bölümler:

"*Kürt ulusunun* sorunu ise Türkiye'de ulusal sorunun çözümüne bağımlı bir sorundur. Biz soruna bu sıra ile yaklaşıyoruz. Ama bunun böyle olması Türkiye'de *Kürt ulusunun ulusal ezgisine* son verme savaşının özgül yanlarını görmemize, ona gereken önemi ve önceliği vermemize engel değildir.

"İşte bu nedenler ile Türkiye komünistleri *Kürt ulusu sorunu...*"

"*Parçalanmış bir ulus olan Kürt ulusunun* dili olan Kürtçenin birçok lehçesi vardır" (abç).

Bu alıntılar uzatılabilir. Görüldüğü gibi H.Erdal bu alıntılarda Kürtlerin ulus olduğunu kabul ediyor. Şimdi söyleyeceğimiz alıntıda ise Kürtlere milliyet diyor:

"Türkiye'de egemen ulus olan Türkler dışında uluslaşma sürecinde en ileri durumda olan *milliyet Kürtlerdir*" (abç).

Aşağıdaki alıntıda ise hem milliyet, hem ulus terimi kullanılıyor:

"*Türkiye'de yaşayan 30'a yakın milliyetten Kürtler dışında kalan hemen hemen tamamı kendi bağımsız ulusal devletlerini kurmuşlardır. Kürt ulusu* ise tarihsel nedenler ile parçalanarak bir kısmı gönüllü, çoğunluğu ise zor altında asimilasyon sürecine girmişlerdir" (abç).

Çorba daha tamamlanmadı. Herhalde tuzu biberi olsun diye Kürtlere ulus, milliyet dendikten sonra bir de ulusal azınlık deniyor:

"İşte bu Leninist doğrudan hareket eden Türkiye Komünist Partisi *bütün ulusal azınlıklara, yani Türkiye'de yaşayan bütün uluslara ve milliyetlere* eşit haklar savaşımını öne alıyor" (abç).

Görüldüğü gibi ulusal azınlık kavramı Türkiye'de yaşayan bütün ulusları ve milliyetleri içeren bir kavram olarak ele alınıyor. Böylece Kürt ulusu da, Lazlar, Çerkezler, Araplar da aynı kavramın içine sokuluyor. Daha da ötesi, H. Erdal "bütün ulusal azınlıklara yani Türkiye'de yaşayan bütün uluslara..." dediğine göre Türk ulusu da ulusal azınlıklar kavramı içine sokuluyor. Biz, herhalde dikkatsizlikten çorbayı taşırdı deyip geçelim.

Ne nedir?

Şimdi, ulus, milliyet, ulusal azınlık kavramlarının ne anlama geldiğini görelim. Önce şunu söyleyelim ki, bu kavramlar kesinlikle ayrı ayrı anlam taşır, ayrı ayrı aşamalardaki toplulukları gösterir.

"Ulus, tarihsel olarak oluşmuş, kararlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendi kültür ortaklığını da dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir" (Stalin, *Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu*, sf. 15).

Eğer Stalin'in bu tanımı anti-Marksist değilse (kimilerine göre anti-Marksistir) Kürtler bir ulustur. Aksini savlayanlar niçin ulus olmadığını açıklamak zorundadır.

Milliyet, henüz uluslaşmamış, ulus olma kriterlerinden en önemlisi olan ekonomik yaşantı birliğinden yoksun olan, yani henüz kapitalizm öncesi üretim ilişkilerinde yaşayan topluluklardır.

Kürtlerin milliyet olmadığı açıktır. Bugün Türkiye Kürdistanı'na kapitalizm egemendir ve kapitalizmin egemen olmasıyla Kürt ulusu oluşmuştur. H. Erdal Kürtlere milliyet derken Türkiye Kürdistan'ında kapitalizmin egemen olmadığını da söylemek zorundadır. Bugün Kürdistan'da egemen olan kapitalizm mi, yoksa feodalizm mi? Bu soruya verilecek yanıt Kürtlerin milliyet mi yoksa ulus mu olduğu sorusunu da çözecektir.

Ulusal azınlıklar ise milliyet özelliği bile gösteremeyen topluluklardır.

Ulusal azınlıklar belirli bir yerleşme bölgesi olmayan, bunun sonucu, yerleştiği bölgelerdeki uluslarla veya milliyetlerle kaynaşıp özümsenen topluluklardır. Örneğin Rusya'da yaşayan Yahudiler, Lenin ve Stalin tarafından ulusal azınlık olarak tanımlanır.

"Böylece başka milliyetlerin oturdukları bölgelere ulusal azınlık olarak yapışan Yahudiler. sanayici, tüccar, serbest meslek

DENGÊ XEBATKAR

Dengê xebetkar mezınû xurt bılınd bu
Lerizand hestiyê oportinistan sosyal şûvenistan
Dengê xebetkar ber işga Marksizmê Leninizmê Re gırtiye
Oportünist naxazin rastiyê dixazın sendika
Pera büxün bıkın agatiyê
Dengê xebatkar Naxaze zor destiyê
Dengê xebatkar Naxaze sıtımkariyê
Dengê xebatkar Naxaze bindestiyê
Dengê xebatkar Dixaze bıratiye Dıxaze Hevaltiyê
Dengê xebatkar Dixaze wek hevbunê
Bajare İstemole da kominstki kürmane

Bir Kürt komünist
İstanbul

sahibi olarak "yabancı" uluslarla ilişki kurmakta ve doğal olarak "yabancı uluslara" dil v.b. bakımından uyarlanmaktadır. Bütün bunlar, kapitalizmin gelişme biçimlerine özgü, milliyetlerin artan yer değiştirme eğilimiyle birlikte Yahudilerin yabancı çevrelere uymalarını sağlamaktadır. 'Yahudilere özgü bölgelerin' kaldırılmasıyla bu özümseme (assimilation) eğilimi daha da hızlanacaktır" (Stalin, agy, s.48).

Kürtler bir ulusal azınlık değil, baskı altında tutulan bir ulustur. Kürtler belirli bir bölgede yaşamakta (Kürdistan), ortak bir dilleri (Kürtçe) bulunmakta, ekonomik yaşam ve kültür ortaklığı bulunmaktadır. 9 milyonluk bir ulusu, ulusal azınlıklarla aynı kefeye koymak ezen ulus milliyetçiliğinden başka birşey değildir. Kürt ulusu, her ne kadar zorla özümsenmeye tabi tutulmuşsa da ulusal özelliklerini korumuş bir ulusdur.

L. Metelitsa ve E. Todevosyun "Ulusal Sorun üzerine Lenin: İlkelerinin SSCB'de Uygulanışı" adlı yazıda, milliyet ve ulusal azınlık kavramlarının açık tanımlamalarını okuyabiliriz:

"Ekim Devrimi zamanında Rusya'da yaşayan 25 milyon nüfuslu *çeşitli milliyetler prekapitalist gelişme aşamasında bulunuyorlardı.* Bunların yaklaşık altı milyonu hala ilkel patriarkalkominal toplumsal düzenin özelliklerini koruyordu (Kırgız, Tacik ve Başkır gibi), birçok halklar daha uluslaşmamıştı, *öte yandan düzinelerle ulusal azınlık milliyetler haline gelmemişti.*" (*Ulusal Politika ve Proletarya Enternasyonalizmi* s. 252 Ürün Yayınları).

Kürtlerin hem ulus, hem milliyet, hem de ulusal azınlık kavramları içine sokulmasının ne kadar saçma olduğunun şimdi daha iyi anlaşıldığını sanıyorum.

Uluslara Ayrılma Hakkı

Şimdi gelelim ulus, milliyet ve ulusal azınlıklara karşı izlenecek Lenince politikaya. Lenincilerin ulusal sorunun çözümü konusundaki ilkeleri açıktır. Bu, ulusların kendi kaderlerini özgürce belirleme hakkıdır. Bu hak, ne anlama geliyor?

"Ulusların kendi kaderlerini belirlenmesinin anlamı bu ulusların yabancı ulusal varlıklardan devlet olarak ayrılması ve bağımsız ulusal bir devletin kurulmasıdır" (Lenin, *Ulusal Politika ve Proletarya Enternasyonalizmi*, s. 10).

Oportünistler bu Leninci ilkeyi sözde savunur gibi görünürler. "Biz ulusların eşitliğinden, kendi kaderlerini tayin hakkından yanayız" derler. Ama, hiçbir zaman bu ilkenin ayrı devlet kurma hakkı anlamına geldiğini açıklamazlar. Bu yüzden Stalin, ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkı sloganını "belirsiz" diye nitelemiş ve bağımsız devletler kurma hakkı sloganı ile değiştirilmesini önermiştir.

"İkinci nokta ulusların kendi kaderlerini kendilerinin tayin etme hakkı belirsiz sloganının uluslar ve sömürgelerin ayrılma, bağımsız devletler kurma hakkı belirgin sloganı ile değiştirilmesidir" (Stalin, agy, s.140).

Bizim oportünistlerimiz de ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından bol bol söz etmelerine karşın hiçbir zaman Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkından söz etmezler. Söz etmemeleri bir yana, ayrılma hakkının aleyhinde propaganda yaparlar. H. Erdal, *Ürün*'deki kavram çorbasında Lenin'i de ayrılma hakkının karşısına çıkarmaya çalışıyor. Ayrılma hakkını tanınma ve kabullenme evrelerine ayırarak devrime kadar ayrılma hakkının aleyhinde propaganda yapmayı savunuyor. Bunu Lenin'i çarpıtarak yapıyor.

Lenin zamanında da oportünistler, tıpkı H.Erdal gibi ayrılma hakkının aleyhinde konuşmuştular.

"Daha bu tarihlerde ortaya çıkan ulusların oportünistleri, Ukraynalı Yurkeviç, Bundeu Liebman, Potresof ve ortakları Rus uşağı Semkovski hepsi ulusların kendi kaderini tayin hakkı aleyhinde konuşmaktadırlar" (Lenin, agy, s . 182).

Ve Lenin, ezilen ulusların ayrılma hakkını yadsıyan oportünistlere şöyle der:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkını — Bay Plehanof, Potresof ve ortakları kabul ettiği gibi, yani Çarlığın ezdiği ulusların ayrılma özgürlüğü için savaşmak eziyetine girmeden — kabul eden Rus sosyal-demokratı, gerçekte bir emperyalisttir ve Çarlığın uşağıdır" (agy, s . 184).

Kürt ulusunun ayrılma hakkını tanımayan H. Erdal da böyledir, en azından Türk milliyetçisidir.

Ulusal Azınlıklara hak eşitliği

Ulusal azınlıkların ne olduğunu yazmıştık. Şimdi ulusal azınlıklar karşısında izlenecek Lenince politikaya bakalım:

"Tam hak eşitliği ilkesi, ulusal azınlıkların haklarının garanti edilmesine sıkı sıkıya bağlıdır" (Lenin, agy, s . 42).

"Son olarak ulusal azınlıklar sorunu kalıyor. Bunların hakları da özellikle korunmalıdır. Bundan ötürü, parti okulsal, dinsel v.b. sorunlarda tam bir eşitlik ve ulusal azınlıklar için tüm kısıtlamaların kaldırılmasını ister" (Stalin, agy, s . 36).

Görüldüğü gibi ulusal azınlıklara karşı izlenecek politika, onların hak eşitliğinin tanınmasıdır. Ulusal azınlıklar için ayrılma hakkı sözkonusu değildir.

Ulusal sorun konusunda Lenince ilke, SSCB'de uygulanmış, ezilen uluslara ve milliyetlere ayrı devlet kurma hakkı tanınmış, ulusal azınlıklara ise "özgür gelişmelerini güvence altına alan özel yasalar" çıkartılmıştır.

"Adalet Halk komiserliğinin meclisi tarafından hazırlanan RSSFC ilk anayasasının taslağı kendisine teslim edildiğinde Lenin, ulusal eşitlik konusundaki maddelerin daha ayrıntılı hale getirilmesini ve hak güvencelerinin bir bildirisinin eklenmesini istedi" (Stalin, agy, s . 239).

Lenin'in önerisiyle Anayasaya ulusal azınlıkların hak eşitliğini koruyan bir madde konuldu.

H. Erdal'ın Amacı

H.Erdal'ın kavram kargaşası yaratmasının, Kürtlere ulusal azınlık demesinin amacı, Kürt ulusunun ayrılma hakkını yadsımak, Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını eşit haklar savaşımına indirgeyebilmektir. Kürtlerin ulusal azınlık olduğu kabul edilirse, ayrılma hakları da kendiliğinden ortadan kalkacak. Kurnaz bir politika.

H.Erdal'ın bunca çabalarının amacı liberal burjuvaziye yaranabilmek, onu ürkütmemektir. Çünkü ulusal hak eşitliğini liberal burjuvazi de sözde kabul eder. Ama komünistler ulusal hak eşitliğini savunmakla yetinmeyip, ezilen ulusun ayrı devlet kurma hakkını savunmak zorundadırlar. Lenin bu konuda İsveçli komünistleri örnek gösterir:

"Kuşkusuz eğer, İsveçli sosyaldemokratlar, büyük toprak sahiplerinin ve Kokoşkinlerin ideoloji ve siyasetine karşı çetin bir savaş vermeselerdi (Kokoşkinlerin de katıldığı) genel olarak ulusların eşitliğinden istemekle yetinmeyip ama aynı zamanda ulusların kendi kaderlerini tayin etme hakkını ve Norveç'in ayrılıp bağımsız devlet kurma serbestliğini savunmasalardı, sosyalizm davasına ve demokrasi davasına ihanet etmiş olurlardı" (Lenin, agy, s . 93).

H. Erdal, Kürt ulusunun ayrılma hakkından söz etmeyip (hatta aleyhinde söz edip) genel olarak hak eşitliğinden söz ediyorsa, bunun kökeni CHP kuyrukçuluğunda yatmaktadır. H. Erdal böylece sosyalizm ve demokrasi davasına ihanet etmekte, ulusal sorunda kendi burjuvazisinin çıkarlarına alet olmaktadır. H. Erdal'ın bu oportünist, Türk milliyetçisi görüşleri Kürt proletaryası ve halkı arasında güvensizlik yaratmaktadır. Çünkü:

"Eğer herhangi bir ulusun proletaryası 'kendi' ulusal burjuvazisinin ayrıcalıklarını en hafif şekilde de olsa desteklerse, bu kaçınılmaz olarak, öteki ulusun proletaryası arasında güvensizlik yaratacaktır" (Lenin, agy, s . 88).

H. Erdal, Türkiye proletaryası önünde, Türk ve Kürt ulusları önünde, komünistler önünde açık özeleştiri yapmalıdır!

TKP Bizimdir

Leninizmi savunanlarla oportünist Menşevikler arasındaki çatışmalar bölgemizde giderek alevlenmeye başladı. Buradaki oportünistler *İşçinin Sesi*'nin kararlı savunucularını yola getiremediklerinden (kendi deyimleri) çareyi tasfiyecilikte görmeye başladılar. Aslında akılları başlarından gidiyor, hangi yolu deneyeceklerini şaşırıyorlar. Uykuları kaçıyor. Sallantıda olan unsurları bazen cazip vaadlerde bulunarak, bazen de "tehdit ederek" kazanmaya çalışıyorlar. Tabanla olan bağlarımızı koparmak amacı ile bizlerle konuşulmasını yasakladılar. Hakkımızda akla gelmedik dedikodulara başvuruyorlar: "Bunlar bulaşıcı mikroplardır", "çok okuduklarından oynattılar".

İşçinin Sesi'nin okunmasını engelliyorlar. Nedeni de tabanın kafası karışmasınmış(!) Bu yasağı koyanların kendileriyse alabildiğine tartışıyor, daha doğrusu saldırıyorlar. Çünkü kendileri bilinçli(!) taban ise henüz neyin ne olduğunu anlayacak düzeyde değil. Bu, tabana güvensizlik değil midir? Sosyalistim, devrimciyim diyene yakışır mı bu tavırlar? İdeolojik savaşımı dürüp rafa kaldırmışlar, baskı ve zorbalığa başvuruyorlar. Aslında kendilerini kandırıyorlar. Çeşitli yasaklar koymakla korkaklıklarını, yüreksizliklerini sergiliyorlar. Ama biz kanmıyoruz, korkmuyoruz, komünist moralimiz sapasağlam. Çünkü Leninizmin gerçek savunuculuğunu yaptığımıza inanıyoruz.

Oportünistler devrim istemiyorlarsa diyecek sözümüz yoktur. Bizler bu savaşa, ne macera aramak için, ne de geçici hevesler uğruna girdik. Bütün benliğimizi, bütün özverimizi, deyim yerindeyse başımızı koyduk, canımızı koyduk ortaya.

İşte bunun için diyoruz ki, nasıl "proletaryanın zincirinden başka kaybedecek birşeyi" yoksa, bizlerin de kaybedecek hiçbir şeyi yok. Asıl kaybedecek çok şeyleri olan devrim korkakları düşünsünler. İşçi sınıfı, tarih kendilerinden hesap soracaktır. O günler çok uzakta değildir... Oportünizme evet demeyeceğiz. Bunu böyle bilin.

Ayhan Acımaz

Faşistlere destek olan tekellerin ve toprak beylerinin mallarına el koyalım!

Gelin canlar bir olalım! MHP'yi ÜGD'yi susturalım!

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

Mersinli Genç İşçiler Oportünizmi Yenecek

İşçinin Sesi Editörlüğüne,
Yoldaşlar, bizler atelyelerde, küçük sanayilerde, semtlerde, devrimci sesimizi yükselten, devrime inanan çıraklarız. Bizler sendikasız, sigortasız günde 10-12 saat çalışan, kapitalizmin en iğrenç çarklarında sömürülen, horlanan genç emekçi çıraklarız. Bizler inanıyoruz ki bu sömürü çarklarından kurtulmanın tek yolu devrimdir. Yolu sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimidir.

Yoldaşlar, bugüne kadar, her hafta, her 15 günde bir çıkan *Savaş Yolu*'nu, *Ürün*'ü, *İYG*'yi dört gözle beklerdik. Sonuçta pasifliğe, karamsarlığa itilirdik. Okudukça kafalarımız allak bullak olurdu. Hiçbir şeye çözüm getiremezdik. Örneğin, CHP sosyal-demokrat bir parti, yok CHP sosyal-demokrat değil, burjuva reformist parti, CHP içinde sosyal-demokrat bir gurup sağ oportünisttir. Hangisi geçerli?

UDC'den anlaşılan TKP-TİP-TSİP-CHP'nin masa başında imza birliğidir. İleri demokratik devrim konusunda ve diğer birçok konuda aşure politikasından başka birşey göremiyorduk. Bizler, militanlar, devrime inanmışlar olarak araştırma gereğini duyduk. *İşçinin Sesi* yayınlarını izledik. *İşçinin Sesi*'nin Leninci, Bolşevik bir hat olduğuna inanıyoruz. Sonuna kadar savunacağız. Ve bizler, çıraklar olarak atelyelerde, semtlerde Leninci bayrağı yükseklerde dalgalandıracağız. Bunu ne oportünist bozguncular, ne de burjuvazinin topu, tüfeği engelleyecektir.

Yoldaşlar, Mersin'de çırakların, bu devrimci çıkışı oportünistleri şaşkına çevirdi. Birkaç arkadaşı ölümle tehdit ettiler. Asarız, keseriz gibi oportünistlere özgü havadan bastılar. Ama bu sökmedi, sökmeyecek. Yoldaşlar, Mersin'de çıraklar oportünistleri bozguna uğratacaktır. Çünkü şunu iyi biliyoruz ki oportünistlere karşı savaş burjuvaziye karşı savaşta ayrılamaz. Dostça selamlar.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın ileri demokratik halk devrimi!

Ü.R., Mersin

FABRİKALAR KALEMİZDİR

S. Bayram, Ankara

Devrimci durum, en ağır ve açık olarak işçilerin bulunduğu yerlerde yaşanıyor. Fabrikalardan, sanayi bölgelerinden, gecekondu mahallelerinden sesler geliyor. İşçiler, emekçiler çıkış yolu arıyor. Artık kimse "burjuvazi niye kötü", "sömürü nedir", "sınıf ne demek" diye sormuyor. İşçi sınıfımızın her ferdi, tek tek her emekçi, her işçi ailesi, her çırak, her dar gelirli, kısacası halkımızın tümü devrimci durumu tüm yönleriyle, hayatın her alanında yaşıyor. Yeni doğan bebeler gözlerini ışıksız, yemeksiz, bakımsız, soğuk evlerde ve *devrimci durumda* açıyor. Hergün yeni bir ses yükseliyor... Örgütlenmeye, direnişe, isyana ait bir ses. Fabrikalar, işyerleri, işçi mahalleleri sarsılıyor. Jandarma, polis, panzer, sıkıyönetim bastırıyor. Sıkıyönetim komutanları grevleri, direnişleri yasaklıyor. Ama işçiler, çıraklar, emekçiler devrimci durumu kanlarında, canlarında yaşıyorlar. Çocuklarının yediği ekmek biraz daha küçüldükçe, bebeleri bakımsızlıktan öldükçe, işsizlik hergün biraz daha kapıyı çaldıkça, polis, jandarma vız geliyor. Sıkıyönetim kararları vız geliyor.

İşte Türkiyeli Lenincilerin, komünistlerin görevleri böyle bir ortamda yüz kat, bin kat daha artıyor. Bir dakika bile oturmak, boş durmak, o eski dar kalıplar, Menşevik örgütlenme anlayışları içinde sıkışıp kalmak bizi felâkete götürür. Hareketimizin önünde duran acil görev örgütlenmek, yaygın örgütlenmek, her alanda güçlenmektir. Fabrikalarda, işyerlerinde, işçilerin, emekçilerin bulunduğu her yerde olmak, halkın her direnişinin, eyleminin içinde, önünde bulunmak temel görevdir.

"Genç savaşçılar örgütlerimizin tümünün ve her çeşidinin saflarına daha cesaretle, geniş ölçüde ve hızla alınmalıdır. Amacımız için bir an bile gecikmeksizin yüzlerce yeni örgüt kurulmalıdır. Evet yüzlerce, abartmıyorum. Hiç kimse böyle geniş bir örgütsel çalışmanın ele alınması için 'geç kalındı' demesin. Hayır, örgütlenmek için asla çok geç kalınmamıştır" (Lenin, *Kitle İçinde Parti Çalışması*, Ser Yayınları, s.28-29).

Bugün işçilerin, emekçilerin yoğun olarak bulunduğu mahalleler, gecekondu mahalleleri burjuvazinin en çok uğraştığı yerlerdir. Ülkemizde MHP'li faşistlere karşı, polise karşı gece gündüz yiğitçe nöbet beklenen binlerce mahalle vardır. Fabrikada çalışan işçi, sanayide çalışan çırak işten çıkar, mahallesinde nöbete gider.

"Bugün binlerce çevre bizim yardımımız olmadan, kesin bir program ve amaç saptamadan sadece olayların etkisiyle her yerde ortaya çıkmaktadır. Sosyal-demokratlar (komünistler—İ.S.) bu çevrelerin mümkün olduğu kadar çoğuyla doğrudan ilişki kurmayı ve güçlendirmeyi, onları yararlandırmayı ve kendi devrimci insiyatifleri ile onları harekete geçirmeyi görev edinmelidirler" (Lenin, agy, s.29).

"Yığınlarca insan var fakat biz çok azız; bu çelişkili formül, Sosyal-Demokratik (Komünist—İ.S.) partinin örgütsel ihtiyaçları ile mevcut örgütsel hayatı arasındaki çelişkiyi çok kapsamlı bir şekilde belirtmektedir. Bugün bu çelişki, her zamankinden daha çok göze çarpmaktadır; sık sık her yandan yeni güçler için şiddetli istekler, örgütlerde insan gücü eksikliğinden şikâyetler işitilirken aynı zamanda da her yerde, özellikle işçi sınıfı içinden, genç güçlerde bir artıştır bu, sayısız yardım teklifi alırız. ...

"...Hiç de insan kıtlığı yoktur, devrimci Rusya daha önce hiç görmediği kadar insan bolluğuna sahiptir. Hiçbir devrimci sınıf, geçici müttefikler, bilinçli dostlar ve bilinçsiz yardımcılar bakımından, bugünkü Rus proletaryası kadar zengin olmamıştır. Yığınla insan vardır; bütün yapılması gereken şey, kuyrukçu fikir ve hükümlerden kurtulmak, insiyatif ve teşebbüse, 'planlara' ve 'yüklenmelere' bütün alanı açmak, böylece büyük devrimci sınıfın temsilciliğine lâyık olduğumuzu göstermektir" (Lenin, agy, s.30-31).

Hiç kimse yukarıda anlatılanların Türkiye için de geçerli olduğunu yadsıyamaz. Türkiye'de de yığınla insan vardır. Fakat biz çok azız. İşte bu çelişkili formülün çözümü bugün önümüzde duran temel görevdir. Bu formülün çözümü doğru devrimci kadro politikasından geçmektedir. Kadroların bütün gereksiz zaman kayıplarını bir kenara bırakarak, rasyonel bir biçimde, yırtıcı çalışmasından geçmektedir. Bu, hiç de olmayacak, çok uzakta bir iş değildir. Olmaktadır ve olmak zorundadır, tam zamanıdır...

"Öyleyse yoldaşlar, yeni eğitim metodlarını daha cesaretle ele alalım! İlerleyelim ve daha fazla genç işçiyi ordumuza yazalım, tüm parti örgütlerinin normal yapısını komitelerden fabrika gurup larına, zanaat birliklerine ve öğrenci çevrelerine genişletelim. Unutmamalıyız ki, bu görevde her anlık gecikme, Sosyal-Demokrasi (Komünizm- İ.S.) düşmanlarının yararına olacaktır, çünkü yeni akımlar acil bir çıkış noktası aramaktadır ve eğer Sosyal-Demokratik (Komünist -İ.S.) bir kanal bulamazlarsa Sosyal-Demokrat (Komünist—İ.S.) olmayan bir kanala akacaktır" (Lenin, agy, s.27).

İşte Leninci ideolojiyi hayata geçirmek, işçi sınıfımızın sesini yükseltmek böyle olur.

Burjuvaziye ve oportünizme karşı işçi sınıfımızın sesini yaşamın her alanında yükseltelim!

Fabrikaları, sanayileri, işçi mahallelerini kale yapalım!

Bahri Yoldaş'ın Hesabını Soracağız

Bundan 1 yıl önce 17 Ocak 1979'da Cebeci'de yoldaşımız Bahri Gürpınar Maocu hainlerce katledildi. Bahri yoldaş yaşamını işçi sınıfı davasına adamış yiğit bir komünistti. İşçi sınıfının kurtuluşu için savaştı. Bu yolda canını ortaya koydu.

Bahri yoldaşın hesabını soracağız. Oportünistlerin yerde bıraktıkları kanını biz yerde bırakmayacağız.

Yoldaşlar!

Burjuvazi, faşisti, Maocusuyla saldırıyor. Silahla, kurşunla saldırıyor. Nice yoldaşlarımız bu kavgada can veriyor.

Türkiye'de anarşi toplumsal bir olgu olmuştur. Gelgeç değildir. Ya faşizm, ya ileri demokratik halk devrimi ikilemi çözülene dek sürecektir. Burjuvazinin kanlı saldırılarına karşı halkımızın kendi can güvenliğini kendisinin koruması zorunluluktur. Can güvenliği komiteleri yaşamsal bir önem taşımaktadır. Böyle komiteleri, bu komitelerin savunma görevinin dışında gerektiğinde saldırı işlevini de görmesi gerektiğini kabul etmemek, komiteleri "yığınsal eylem birliği komiteleri" diyerek çarpıtmak, işçi sınıfımızı, emekçi halkımızı düşmanın üstüne "kırmızı karanfille"(!) yürütmeyi getirir. Bu da nice devrimciyi, nice komünisti kırdırmaktadır. Bu durumda görev, can güvenliği komitelerinde örgütlenmektir.

Bahri Gürpınar yoldaş, Serdar Özgerçin yoldaş bizi silahsız düşmanın üstüne süren Menşevik anlayışın ne ilk kurbanlarıydı, ne de son. Hesabı sorulması bir yana Bahri yoldaşımızın bildirisi bile SBF'de açıktan dağıtılmadı. Yoldaşımıza açık açık sahip bile çıkamadık. Böylece SBF, Hukuk, Basın Yayın, Eğitim fakülteleri gibi okulların ve anti-faşist öğrenci kitlesinin yoğun bulunduğu Cebeci bölgesinde bir çürüme, bir gerileme başladı. Örgüte güveni sarstı. Menşevizmin çirkin yüzü bir kez daha gözler önüne serildi.

Olaylar daha sonra açıkça şunu gösterdi ki, Leninci anlayış doğru yolu gösteriyordu. Bu bize çok şeyler öğretti. Hâlâ da öğreniyoruz.

Bahri yoldaşın anısını yaşatacak, hesabını soracağız!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

SBF'li Leninci Gençler

Oportünistlerle Devrim Yapılır mı?

Değerli Yoldaşlar,

TKP içindeki Leninciler *İşçinin Sesi* aracılığı ile Leninizmin bayrağını yükselttiler. Başlattıkları ideolojik bombardımanla oportünizmin, devrim kaçkınlarının içyüzlerini tüm açıklığıyla ortaya serdiler.

Yıllardır militan üyelerini broşürlerle, cilalı sözlerle avutan oportünist yöneticileri, *İşçinin Sesi*'nin Leninci ideolojisinin tabanda geniş yankılar oluşturmasından sonra paniğe kapıldılar.

Oportünistler, kendilerinin dışındaki gerici ve Maocu yayınlar dahil, tüm yayınların okunup eleştirilmesini söylüyorlarlar. Fakat *İşçinin Sesi* gazetesini ve yayınlarını okuyup tartışmak yasak! "Bu ne pehriz bu ne lahana turşusu". Neden korkuyorlar?

Militanların gerçekleri ergeç kavramaları, bu oportünist yöneticilere, devrim kaçkınlarına unutamayacakları bir ders vermeleri artık kaçınılmaz olmuştur.

ODTÜ'deki çıkıştan kısa bir süre sonra devrime inanmış Leninciler olarak Mersin'de *İşçinin Sesi*'nin Leninci çizgisinin tabanda propagandasına başladık. Militan üyeler de bizi desteklediler. Tabanın elden gittiğini gören oportünist yöneticiler diğer bölgelerde olduğu gibi sorumsuzca tasfiyeciliğe giriştiler. Attıkları kişinin arkasından kişisel karalama, yalan ve demagojilerle saldırdılar. Ölümle tehdit ettiler. "Bunlar polistir, bunlar ajandır" dediler. *İşçinin Sesi* yayınları birinci hamur kâğıttan basılıyor, para bunlara nereden geliyor, bunlara burjuvazi yardım ediyor" dediler. Tabii bunlar sökmedi. Üstelik bize suçlama olarak getirdikleri yalanları, kendileri gerçekleştirdiler. Birkaç örnek:

1. 27 Mayıs 1979 tarihinde İGD Mersin şubesinden iki militan arkadaşımız Maocu Halkın Yolcuları tarafından pusuya düşürülerek kurşunlanmıştı. Bundan kısa bir süre sonra, tavırlarından daha önceden şüphelendiğimiz bir İGD üyesinin Halkın Yolu'nun şefleriyle gizli toplantılar yaptığını, onlardan silah, para aldığını biz yönetim kurulu olarak saptadık. Yaptıkları toplantılarda İGD yöneticilerinin ve militan üyelerden bazıların vurulması kararını aldıklarını öğrendik. Bu ajanın üzerini aradığımızda, Halkın Yolu'ndakilerden aldığı silahı bulduk.

İşçinin Sesi'nin görüşleri açık olarak ortaya çıktıktan sonra, bu adamın yaptıkları unutuldu. Şimdi ise oportünistler, *İşçinin Sesi*'ne, Lenincilere karşı tutum aldığı için bu kişinin düzeldiğini söylüyorlar. O da görevine devam ediyor.

2. Üyelere dağıtılmadan, 10.000 liralık *Savaş Yolu* dergisi 500 liraya kiloyla kasaba satılıyor. Gerekçesi de borçların ödenmesi.

3. Bizim örgütün yöneticileri önce devrimci durum vardır dediler. Merkez yok deyince onlar da yok dediler.

4. Önder Sağlam'ın *Devrimci Savaşım için Temel Bilgiler* kitabındaki "devrimci durum objektif ve sübjektif şartların tümünü içerir" sözüne önce yanlıştır, baskı hatası olabilir, bunun düzeltilmesi için yazı yazacağız dediler. Daha sonra bunun doğru olduğunu söylediler.

5. Üst düzeyde bir sorumlu, "merkezin söylediklerine inanacaksınız" , sonra "Lenin'in kitaplarını okuyup değerlendireceksiniz" diye militanları şartlandırıyor.

6. Yine başka bir yönetici, "Ben ihanet edersem beni de vurun" diyor. Yani *İşçinin Sesi*'ni savunup Leninci olursam demek istiyor.

7. Oportünistler militanların arkasına bafiyeler takmaya yelteniyorlar.

Bunlarla devrim yapılır mı?

Oportünizmin içine düşmüş partinin devrim yapamayacağını biz Lenin'den öğrendik. Bunu tarih defalarca kanıtladı.

Türkiye'de faşizmin gündemde olduğu günümüzde faşizmi ininde gebertip, ileri demokratik halk devrimini gerçekleştirecek Leninci partiye gerek vardır. Yoksa liberal burjuvazinin kuyruğuna takılıp imza kampanyalarıyla, karanfillerle, güvercinlerle devrime inanmış militanları pasifizme, yılgınlığa düşüren parti yöneticilerine değil.

Devrim hareketiyle karşı-devrim hareketi atbaşı gelişir. Faşizm gündemde deniyor. Karşı-devrim günümüzde faşizmdir. Daha ne bekleniyor. Leninci ilkeler militanlardan gizlenebilir mi?

Mersin'de *İşçinin Sesi*'nin savunucuları olarak bizler, faşizme, emperyalizme, Maoculara karşı savaşımızı sürdürüyoruz. Oportünizme karşı ideolojik savaşımız yoğun bir şekilde sürüyor. Yapılan tüm saldırıların cevabı veriliyor. Gazetemizin dağıtımını düzenli şekilde sürdürüyoruz.

Yaşasın *İşçinin Sesi!*

Yaşasın TKP'nin Leninci birliği!

T.Y., Mersin

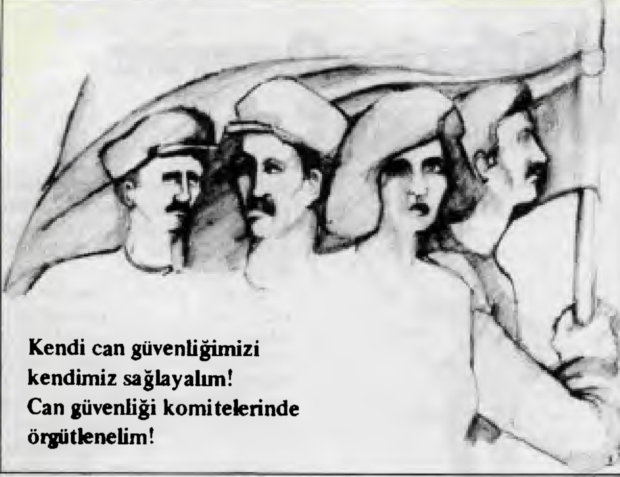
Halkın Savaş Deneyimlerini Örgütleyelim

Fehmi Sarpkaya, Zonguldak

Bizim bilinçli çalışmamız sonunda değil de, nesnel gelişmelerin etkisiyle, halkın çeşitli kesimleri arasında düşmana karşı savunma ve savaş deneyimi gelişiyor. Biz bunların gerisinde kalıyoruz. Halkın içindeki gelişmeleri görmüyoruz, soyut güçler arıyoruz. İç Anadolu kaynıyor. Kendiliğinden bir savunma bilinci gelişiyor. Benim gözlediğim kadarıyla Amasya, Tokat, Yozgat, Sivas, Adana ve Kayseri'de mahalleler silahla bekleniyor. Tüm büyük kentlerde savunma fikri her birimde geçerli ve uygulanıyor. Cepheleşme ve ayrışma hızlanıyor. "Bu, halk kitlelerinin bilinçli temsilcilerinin, teorik düşünceyle değil de, gelişen olayların etkisiyle, düşmana karşı savaşta yeni ve daha ileri boyutlara ulaştıkları anlamına gelir" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.8, s.563, "Gerilla Savaşı").

Türkiye'de bir siyasal boşluk var. Herkes "kendi başının çaresine" bakıyor. Biz bu duruma seyirci kalamayız. Bu potansiyeli devrime akıtmalıyız. Türkiye'de çoğu eylem kendiliğinden ve başıbozuk olduğu için oportünistler buna "provokasyon", "yersiz çıkışlar" gözüyle bakıyorlar.

Lenin, hareketin düzenini bozanın, bu tür eylemler değil, partinin bu tür eylemleri *kendi denetimi altına* alamayışı, zayıflığı olduğunu belirtir. Özetlersek, halkta uyanan bilinç, oportünistlerin "derin" düşüncelerini çoktan aşmıştır. Ama bunlar kendiliğindendir, öncüsüzdür. Boşluğu doldurmaya yetmiyor. Bu gelişmeler, *İşçinin Sesi*'nin geliştirdiği savunma komiteleri ve yerine göre saldırı fikrine nesnel bir zemin hazırlamaktadır. Bırakalım ortacı Menşevikler, liberal burjuvalarıyla ve ağırbaşlı "sosyalistler"le başbaşa kalsınlar. Biz, gelişmelerin bin kez doğruladığı gerçeğin yanında, gerçeklerin gösterdiği yolda, halkın ve Leninistlerin yanında yer alalım. ■

Kendi can güvenliğimizi kendimiz sağlayalım! Can güvenliği komitelerinde örgütlenelim!

İngiltere'den Bir "K münüste" Çağrı

Atılım'ın Aralık sayısında "İngiltere'den bir komünist" imzasıyla bir yazı yayınlandı.

Yazının iki çocuksu amacı var. Birincisi, Türkiye'deki militanlara, yine Türkiye'deki yaygın deyimiyle "gaz vermek". "Canım, o kadar değil, İngiltere'de de bizden çok kişi var" dedirtmek. İkincisi, İngiltere'deki komünist kadrolar arasında dalgalanma yaratmak. "Acaba kim?" sorusuyla örgüte kuşku taşımak.

İki amaç da ilkeldir. Likidatörlerin komplocu, köleci, bizansçı çalışma yöntemini yansıtmaktadır.

İki amaç da sökmez. Birincisi sökmez çünkü, militanlar o düzeyi çoktan aştı. Komünistliği, "hayalet"liğiyle değil, somut eylemleriyle görmek isteyecektir. İkincisi sökmez çünkü İngiltere'deki komünistierin Leninizme verdiği destek, vurgulayarak yazalım yüzde yüzdür.

İngiltere'deki Türkiyeli komünist hareket, *gerçek demokrat* bir harekettir. İngiltere'deki devrimci yığın örgütleri *gerçek demokrat* örgütlerdir. Sosyalist bir yığın örgütü olan *İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği*, ideolojik tartışmaya karşı bürokratik baskı yöntemlerini hiçbir zaman uygulamamıştır. *İşçinin Sesi* eliyle oportünizme karşı savaş açığa çıkarıldığında İTİB yönetimi örgüte, "istediğiniz görüşü benimsemekte özgürsünüz, sosyalist bir yığın örgütü olan İTİB'de TKP'deki ayrılığa göre üye seçimi yapılmayacaktır" demiştir. TKP'deki ayrılığı kapı köşelerine gizlememiş, açık tartışmaya açmıştır. Oportünistlerin tüm yazılarını panosuna asmış, çoğaltmış, dağıtmış, okunmasını ısrarla istemiştir. *Politika*'nın, Talip Yoldaşın öldürülmesiyle ilgili olarak yaptığı aşağılık Babıali manevralarına (*İşçinin Sesi*'nin yalnızca manşetini verip, yazısını vermemek gibi) hiçbir zaman sapmamıştır.

İTİB'in izlediği tutum, TKP içindeki farklı çizgilere eşit şans vermek olmuştur. *Atılım*'ı da, *İşçinin Sesi*'ni de dağıtmıştır. Kendine güvenen, açıklıktan korkmaz.

Bu sorular ve gerçek demokrat tutum sonucunda örgütün *İşçinin Sesi*'ne yüzde yüz destek verdiği ortaya çıkmıştır. Aylar süren açık tartışma içinde bir tek İTİB üyesinin oportünistleri savunan bir tek görüş bile belirtmemiş olması bir başka ilginç noktadır.

Durum böyleyken, *Atılım*'ın "İngiltere'den bir komünist" imzasıyla yazı yayınlaması kendilerini rezil etmeyecek midir?

Nerdedir bu kahraman "komünist"? Eylemi nerde? İngiltere, Avrupa'da faşistlerin açık örgüt kuramadıkları tek ülkedir. Bunu sağlayan yıllar yılı İTİB'in enerjik-devrimci çalışmasıdır. Bugünlerde faşistlere karşı savaşım yine kızışıyor. Nerde bu "komünist"?

Eğer varsa böyle bir "komünist", neden İTİB'in kendisine sağladığı baskısız-açık tartışma platformunu kullanmaz? Neden inandığı görüşleri savunmaz?

"Ne yerde ne gökte"ki "komünist", Türkiye'de değil, İngiltere'deki derin illegal "komünist", çık gizlendiğin yerden, İTİB'e gel! Eğer varsan ve muhbir değil, devrimciysen gel görüşlerini savun, gel faşistlere karşı savaşıma katıl. Kılına dokunulmayacağına güven de gel.

Komiksiniz!

Eylemi Sattılar

Değerli Dostlar,

Bizler MTA'da çalışan emekçileriz. "Milli Birlik hükümeti" tarafından atanan Genel Müdür yönetime faşistleri doldurdu. MTA' daki emekçilere baskı arttı. 4 ocak günü saat 11.00'de faşist baskıları protesto için sosyal binasının önünde toplandık. Önce konuşma yapıldı. Sonra belgiler atarak Genel Müdürlüğün önüne doğru yürümeye başladık.

"Milli Birlik" hükümeti başa geçtiğinden buyana MTA jandarmanın karargâhı haline geldi. Toplu halde yürümeye başlar başlamaz, jandarmalar etrafımızı sardı. Jandarmanın başında bulunan faşist yüzbaşı yürüyüş kolunu durdurdu. Jandarmaya, bir adım daha atana vur emri verdi. Jandarmanın sardığı yürüyüş kolu dışında bütün MTA'nın binalarından, sokaklardan belgi sesleri geliyor, eylem yer yer devam ediyordu. Fakat yürüyüş kolunun içinde bir panik havası esti.

Oportünistler ve bu eylemi örgütleyen diğer gurupların ileri gelenleri birgün önce vizite kâğıdı hastane havalesi almışlardı. Eğer jandarma sorarsa, "biz eyleme katılmadık, hastaneye gidiyoruz" diyecekler, yok eğer böyle birşey olmazsa eylemde başarıya ulaşacaklarmış. Meğerse daha eylemi koymadan kaçmayı planlıyorlarmış. Bu, oportünistlerin genel düşünce şeklini yansıtıyor.

Ama istedikleri gibi olmadı. Jandarma bu "yakarışları" yutmadı. İşin garip tarafı oportünistlerin baba adamı faşist yüzbaşıya yalvardı. "Komutanım ben eyleme falan katılmadım, sadece arkadaşları dağıtmak için, yetkimi kullanarak gelmiştim, beni de aldınız." dedi.

Şimdi soruyorum. Burjuvaziden, faşistten korkmayan, içinde devrimci öz taşıyan, yaptığı eylemi doğru ve devrimci eylem olarak kabul eden yiğit işçi, memur, teknik eleman kadrolara nasıl hesap verecekler. Devrimci kadroların hesap sormayacaklarını sanıyorlar. Aldanıyorlar. Biz oraya çıkarken burjuvaziden korkmadık, korkmuyoruz. Bu eylemimizi de burjuvaziye teslim ederek likide edenlerden hesabını soracağız. Gün savaş günü. Savaşacağız. Korkmadan, yılmadan savaşacağız. Güzel günler bizim nasırlı ellerimizin olacak.

İşçinin Sesi'ne dostca selamlar

Ankara MTA
İşçi Muhabir Gurubu

Sendikal Deneyimler

Bu günlerde ücret ve diğer haklar mücadelesinde, işçi sınıfına büyük görevler düşmektedir. Enflasyonun, bunalımın, güvensizliğin sorumlusu egemen sınıftır deyip, biz yalnızca kendi ücretlerimizi yükseltmeye çalışmakla sınırlı kalmamalıyız. Tekelci sermayeye karşı, yükselen faşist tehlikeyi ortadan kaldırmanın sorumluluğunu almayı bilmeliyiz. Geçirdiği bilinçli deneylere bakarsak, görürüz ki Türkiye işçi sınıfı bu sorumluluğu alacak ve gereğini yapacak duruma çoktan gelmiştir. Üstelik işçi sınıfı savaşta artık yalnız değildir. Tüm halkı yanına alabilir.

Emperyalizmin işbirlikçileri de bunu biliyorlar ve sendikalar üzerinde çeşitli oyunlar oynuyorlar. Bunları rahatça tezgâhlayabiliyorlar çünkü sendikalar içinde bazı guruplar, gurupçuklar kendi varlıklarını sürdürebilmek için burjuvazinin oyunlarına alet oluyorlar. Burjuvazi işçi sınıfının devrimci mücadelesini ve politik birliğini engellemek için, kaypak, işçi düşmanı burjuva sosyalizmine sarılır. Bu yoldan işçilerin birliğini, politik manevra kabiliyetini, savaşkan yönünü tahrip eder. İşte DİSK'de bu durum vardır.

Sendikaların politikayla uğraşmasına tekelci sermaye, onun saylavları ve işbirlikçileri karşı çıkmışlardır. Dünya işçi sınıfının mücadele tarihi bunu ispatlıyor. Bizde de 1947'lerdeki sendikalar kanunuyla sendikaların politikayla uğraşmaları yasaklandı, Türk-İş'in ünlü partilerüstü politikası sahneye sürüldü. Böylece burjuvazi sendikalarla partiler arasında duvar örüyor gözükerek, gerçekte sendikaları burjuva siyasetine ortak etmeye çalıştı. Burjuva sosyalizmi de sendikaların "tarafsızlığı" görüşüyle buna yardım etti.

"Partilerüstü politika" artık iflas etti. Bu sefer de sendikaları "işçi" kılıklı burjuva partilerine yamama çabası doğdu. Oysa sendikaların devrimci sınıf partisiyle bağ kurmaları gerekir. Bu bağ işçi sınıfımızın politik ve ekonomik mücadelesinin bütünlüğünü temsil eder. Burjuva sosyalizmi bunu reddeder.

Sendikaları kendilerine geçim kaynağı yapanlar, sözde işçi sınıfının çıkarlarını parlamentoda savunacağız diyerek, parlamentoya girme hevesine kapılırlar. Sendikacılar parti kurma işlemine girerler. Böylece işçi sınıfına hainlik, burjuvaziye yardım ederler.

Anarko-sendikalistler ise sendikayla devrim yapmaya kalkarlar. Sendikaları parti gibi görürler. Kendi macera heveslerini gidermek isterler.

Oportünistlere gelince, onlar öncü partiyi sendika düzeyine indirirler. Devrimci yol göstermeyi bırakır, sendikal siyaset izlerler.

İşçiler, işçi sınıfının her soydan, her boydan düşmanlarına şu ismi vermiştir:

Tabansız konuklar, yolunu yitirmiş yolcular.

Aydın İşçi
Muhabir Gurubu

Hareketin Önündeki Engel Oportünistlerdir

İşçinin Sesi ideolojik savaşıma başladığından ve Zonguldak'da *İşçinin Sesi* taraftarları ortaya çıktığından beri oportünistler içinde bir panik havası görülmeye başlandı. Kendilerine suni bir canlılık kazandırmaya çalıştılar. Tüm çalışmalarını *İşçinin Sesi*'ne yönelttiler. Öyle ki, faşist terörün arttığı şu günlerde bile "*İşçinin Sesi* belâsını yok etmek" için planlar kuruyorlar. İdeolojik konular adı altında kafalardaki bulanıklığı "önlemek" amacıyla evlerde seminerler düzenlediler. "İstediğinizi rahatça söyleyin" dediler. Fakat yaptıkları *İşçinin Sesi*'ne karşı bilinen "eleştirileri"ni getirmekti. Halbuki burada *İşçinin Sesi* yayınlarını değil tabana okutmak, kendileri bile okumuyorlar.

Akademideki geçen seneki konumumuzla bu seneki konumumuz tamamen farklı. Bu sene laçkalık, pasiflik, geçen seneye göre daha fazla. Evlerdeki seminerler düzenli işlemiyor. Bunun nedeni oportünistler.

İdeolojik olarak *İşçinin Sesi*'nin tüm veya tek tek görüşlerini (devrimci durum, zayıf halka, program, v.b.) benimsediği halde *İşçinin Sesi*'ne karşı politik tavır alanlar var. Bunlar, *İşçinin Sesi*'nin haklı olduğunu, ancak savaşımı erken başlattığını, çünkü faşist saldırı, faşizm tehlikesi ortamında bunların bizi zayıflatacağını söylüyorlar. Bu yanlış bir tutumdur. Fakat aynı zamanda oportünistlerin iflâsını da gösterir.

Bazıları da *İşçinin Sesi*'ne "bütünden ayrılan parça" gözüyle bakıyor. Büyük neredeyse onun yanında yer alalım" gibi pasifist bir tutum içindeler. Bu da oportünizmin kişileri nasıl çürütücü yönde etkilediğini gösteren güzel bir örnek. Ancak bu etki de değişmez değildir.

Oportünistler, şimdiye kadar şu iki yolu denemişlerdir: 1) Fiili saldırı. 2) İdeolojik görüşlerimizi *çarpıtma*. Fakat her ikisi de içine düştükleri bunalımdan onları kurtaramamıştır. Açık ideolojik savaşımdan kaçıp böyle entrikacı yollara başvurmaları kendi acizliklerini sergiliyor.

Oportünist-ortacıların "ellerinde tuttukları" örgütler tam bir çıkmazda olduğu gibi, Zonguldak kömür işçileri de sarı sendikanın denetiminden kurtulamamaktadır. İşçilerin kendiliğinden eylemleri bile ortacıları çoktan aşmıştır. Ama biz işçi sınıfının güçlü ideoloji ve örgütlenme temelinde sesini duyuracağına inanıyoruz.

Zonguldak İşçi Muhabir Grubu

BMC İşçilerinin Toplu Sözleşme İstemleri

İzmir BMC İşçi Muhabir Gurubu 4 Ocak 1980'de BMC işçilerine toplu sözleşmelerde gerçekçi istemleri belirten bir bildiri dağıttı. Bildiriyi dağıtacaklarını BMC işçi temsilcileri ve Maden-İş'li sendikacılara 2 Ocak Çarşamba günü bildirdikleri zaman bir oportünist 'böyle şey olmaz' diyerek bildiriyi masanın üstüne attı. Ayrıca şöyle bir kelamda bulundu: 'Pekiyi, patron bütün isteklerimizi kabul edip 1. maddeyi kabul etmezse tabanın sözünü mü dinleyeceğiz?' Aşağıda bildirinin metnini yayınlıyoruz.

Arkadaşlar,

Yiğitçe savaşımımız sonunda faşist Türk-Metal sendikasını yuvamız BMC'den silip attık. Önümüzdeki toplu sözleşmelerde tekelci burjuvaziyle toplu hesaplaşma var. Sınıf ve kitle sendikasının "tabanın söz ve karar sahibi olması" ilkesine sahip çıkalım. Toplu sözleşmelerdeki "gerçekçi istemleri" bilimsel olarak saptayalım. Bu istemlerimiz doğrultusunda devrimci savaşımımızı daha da yükseltelim. Gerçekçi istemin ölçüsü, burjuvazinin ne kadar verebileceğiyle veya işçi sınıfının ne kadar alacak güçte olduğu ile belirlenemez. İşgücümüzün değerini istemek gerçekçi bir istem olacaktır. İşgücümüz, üretim yaparken harcadığımız kafasal ve fiziksel enerjidir. Kapitalizmde işgücü de alınan, satılan maldır. İşgücünün değeri, bir işçinin ailesi ile birlikte fiziksel, iş eğitimi ve tarihsel olarak belirlenmiş toplumsal kültürel gereksinimlerinin karşılığıdır. Eğer kapitalizm işgücünün değerini karşılamıyor, hele ki fiziksel sınıra dek, onun da altına düşürüyorsa, ana üretim gücü olan emeği ÖLDÜRÜYOR demektir. Üretim araçlarından da gereği gibi yararlanamıyor demektir. O kapitalizm artık toplumsal gelişmeye ters düşüyordur. Bu durumda işgücü değerini istemememiz yalnızca burjuvaziye "özveri" değil, toplumsal gelişmeye de terstir.

Eğer burjuvaziye "özveri"de bulunmak istemiyorsak, 40'ında mezara girmek istemiyorsak, aşağıdaki istemlere sahip çıkalım.

İSTEMLERİMİZ:

1. BUGÜNE KADAR İŞTEN ATILAN TÜM ARKADAŞLARIMIZIN TEKRAR İŞE ALINMASI.
2. Niteliksiz işgücü değeri, yani olması gerekli asgari ücret, yani ayda en az NET 19.000TL, bütün ücret istemlerinde ortak taban alınmalıdır.
3. Bu ortak taban her üç ayda bir fiyat artışlarına göre ayarlanmalıdır.
4. Ortak tabana, nitelikli emeğin ve çocuk sayısının farkları eklenerek NET ücret istemleri bulunmalıdır.
5. ÜCRET İSTEMLERİMİZ NET SAPTANMALIDIR
6. Yıllık izin ve bayramlarda en azından aynı ücret alınmalıdır.
7. Yakacak ödenekleri, ikramiye gibi hakların patronu lutuf yapıyor gibi göstermemesi ve ücretleri düşürmede bir araç olarak kullanılması, bunların ücretlere ek haklar olarak elde edilmesine dikkat edilmelidir.
8. Sekiz saatlik işgünü.
9. 48 saatlik bütün hafta sonu tatili
10. Fazla mesai kaldırılsın
11. Fabrikada çalışan tüm işçilerin ortak toplantısında en bilinçli işçilerden seçilecek ve iş koşulları, işçi sağlığı, haksız işten çıkarmalar, işçiye küstah tutumlar, kadın-erkek işçiler arasında eşitsiz uygulamalar gibi konularla ilgilenecek fabrika komitelerine işvereni cezalandırma yetkisi toplu sözleşmelerde kabul ettirilmelidir.

Bu istemler, tam, bitmiş, daha eklenemez istemler değildir. Daha genişletilebilir, eklenebilir. Bunlar toplumsal gelişmenin bugünkü aşamasında kesinlikle yükseltmemiz gereken toplu sözleşme istekleridir.

Türkiye öyle bir durumdadır ki, greve yığınsal çıkmak ama yalnızca grevle kısıtlı kalmamak zorundayız. Bugün greve çıkmamak 40'ında mezara girecek bir yaşamı kabullenmektir. Bunun için, işçi sınıfımız tüm Türkiye düzeyinde tüm emekçilerin istemlerini yükseltmelidir. Toplu sözleşme şu fabrikada, ya da şu iş kolunda değildir. Toplu sözleşme, toplu hesaplaşma tüm Türkiye'dedir.

Bizim işçi sınıfımız devrimci yeteneğini 15-16 Haziran ayaklanmalarıyla, DGM direnişleriyle, Profilolarla, MESS'e karşı devrimci grevleriyle kanıtladı. Bu yeteneğin önüne çekilen her türlü seti yıkacaktır. Ülkeyi çürüttürmeyecek, halkımızı tükettirmeyecektir. Bunu yaparak emperyalist zincirin önemli bir halkasını koparacak, çürük bir Türkiye'nin tüm bölgede saçacağı zehiri atacak, dünya devrimine ve bu yoldan dünya barışına kalıcı katkı yapacaktır. Bu işçi sınıfımıza yüklenen ulusal ve enternasyonalist bir görev ve onurdur.

MADEN-İŞ'Lİ İŞÇİLERİN TOPLU SÖZLEŞMELER KOMİTESİ

Baş tarafı 20. sayfada

Önünden günde binlerce insan, binlerce araba geçiyordu. Direnişin Türkiye'nin birçok yerindeki işçi yataklarına duyurulması, direnişin yakınından geçen arabalar sayesinde oluyordu. Binlerce işçiyi, binlerce köylüyü etkiliyordu. Köylüler, Betoya direnişini görüp, mücadele etmenin gerekliliğini kavrıyorlardı. Betoya direnişçilerine köylerden yardımlar geldi. Direniş boyunca işçi-köylü bağlaşıklığının canlı örnekleri yaşandı.

Güçlü bir ajitasyon, propaganda bölgedeki devrimci çalışmaya daha da güçlü bir atılım kazandırırdı. Sağ oportünistler, sendikaları işçi sınıfı partisinin volan kayışı olarak görmüyorlar. Hele hele devrimci durum yaşayan ülkemizde, sendikalardaki çalışmaların, Lenin'in söylediği gibi Bolşevikçe olması gerektiği ilkesine çok yabancılar.

Direniş polisin, jandarmanın, faşistlerin, sarı sendikanın baskılarına, sağ oportünistlerin uzlaşmacı Menşevik tavırlarına karşın tam 106 gün sürdü. Polisin baskısı sonucunda kırıldı. Direniş kırıldıktan sonra dahi sağ oportünistler tek bildiri dağıtıp polisin yüzünü teşhir etmediler. İşten atılan arkadaşlarla toplantı yapıp, verilen mücadeleyi değerlendirip, eleştiri ve özeleştiri ilkesini dahi işletmediler.

Direniş boyunca çevre fabrikalarıyla hiçbir dayanışmaya gidilmedi. İşçiler arasında güçlü dayanışmaların zor günlerde kurulması gerekirken, dayanışmayı geliştirici ciddi tavırlar konulmadı. Betoya direnişi, işçilerin ve Lenincilerin sonsuz özverilerinin, devrime olan inançlarının en güzel göstergesidir.

Şu anda da sağ oportünistler Turgutlu bölge temsilciliğini kapatmak için çeşitli planlar tezgâhlıyorlar. Çünkü soruna sınıf savaşımı açısından, devrimi yapmak açısından bakmıyorlar. Beton-İş sendikasının ve Betoya işçilerinin verdiği şanlı direnişin olumlu ajitasyon ve propagandasını bırakıp, örgüt kapatarak bir yerlere varmayı düşünmek sermayenin değirmenine su taşımaktan öte bir davranış olmayacaktır.

Bu şanlı direniş, her dakikasıyla sermayenin, polisin, jandarmanın, sağ oportünistlerin işçiler tarafından canlı bir şekilde gözlendiği, dostun, düşmanın yaşanarak öğrenildiği bir direniş olmuştur.

Betoya Fabrikası İşçi Muhabir Gurubu

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Burjuvazi ve Oportünizm BETOYA İşçilerinin Örgütlenmesini Engelleyemez

Ülkemiz devrimci durum yaşıyor. Burjuvazi ülkeyi eskisi gibi yönetemiyor. Başta işçi sınıfımız, köylüler, tüm emekçi katmanlar, Kürt ulusu eskisi gibi yönetilmek istemiyor.

Emperyalizme bağımlı işbirlikçi tekelci sermaye iktidarını sürdürebilmek için son çareyi faşizmde arıyor. Yıllar önce oluşturduğu, beslediği ve eğittiği MHP'li faşistleri Rusya'daki Kara-Yüzler gibi komünistlere, devrimcilere ve halkımıza saldırtıyor.

Saldırılar kitle kırımlarına dönüşüyor. Burjuvazi faşizmin kitle tabanını oluşturabilmek için habire zorlanıyor. Tüm bu gelişen olaylarda, ne ajitasyon, propaganda, ne de militan yığın çıkışları düzeyinde canlı, enerjik, kısaca Leninci tavırlar gösterilmiyor.

Sağ oportünistler gelişen ve hızla artan faşist saldırılar ve kitle kırımları konusunda basın açıklamaları vermekten ileri gidemiyorlar. Hazırlanan yürüyüş ve mitingler de gelişigüzel, militan yönü boş, dayatmacı bir şekilde geçiştiriliyor. Sağ oportünistlerin her davranışlarında devrime olan inançsızlıkları canlı bir şekilde gözleniyor.

Yığınlar, önlerine düşecek, Leninci ilkelerle donanmış, ülkeyi devrime götürecek örgüt arıyor. Sağ oportünistler bunu karşılayamadıkları gibi, militanca örgütlenmiş direnişleri kırıyorlar.

Betoya'da öyle bir örgütlendik ki, öyle bir direndik ki, hergün dostların yüreğine sevinç, burjuvazinin ve sağ oportünizmin yüreğine korku saldık. Burjuvazi açıktan saldırdı. Sağ oportünistler ise içten içe, sinsi sinsi saldırdı. İkisinin de amacı aynıydı. Direnişi kırmak. Fakat biz direndik. Gücümüzün yettiğince direndik. Mutlaka bir gün, uzak değil, hem burjuvaziyi, hem de sağ oportünizmi tarihin çöplüğüne gömeceğimizi bilerek direndik.

Betoya'da örgütlenme girişimleri ve oportünist baltalama

Betoya beton direk fabrikası beton direk, küp, prefabrik ev, deniz kazığı üreten büyük bir fabrikadır. Betoya patronu MESS üyesi ve aynı zamanda Toprak Sanayi İşverenleri Sendikası ikinci başkanıdır. Turgutlu'daki Betoya işçileri, 60 kiremit-blok fabrikasında çalışan 10 bin işçinin pratikte öncüsü durumundadır. Tüm kiremit blok fabrikası işçileri, bugüne kadar koyulan tüm eylemlerde Betoya beton direk işçilerinin yönlendiriciliğiyle hareket etmiştir. Bu fabrikanın örgütlenmede temel fabrika seçilmesi, uzun araştırmalar ve incelemeler sonucudur. Bu fabrikada yaklaşık 3 sene önce bir örgütlenme girişimi oldu. Örgütlenme çok ilkeldi ve amaç "ya tutarsa"ydı. Sağ oportünistler bu örgütlenmede şans denediler. Daha sonra da örgütlenmeyi de, işçileri de, gece gündüz demeden koşan savaşçı arkadaşları da bırakıp kaçtılar. Hiç de hesap vermediler. Hatta "yargıç" gibi onlara koşan arkadaşlarımızı ve işçileri suçlayarak işi geçiştirmeye çalıştılar. O dönemdeki belli eksikliklerimiz bazı konuları tam kavrayamayışımız bizi hareketsiz ve tavırsız bıraktı. Fakat dürüstlüğümüz, yığınlara bağlılığımız ve devrime olan inancımız zaman içerisinde Leninci kamplarda yerimizi almamızı sağladı.

Bu kez belli eksikliklerimizi gözleyerek örgütlenmeye daldık. Yine sağ oportünistler örgütlenme konusundaki ilkesizliklerini hemen göstermeye başladılar. Önceden belli incelemelerle saptanmış fabrikalarda düzenli ve kollektif çalışılması gerekliliğini kavramadılar. Örgütlenecek fabrikalar gelişigüzel seçildi ve dünyanın parası,

zamanı, gelişigüzel harcandı. Sonuçta da uğranılan yenilgiler, işçi sınıfı ideolojisine ve savaşıma gerekli bilgi ve dayanışma ile girmeyen işçilerde kararsızlığı geliştirdi.

Betoya fabrikasının seçimi gelişigüzel değil Leninci ilkeler ışığında yapıldı. Bu arada sağ oportünistler komite çalışmasına karşı çıktılar. Örgütlenmenin sağlıklı bir şekilde sürdürülmesi için gerekli merkezi denetimi sürekli boşladılar. Sorunları karşılıklı tartışma ciddiyetini dahi gösteremediler. Sağ oportünist ideolojilerinden dolayı merkezi yönlendirici insiyatiflerini hiçbir zaman sağlayamadılar.

Leninci ilkelerle yeniden örgütlenme ve savaşım

Örgütlenme Leninciler tarafından çok sıkı bir şekilde sürdürüldü. Fabrikadaki örgütlenme çalışmaları daha bir sene önceden başlatıldı. Örgütlenme komitesinin altında, tüm bölümleri kapsayan alt komiteler kuruldu. Fabrika hiç su sızdırılmadan ağ gibi örüldü. Sarı sendikadan istifa etmek isteyen yaklaşık 80 işçi arkadaşın notere istifaya gidişini örgütledik. Düğün bayram havası içinde notere gittik. Örgütlenme olsun, notere gidiş olsun, sıkı ve militancaydı.

Sonradan sarı Çimse-İş sendikası mahkemeye itiraz etti. Oportünistler burjuva yasaları, aksayan yönlerin nedenleri ve bu konuda nasıl savaşım verilmesi gerektiğini işçilere anlatmadı. Mahkeme süresince işçilerin yanına hiç gelinmedi. Sağ oportünistler bazı kişisel sorunlarını işçi sınıfının çıkarlarının önüne koyarak, olumsuzluklarına bir yenisini daha eklediler. Sonuçta mahkeme yetkiyi Beton-İş sendikasına verdi. Fakat işçiler, tüm bu ilgisizliklerinden dolayı, mahkeme sonucunu beklemeden, patronun da bu boşluğu doldurmasıyla Beton-İş sendikasından istifa ettiler.

Betoya patronu tüm çağrılara karşın toplu sözleşme görüşmelerine gelmedi. Bu dönemde patronla olan ilişkiler yalvarırcasına tutuldu. Çeşitli kontaklar, çok düşük toplu sözleşme taslakları önerdiler. Turgutlu'daki arkadaşlara yanlış bilgiler vererek arkadaşları işçiler karşısında zor durumda bırakmaya kadar işi vardırdılar. Sonuçta grev oylamasında güvensizlikten dolayı greve hayır dendi.

Bu kadar çabadan sonra sağ oportünistler fabrikanın tekrar örgütlenmesi ve tekrar yetki alınması için çaba harcanması gerektiğini getirdiler. Bu konuda ciddi davranılması gerektiği vurgulanarak gerekli eleştiri yapılarak tekrar örgütlenmeye başlandı. Tekrar istifa etmek isteyen arkadaşları topladık. Mahkeme bu kez referandum kararı verdi. Referandumu da Beton-İş sendikası kazandı.

Betoya patronu, sarı Çimse-İş sendikasından, faşist işletme müdüründen aldığı taktikler doğrultusunda, işçi atmaya başladı. Fabrikadaki öncü arkadaşlar teker teker atılmaya başlandı. Sağ oportünistler patronu korkutmak için, işçilerin yükselen sınıf kinleri karşısında, uslu oturmalarını öğütlüyordu. İşçiler kendi devrimci kararlarını yaşama geçirdiler. İşten atılan işçi arkadaşlarının işe alınmaları için, patronun baskısını protesto ederek yemek boykotuna başladılar. Daha sonra da fabrikadaki direk üretimi bire kadar düştü.

Betoya patronu sendikanın olumsuz tavrını, işçiler üzerinde güven sağlayamadığını çok iyi bildiği için daha rahat hareket edebiliyordu. Betoya patronu son olarak da 40 Beton-İş sendikası üyesi işçiyi tensikat gerekçesiyle işten çıkardı. İşçiler hep birlikte haykırdılar: Ya hep beraber, ya da hiçbirimiz. Kurtulmak yok tek başına!

Şanlı direniş ve oportünistler

İşçiler, sağ oportünistlerin genel olarak, tüm tavırlarında, ideolojilerinden kaynaklanan olumsuz davranışlarını çok canlı bir şekilde yaşadılar.

Direniş tam 106 gün sürdü. Sağ oportünist sendika yöneticileri direniş yerine bir kez olsun gelmediler. Direniş öncesi söz verdikleri en az ayda 3000 lira yerine 106 gün boyunca ancak 5250 lira ödediler. Yaklaşık ayda 1500 lira. Ayrıca ödedikleri bu parayı da zamanında vermediler. Sağ tavırlarını her konuda canlı bir şekilde gösterdiler. İşçiler sağ oportünistlerin sermayesinin yalan olduğunu çok iyi gördüler. Sorun ne kadar para vermek değil, sözünü tutmaktı. Veremeyecekse açık konuşmaktı. Bunu yapmadılar.

İşçiler, bu arada işçiler üzerinde çok baskı yapan Çimse-İş sendikası şube başkanını, işçi düşmanı bu sarı sendikacıyı cezalandırdılar. Sağ oportünistler bu olayın provokasyon olduğunu, bu olaydan "üzüntü" duyduklarını belirttiler. İşveren vekilinin cezalandırılmasını da provokasyon olarak değerlendirdiler.

106 gün süren direniş boyunca sağ oportünistler, tüm uyarılara karşın tek bildiri dahi dağıtmadılar. Bir işçi gecesinin, işçi semtlerinde direnişi anlatan işçi toplantılarının yapılması, direnişin, patronun, polisin, sarı sendikanın baskılarının onbinlerce işçiye anlatılması gerektiği defalarca vurgulandığı halde hep kulak arkası ettiler.

Direniş çok önemli bir bölgedeydi. Turgutlu'da yaklaşık 20 bine yakın işçi gözlerini direnişe çevirmişlerdi. Ayrıca direniş, Ankara asfaltının yakınındaydı.

Devamı 19. sayfada